philip k. dick

clanurile de pe alpha

„Un PKD clasic, cu toate nevrozele uzuale, dar şi cu o doză serioasă de umor şi speranţă." *Publishers Weekly*

colecţia
nautilus
science fiction

Colecţie coordonată de Mihai-Dan Pavelescu

Philip K(indred) **Dick** s-a născut pe 16 decembrie 1928 în Chicago. După ce părinții săi au divorțat când el avea numai cinci ani, a intrat în custodia mamei (pe numele de familie Kindred, de la care Dick a împrumutat inițiala K.) și s-a stabilit în Berkeley unde a urmat liceul și a început cursurile universitare, pe care însă le-a abandonat. La începutul anilor 1950 s-a apucat să scrie texte science-fiction și în 1952 i-a apărut în revista *Planet Stories* prima povestire. Cu ajutorul lui Anthony Boucher, editor și mentor SF, a început să publice povestiri cu o viteză impresionantă. Între 1955 și 1970, a scris în medie două romane pe an și peste o sută de povestiri editate în reviste ca *Galaxy*, *Amazing*, *Fantasy and Science Fiction* și *Worlds of If*. Cu toate acestea, cariera sa literară nu i-a oferit o situație financiară lipsită de griji.
Mare parte a ficțiunilor sale se desfășoară în California, iar Dick a împrumutat idei din cabala, budism, gnosticism și taoism, dar s-a folosit în același timp și de elementele clasice ale genului – roboți, nave spațiale, extratereștri, precum și de fenomene extrasenzoriale. Întotdeauna Dick a fost privit cu respect de fanii SF și de colegii de breaslă, deși n-a ajuns niciodată să egaleze vânzările celor mai populari scriitori science-fiction americani ai epocii: Isaac Asimov, Robert Heinlein și Frank Herbert. A fost recompensat cu Premiul Hugo în 1963 pentru romanul *Omul din castelul înalt* (Editura Nemira, 2006), Premiul John W. Campbell Memorial în 1975 pentru *Flow My Tears, The Policeman Said*, Premiul British SF în 1979 pentru *Substanța M* (Editura Nemira, 2007) și Premiul Kurd Lasswitz (Germania) în 1985 pentru *VALIS*. În memoria sa, în 1983 a fost înființat premiul care-i poartă numele, ce recompensează cea mai valoroasă carte SF publicată pentru prima dată în SUA ca original în paperback (inițiatorul premiului, Thomas M. Disch a dorit să-l onoreze pe Dick care și-a publicat în acest format majoritatea romanelor). Premiul este sponsorizat de Philadelphia Science Fiction Society și se acordă anual, în luna martie, la convenția Norwescon.

philip k. dick

clanurile de pe alpha

Traducere din limba engleză
ROXANA BRÎNCEANU

NEMIRA

1

Înainte de a intra în camera consiliului suprem, Gabriel Baines își trimise simulacrul pălăvrăgind înainte, ca să vadă dacă nu cumva avea să fie atacat. Simulacrul – fabricat cu măiestrie, astfel încât să-i semene în fiecare detaliu – făcea multe lucruri, întrucât era opera inventivului clan al manilor, dar pe Baines nu-l interesa decât folosirea lui în scopuri de apărare; autoapărarea fusese singurul lui sens în viață, de unde solicitarea de a deveni membru al enclavei paranilor, din Adolfville, de la capătul de nord al satelitului.

Desigur, Baines ieșise din Adolfville de multe ori, dar se simțise în siguranță – sau relativ în siguranță – numai aici, în interiorul acestor ziduri temeinice, în orașul paranilor. Ceea ce dovedea că cererea sa de a fi membru al clanului nu era nefondată, vreo tehnică simulată prin care să-și câștige intrarea în cea mai solid construită, trainică și rezistentă zonă urbană de

oriunde. Fără îndoială Baines era sincer... de parcă ar fi putut exista vreo îndoială asupra *lui*.

De exemplu, vizita la barăcile incredibil de degradate ale clanului hebilor. De curând, fusese trimis în căutarea membrilor fugari ai unei brigăzi de muncă; fiind hebi, probabil se străduiseră să ajungă înapoi în Gandhitown. Dificultatea era că toţi, cel puţin pentru el, arătau la fel: creaturi aduse de spate, murdare, în haine jegoase, care se hlizeau şi nu se puteau concentra asupra nici unei proceduri complicate. Erau utili doar pentru munca manuală, nimic mai mult. Dar, cu nevoia constantă de a îmbunătăţi pe apucate fortificaţiile din Adolfville împotriva atacurilor manilor, munca manuală era actualmente la loc de cinste. Şi nici un paran nu şi-ar fi murdărit mâinile. Oricum, printre barăcile dărăpănate simţise o teroare pură, un sentiment de nesiguranţă de o întindere aproape infinită printre cele mai de jos realizări umane; era o groapă de gunoi plină de locuinţe de carton, nelocuibilă. Însă hebii nu protestau. Trăiau printre propriile lor deşeuri într-un echilibru liniştit.

Astăzi, la întâlnirea bianuală a consiliului reprezentanţilor tuturor clanurilor, hebii vor avea probabil un purtător de cuvânt; faptul că el însuşi vorbea în numele paranilor îl obliga să se aşeze în aceeaşi cameră cu un heb împuţit – literal vorbind. Iar aşa ceva nu-i prea făcea misiunea onorabilă. Probabil şi anul acesta va veni Sarah Apostoles, grăsana cu părul nepieptănat.

Dar şi mai ameninţător va fi reprezentantul manilor. Pentru că, la fel ca orice paran, Baines era îngrozit de orice man. Violenţa lor neobosită îl şoca, nu o putea înţelege, atât era de lipsită de scop. Ani întregi îi considerase pur şi simplu ostili. Dar asta nu îi explica. Lor *le plăcea* violenţa: exista un deliciu pervers în a distruge lucrurile şi a-i intimida pe ceilalţi, în special pe cei din clanul paranilor, aşa cum era el.

Numai că ştiind asta nu-i era de ajutor, era în continuare înspăimântat anticipând confruntarea cu Howard Straw, delegatul manilor.

Simulacrul se întoarse şuierând astmatic, cu un zâmbet ţeapăn pe trăsăturile artificiale asemănătoare cu ale lui.

– Totul e în ordine, domnule. Nu am întâlnit nici un gaz letal, descărcări electrice de intensitate periculoasă, otravă în carafele cu apă, nici o deschizătură pentru armele laser, nici un dispozitiv letal ascuns. Sugerez că puteţi intra în siguranţă.

Se opri, rămânând tăcut.

– Nu te-a abordat nimeni? întrebă Baines prudent.

– Încă nu era nimeni înăuntru. Bineînţeles, cu excepţia unui heb care mătura podeaua.

Baines, ca urmare a unei vieţi întregi de şiretenie protectoare, crăpă doar puţin uşa pentru a obţine esenţialul: o privire de o clipă spre heb.

Acesta, un bărbat, mătura în felul său lent, monoton, cu obişnuita expresie stupidă a celor din clanul lui întipărită pe chip, de parcă munca l-ar fi amuzat.

Probabil că ar fi putut s-o țină așa luni de-a rândul, fără să se plictisească; nu se săturau de nici o sarcină, fiindcă nu înțelegeau nici măcar conceptul de diversitate. Desigur, reflectă Baines, în simplitate exista o oarecare virtute. Fusese, de exemplu, impresionat de faimosul sfânt heb, Ignatz Ledebur, care radia spiritualitate în timp ce colinda din oraș în oraș, răspândind căldura personalității sale inofensive. Acela cu siguranță nu avea nimic periculos...

Iar cel puțin hebii, chiar sfinții lor, nu încercau să convertească oamenii așa cum făceau misticii skizi. Nu cereau decât să fie lăsați în pace, pur și simplu nu doreau să fie agasați de viață, și cu fiecare an se lepădau din ce în ce mai mult de complicațiile traiului. Se întorceau, se gândi Baines, la starea de legumă, ceea ce pentru un heb însemna idealul.

Verificându-și pistolul laser – era în regulă – decise că putea intra. Așa că păși în sala de consiliu, luă un scaun, apoi brusc îl schimbă cu altul, primul fusese prea aproape de fereastră, ar fi reprezentat o țintă prea bună pentru cineva de afară.

Ca să se distreze în timp ce aștepta sosirea celorlalți, se hotărî să-l provoace pe heb.

– Cum te cheamă? întrebă.

– J-Jacob Simion, zise hebul, continuând să mătură cu rictusul standardizat neschimbat; unul ca el nu știa niciodată când era provocat. Sau, dacă știa, nu-i păsa. Apatie față de orice: aceasta îi caracteriza.

– Îți place munca ta, Jacob? continuă Baines, aprinzându-și o țigară.

– Sigur, făcu hebul, apoi chicoti.

– Întotdeauna ți-ai petrecut timpul măturând podele?

– Ha?

Nu părea să înțeleagă întrebarea.

Ușa se deschise și durdulia și drăgălașa Annette Golding, delegata clanului polylor, apăru cu poșeta sub braț, cu fața rotundă îmbujorată, cu ochii verzi sclipind și gâfâind.

– Credeam că am întârziat.

– Nu, zise Baines, ridicându-se să-i ofere un scaun.

Îi aruncă o privire profesională; nici un semn că și-ar fi adus arma. Dar ar fi putut ascunde capsule cu spori mortali într-un buzunar al gingiei; avu grijă, când se reașeză, să aleagă un scaun la capătul opus al mesei mari. Distanța... un factor extrem de valoros.

– E cald aici, spuse Annette, încă transpirând. Am alergat pe scări.

Îi surâse în stilul direct al unora dintre poly. Lui nu i se părea atrăgătoare... poate doar dacă ar fi slăbit puțin. Totuși îi plăcea de Annette și profită de ocazie să se angajeze într-o ușoară tachinare, cu unde de erotism.

– Annette, zise, ești o persoană așa de plăcută și agreabilă. Păcat că nu te căsătorești. Dacă te-ai mărita cu mine...

– Da, Gabe, replică Annette zâmbind. Aș fi protejată. Hârtie de turnesol în fiecare colț al casei, analizori

de atmosferă fluturând peste tot, echipament solid în caz de radiații...

– Fii serioasă, zise Baines îmbufnat.

Se întrebă ce vârstă avea; cu siguranță nu mai mult de douăzeci. Era copilăroasă, ca toți din clanul ei. Nu se maturizau, rămâneau detașați, ce altceva era polysmul dacă nu întinderea unei copilării elastice? La urma urmelor, copiii lor, ai tuturor clanurilor de pe satelit, erau poly la naștere, la fel cât se duceau la școlile comune, nu se diferențiau decât poate pe la zece sau unsprezece ani. Iar unii, ca Annette, nu se diferențiau niciodată.

Deschizându-și poșeta, femeia scoase o pungă cu bomboane; începu să mănânce repede.

– Sunt nervoasă, explică ea. Așa că trebuie să mănânc.

Îi întinse punga lui Baines, dar el refuză – la urma urmelor, nu se știe niciodată. Baines își păstrase viața timp de treizeci și cinci de ani, și nu avea intenția să o piardă din cauza unui impuls superficial; totul trebuia să fie calculat, gândit în avans, dacă voia să mai trăiască încă treizeci și cinci.

Annette zise:

– Presupun că Louis Manfreti va reprezenta și anul ăsta clanul skizilor. Întotdeauna mi-a plăcut de el, spune lucruri atât de interesante, ca viziunile despre lucrurile primordiale. Fiare ale pământului și cerului, monștri care se luptă sub pământ...

Supse gânditoare dintr-o bomboană.

– Gabe, tu crezi că viziunile skizilor sunt reale?

– Nu, răspunse Baines cu convingere.

– Atunci de ce cugetă și vorbesc despre ele tot timpul? Oricum, pentru ei sunt reale.

– Misticism, declară Baines disprețuitor.

Adulmecă; un parfum nenatural ajunsese la el, ceva dulceag. Își dădu seama că era mirosul părului Annettei și se relaxă. Sau asta trebuia să-l facă să creadă? se gândi el subit, iarăși alert.

– Ai un parfum drăguț, spuse el viclean. Cum se numește?

– *Noapte de sălbăticie.* L-am cumpărat de la un negustor ambulant venit de pe Alpha II; m-a costat nouăzeci de pielicele, dar miroase minunat, nu crezi? Salariul pe o lună întreagă.

Ochii ei întunecați păreau triști.

– Mărită-te cu mine, reîncepu, apoi se întrerupse.

Apăruse reprezentantul depilor. Stătea în cadrul ușii, iar chipul lui adâncit, bântuit de spaime și cu ochii privind fix părea să-l pătrundă pe Baines până în inimă. Dumnezeule, mormăi el, neștiind dacă ar trebui să-i fie milă de bietul om sau să-l disprețuiască pur și simplu. La urma urmelor, și-ar putea reveni; toți depii și-ar putea reveni dacă ar avea puțin curaj. Dar curajul lipsea cu desăvârșire în așezarea lor din sud. Individul îi demonstra efectiv absența. Ezita în cadrul ușii, fiindu-i frică să intre, și totuși atât de resemnat cu soarta lui încât în următoarea clipă avea oricum să intre, avea să facă exact lucrul de care se

temea... pe când un obcom bineînțeles că ar fi numărat pur și simplu până la douăzeci din doi în doi, ar fi întors spatele și ar fi dispărut.

– Intră, te rog! îl pofti Annette afabilă, arătându-i un scaun.

– La ce folosește discuția asta? întrebă depul, și intră încet, încovoiat de disperare. O să ne sfâșiem numai unii pe alții, nu văd sensul convocării pentru certurile astea.

Totuși, se așeză resemnat, cu capul plecat și mâinile inutil încleștate.

– Eu sunt Annette Golding, se prezentă femeia, iar acesta este Gabriel Baines, din clanul paranilor. Eu sunt poly. Tu ești dep, nu-i așa? Îmi dau seama după cum fixezi podeaua.

Râse, dar cu simpatie.

Depul nu spuse nimic, nici măcar nu-și dezvălui numele. Pentru unul ca el, Baines știa, conversația era ceva dificil, le venea greu să-și adune energia necesară. Probabil acesta sosise devreme din teama de a nu întârzia, o compensație exagerată, tipică pentru ei. Lui Baines nu-i plăceau. Erau inutili atât pentru ei, cât și pentru celelalte clanuri; de ce nu se stingeau? Și, spre deosebire de hebi, nici măcar nu puteau fi folosiți ca muncitori, zăceau pe pământ și se holbau la cer fără să-l vadă, lipsiți de speranță.

Aplecându-se spre Baines, Annette spuse încet:

– Înveselește-l.

– Ba pe naiba! replică Baines. Ce-mi pasă mie? Din vina lui e așa, s-ar putea schimba dacă ar vrea. Ar putea crede în lucrurile bune, dacă ar face efortul. Ai lui nu sunt mai răi decât noi ceilalți, poate chiar mai buni, la urma urmelor, ei lucrează în ritmul melcului... Mi-ar plăcea să muncesc la fel de puțin într-un an cât un dep.

Acum, prin ușa deschisă intra o femeie înaltă între două vârste, îmbrăcată într-o haină lungă, cenușie. Era Ingred Hibbler, reprezentanta obcomilor. Numărând încet, pentru sine, ocoli masa, pipăind fiecare scaun la rând. Baines și Annette așteptară, hebul care mătura podeaua ridică ochii și chicoti. Depul continuă să privească fix în jos. În sfârșit, domnișoara Hibbler găsi un scaun a cărui numerologie o satisfăcea, îl trase înapoi și se așeză rigidă, cu mâinile strânse și degetele mișcându-se cu viteză, ca și cum ar fi împletit o mantie protectoare invizibilă.

– Am dat peste Straw în parcare, zise, și numără în sinea ei. Din clanul manilor. Uf, ce om îngrozitor; aproape m-a izbit cu pneumul. A trebuit să...

Se întrerupse.

– Nu contează. Dar e greu să te scuturi de aura lui, odată ce te-a infectat.

Se cutremură.

Annette vorbi, fără a se adresa cuiva în mod special:

– Dacă anul acesta Manfreti îi reprezintă iar pe skizi, probabil că va intra pe fereastră, în loc de ușă.

Râse veselă. Hebul, măturând, i se alătură.

– Desigur, îl aşteptăm şi pe heb, adăugă Annette.

– Eu sunt d-delegatul din Gandhitown, Jacob Simion, zise hebul, mişcând mătura în felul lui monoton. M-am g-gândit să fac asta cât a-aştept.

Zâmbi nevinovat tuturor în jur.

Baines oftă. Reprezentantul hebilor, un om de serviciu. Desigur, *toţi* erau aşa, potenţial, dacă nu în fapt. Nu mai rămaseseră decât delegaţii skizilor şi manilor, Howard Straw, care avea să intre imediat ce-şi termina agitaţia prin parcare, speriindu-i pe ceilalţi când soseau, după cum presupunea Baines. Ar face bine să nu încerce să mă întimideze pe mine. Pentru că pistolul laser de la centura lui nu era simulat. Şi mai era şi simulacrul aşteptând afară pe hol, gata să fie chemat.

– Despre ce se discută la întâlnirea asta? întrebă domnişoara Hibbler, şi numără rapid, cu ochii închişi şi degetele dansând: Unu, doi. Unu, doi.

Răspunse Annette.

– Circulă un zvon. A fost zărită o navă ciudată, şi nu e vorba de negustori de pe Alpha II, suntem destul de siguri.

Continua să mănânce bomboane. Baines observă cu un amuzament amar că deja devorase aproape întreaga pungă. După cum bine ştia, avea o dereglare diencefalică, o supraîncărcare în zona sindromului lăcomiei. Ori de câte ori era încordată sau îngrijorată devenea şi mai rău.

– O navă, zise depul, revenind la viață. Poate reușește să ne scoată din încurcătură.

– Ce încurcătură? întrebă domnișoara Hibbler.

Agitat, depul răspunse:

– Știi tu.

Numai atât putu obține, redeveni tăcut, căzând în coma lui sumbră. Pentru un dep lucrurile erau întotdeauna încurcate. Bineînțeles că ei se temeau și de schimbare. Disprețul lui Baines spori cumpănind la aceasta. Dar – o navă. Disprețul se transformă în alarmă. Oare era adevărat?

Manul Straw ar trebui să știe. Pe Culmea Da Vinci, manii elaboraseră dispozitive tehnice prin care urmăreau traficul. Probabil că inițial vestea venise de la ei... bineînțeles dacă vreun mistic skiz nu o prevăzuse într-o viziune.

– Probabil e o farsă, declară Baines cu voce tare.

Toți cei din încăpere, inclusiv mohorâtul dep, se uitară spre el, chiar și hebul încetă pentru moment să mai mături.

– Clanul manilor ar încerca orice. Ăsta e modul lor de a obține un avantaj asupra noastră, a celorlalți, de a ne-o plăti.

– Pentru ce? întrebă domnișoara Hibbler.

– Știți că manii ne urăsc pe toți. Pentru că sunt niște bădărani necioplițți, barbari, niște soldățoi nespălați, care pun mâna pe armă când aud cuvântul „cultură". Face parte din metabolismul lor, vechile trăsături gotice.

Şi, totuşi, asta nu lămurea lucrurile. Ca să fie perfect sincer, nu ştia de ce manii erau atât de hotărâţi să facă rău tuturor celorlalţi, doar dacă, aşa cum teoretiza el, era vorba despre plăcerea pură de a provoca suferinţă. Ba nu, se gândi, *trebuie să fie mai mult de atât*. Răutate şi invidie. Probabil că ne invidiază, ştiu că le suntem superiori din punct de vedere cultural. La cât de diversă este Culmea Da Vinci, nu există acolo ordine, unitate estetică, e un ghiveci de aşa-numite proiecte „creative", începute, dar niciodată terminate.

Annette vorbi rar:

– Straw e puţin cam necioplit, recunosc. Chiar un tip nesăbuit. Dar de ce ar raporta o navă străină, dacă nu a fost văzută nici una? Nu ne-ai oferit nici un motiv limpede.

– Dar eu ştiu, replică Baines cu încăpăţânare, că manii şi în special Howard Straw sunt împotriva noastră, ar trebui să acţionăm şi să ne protejăm...

Se întrerupse, fiindcă se deschisese uşa, şi Straw păşi brusc în cameră.

Cu părul roşu, înalt şi musculos, rânjea. *Pe el* apariţia unei nave străine pe micul lor satelit nu-l deranja.

Acum nu mai trebuia să sosească decât skizul şi, ca de obicei, el putea să întârzie şi o oră. Probabil hoinărea pe undeva în transă, pierdut în viziunile ceţoase ale unei realităţi arhetipale, ale proto-forţelor care stăteau la baza universului temporal, perpetua sa imagine a aşa-numitului *Urwelt*.

Am putea să ne instalăm cu toţii confortabil, decise Baines. Pe cât e posibil, dată fiind prezenţa lui Straw printre noi. Şi a domnişoarei Hibbler, nici ea nu-i era prea dragă. De fapt, nu-i plăcea de nici unul dintre ei, cu excepţia, poate, a Annettei: cea cu inima dezordonată, ostentativă. Iar cu ea nu ajungea nicăieri. Ca de obicei.

Dar nu era vina lui, toţi polyi erau aşa – nimeni nu ştia vreodată încotro vor sări. Dinadins contradictorii, opuşi canoanelor logicii. Şi, totuşi, nu erau nişte molii, aşa ca skizii, nici maşini lipsite de creier, ca hebii. Erau copios de *vii*, asta îi plăcea atât de mult la Annette – însufleţirea, prospeţimea ei.

De fapt, îl făcea să se simtă rigid şi metalic, prins în oţel gros, ca o armă arhaică dintr-un război fără rost, de demult. Ea avea douăzeci de ani, el treizeci şi cinci, poate aici era explicaţia. Dar nu credea. Apoi se gândi: pariez că vrea să mă simt aşa, intenţionat mă face să mă simt prost.

Şi, în replică, simţi deodată ura rece, atent motivată, a unui paran.

Annette, simulând nepăsarea, continua să devoreze rămăşiţele pungii ei cu bomboane.

Delegatul skizilor la adunarea bianuală din Adolfville, Omar Diamond, îşi aruncă ochii peste lume şi văzu, sub ea şi deasupra ei, dragonii gemeni, cel roşu şi cel alb, al morţii şi al vieţii. Încleştaţi în bătălie, dragonii cutremurau peisajul, în timp ce deasupra

cerul se despică, dezvăluind un soare palid în apus care își pierdea vigoarea, răspândind prea puțină alinare în lume.

– Stop! rosti Omar ridicând mâna și adresându-se dragonilor.

Un bărbat și o fată cu păr cârlionțat, care veneau în direcția lui pe trotuarul cartierului central din Adolfville, se opriră. Fata întrebă cu silă:

– Ce-i cu el? Face ceva.

– E doar un skiz, zise bărbatul amuzat. Pierdut în viziuni.

Omar spuse:

– Războiul etern a reizbucnit cu forțe noi. Puterile vieții sunt în declin. Oare nici un om nu poate lua decizia fatală, să renunțe la propria sa viață într-un act de sacrificiu prin care să le refacă?

Bărbatul, făcând cu ochiul spre soția lui, zise:

– Știi, câteodată poți să le pui tipilor ăstora o întrebare și să primești un răspuns interesant. Hai, întreabă-l ceva – ceva măreț și universal, cum ar fi „Care este sensul existenței?", nu „Unde sunt foarfecele pe care le-am pierdut ieri?".

O împinse în față. Prudentă, femeia se adresă lui Omar:

– Scuzați-mă, dar întotdeauna m-am întrebat – *există* viață după moarte?

– Nu există moarte, veni răspunsul.

Întrebarea îl uluia, dovedea o enormă ignoranță.

– Ceea ce voi numiți „moarte“ este numai un stadiu de germinație, în care noua formă de viață doarme, așteptând chemarea pentru a-și asuma o nouă întrupare.

Ridică brațele, arătând:

– Vedeți? Dragonul vieții nu poate fi ucis, chiar dacă sângele lui roșu se scurge pe pajiști, o nouă versiune a lui reapare. Sămânța îngropată în pământ se ridică din nou.

Trecu pe lângă ei, lăsându-i în urmă pe bărbat și pe femeie.

Trebuie să ajung la clădirea de piatră cu șase etaje, își spuse Omar. Ei, consiliul, așteaptă acolo. Howard Straw barbarul. Domnișoara Hibbler cea irascibilă, copleșită de numere. Annette Golding, personificarea vieții însăși, aruncându-se în orice o face să *devină*. Gabriel Baines, cel constrâns să se gândească la moduri de a se apăra împotriva a ceva ce nu atacă. Cel simplu cu mătura care este mai aproape de Dumnezeu decât oricare dintre noi. Și cel trist care nu privește niciodată în sus, bărbatul lipsit chiar și de nume. Cum să-i spun? Poate Otto. Nu, cred că o să-l numesc Dino. Dino Watters. El așteaptă moartea, neștiind că trăiește în anticiparea unei fantome pustii, nici măcar moartea nu-l poate proteja de sine însuși.

Stând la baza măreței clădiri cu șase niveluri, cea mai mare din așezarea paranilor, Adolfville, levită. Pluti în fața fereastrei potrivite, zgâriind sticla cu

unghiile până când o persoană dinăuntru se apropie și i-o deschise.

– Domnul Manfreti nu vine? întrebă Annette.

– Anul acesta nu poate fi deranjat, explică Omar. A trecut pe un alt tărâm și nu face decât să stea așezat, trebuie să fie hrănit forțat prin nas.

– Uh, făcu Annette cutremurându-se. Catatonia.

– Omorâți-l, zise Straw aspru, și terminați cu asta. Skizii ăștia catatonici sunt mai mult decât inutili, înseamnă o risipă pentru resursele din Ioana d'Arc. Nu e de mirare că așezarea voastră e atât de săracă.

– Săracă material, admise Omar, dar bogată în valori eterne.

Se ținea departe de Straw, nu-i plăcea deloc de el. Straw, în ciuda numelui său[1], era un distrugător. Îi plăcea să spargă și să strivească, era crud doar de amorul artei, nu din nevoie. Pentru el răul era ceva gratuit.

Pe de altă parte, acolo se afla și Gabe Baines. Ca toți paranii, putea să fie și el crud, dar pentru că era obligat, în autoapărare; era atât de dedicat protejării sale de rău, încât făcea rău în mod firesc. Nu putea fi pedepsit, așa ca Straw.

Așezându-se pe locul său, Omar rosti:

– Binecuvântată fie această adunare. Hai să auzim știrile dătătoare de viață, mai degrabă decât acțiunile dragonului răului.

Se întoarse spre Straw.

---

[1] „pai" în engleză (n. tr.).

– Ce informaţii ai, Howard?

– O navă înarmată, răspunse Straw, cu un surâs larg, răutăcios, bucurându-se de neliniştea colectivă. Nu e un negustor de pe Alpha II, ci din cu totul alt sistem. Am folosit o sondă ca să le interceptăm gândurile. Nu sunt aici în vreo misiune comercială, ci...

Se întrerupse, neterminând intenţionat propoziţia. Voia să-i vadă agitându-se.

– Trebuie să ne apărăm, zise Baines.

Domnişoara Hibbler aprobă, şi Annette la fel, ezitând. Chiar şi hebul încetase să se hlizească, şi acum părea stânjenit.

– Desigur, noi, cei din Adolfville, continuă Baines, vom organiza apărarea. Vom apela la oamenii voştri, Straw, pentru dispozitivele tehnice. Ne aşteptăm la foarte mult din partea voastră. Măcar de data asta ne aşteptăm să participaţi la binele comun.

– „Binele comun", îl maimuţări Straw. Vrei să spui binele *nostru*.

– Dumnezeule, făcu Annette, trebuie să fii întotdeauna aşa de iresponsabil, Straw? Nici acum nu poţi să ţii seama de consecinţe? Măcar gândeşte-te la copiii noştri. *Trebuie* să-i protejăm pe ei, dacă nu pe noi înşine.

În sinea lui, Omar Diamond se rugă: „Fie ca forţele vieţii să se ridice şi să triumfe pe câmpul de luptă. Fie ca dragonul alb să scape de pata roşie a morţii aparente. Fie ca pântecul protector să coboare pe această mică bucată de pământ şi s-o păzească de cei care se dau de partea păcatului." Deodată, îşi aminti

despre o viziune avută în timp ce venea pe jos încoace, un sol al sosirii dușmanului. Apa dintr-un pârâu se transformase în sânge când pășise peste ea. Acum știa ce voia să spună semnul. Război și moarte, poate chiar distrugerea celor Șapte Clanuri și a celor șapte orașe – șase, dacă nu luai în considerație și groapa de gunoi care era locul de trai al hebilor.

Depul Dino Watters murmură răgușit:

– Suntem blestemați.

Toată lumea se uită la el, chiar și hebul Jacob Simion. Cât de potrivit pentru un dep.

– Iertați-l, șopti Omar.

Și undeva, pe tărâmul nevăzut, spiritul vieții auzi, răspunse și iertă creatura pe jumătate moartă care era Dino Watters din așezarea clanului depilor, Domeniul Cotton Mather.

2

Abia aruncând o privire de jur-împrejurul vechiului apartament cu pereți de gips-carton crăpați, cu lumini încastrate, care probabil nu mai funcționau, ferestre panoramice arhaice și podele uzate, de dinaintea Războiului din Coreea, Chuck Rittersdorf spuse:

– E bine.

Scoase carnetul de cecuri, tresărind la vederea șemineului central de fier forjat; nu mai văzuse unul din anii '70, în vremea copilăriei.

Însă proprietara clădirii deteriorate se încruntă suspicioasă când primi actele lui Chuck.

– Aici scrie că sunteţi căsătorit, domnule Rittersdorf, şi că aveţi copii. Nu puteţi aduce soţia şi copiii în acest apartament, anunţul din homeoziar specifica „pentru celibatari, angajaţi, nebăutori“ şi...

Obosit, Chuck spuse:

– Tocmai asta e ideea.

Proprietăreasa grasă, de vârstă mijlocie, în rochia de greiere-fluierător venusian şi papuci de blană de wub, îi era antipatică; deja totul devenise o experienţă tristă.

– M-am despărţit de soţia mea. Copiii rămân la ea. Din cauza asta am nevoie de apartament.

– Dar vor veni în vizită.

Sprâncenele ei vopsite purpuriu se înălţară. Chuck replică:

– N-o cunoaşteţi pe soţia mea.

– O, ba vor veni, cunosc noile legi federale privind divorţul. Nu-i ca pe vremurile divorţurilor stabilite de stat. Aţi fost deja la tribunal? Aţi primit primele documente?

– Nu, recunoscu el.

Era abia la început. Noaptea trecută, târziu, se dusese la un hotel, iar cu o noapte înainte avusese loc strădania lui finală de a obţine imposibilul, continuarea vieţii alături de Mary.

Îi dădu cecul proprietăresei, ea îi returnă actele de identitate şi plecă. Imediat ce închise uşa, se îndreptă

spre fereastra apartamentului și privi la strada de dedesubt, la pneumuri, jetcoptere, la scările și trotuarele rulante pentru pietoni. În curând va trebui să-și sune avocatul, pe Nat Wilder. Foarte curând.

Ironia destrămării căsniciei lor era imensă. Căci profesia soției lui – la care într-adevăr se pricepea – era de consilier matrimonial. De fapt avea reputația de a fi cea mai bună în Comitatul Marin, din California, unde își avea biroul. Dumnezeu știe câte relații umane destrămate vindecase. Și totuși, printr-o lovitură de maestru a nedreptății, exact talentul și îndemânarea ei îl aduseseră în acest apartament jalnic. Pentru că, având atâtea succese în propria ei carieră, Mary nu se putuse împotrivi disprețului, tot mai mare de-a lungul anilor, față de el.

Adevărul era – iar el era nevoit să-l înfrunte – că în profesiunea lui nu avusese nici pe departe atâtea succese ca Mary.

Slujba sa, care îi plăcea foarte mult, era să programeze simulacre pentru agenția guvernamentală de spionaj Cheyenne, folosite la nesfârșitele planuri de propagandă și la instigarea împotriva inelului statelor comuniste care înconjurau SUA. El personal credea cu tărie în munca sa, dar nicicum nu putea fi numită bine plătită sau nobilă. Programele pe care le născocea erau – puțin spus – infantile, artificioase și inautentice. Principala lor țintă erau copiii de școală, atât din SUA, cât și din statele comuniste vecine, și masa de adulți cu nivel educațional scăzut. El era, în

realitate, un cal de povară. Iar Mary scosese asta în evidență de nenumărate ori.

Cal de povară sau nu, el își continua munca, deși primise și alte oferte în timpul perioadei de șase ani a mariajului lor. Poate că îi plăcea să-și audă cuvintele pronunțate de simulacrele cu aspect uman, poate că în esență socotea cauza una vitală: Statele Unite se aflau în apărare, din punct de vedere politic și economic, și trebuiau să se protejeze. Era nevoie de persoane care să lucreze pentru guvern la salarii rezonabil de mici, în slujbe cărora să le lipsească trăsăturile eroice sau strălucitoare. *Cineva* trebuia să programeze simulacrele propagandistice, care erau trimise peste tot prin lume să-și facă treaba de reprezentanți ai Contra-Informațiilor Autorității SUA, să provoace, să convingă, să influențeze. Dar...

Cu trei ani în urmă avusese loc criza. Unul dintre clienții lui Mary - implicat în niște dificultăți matrimoniale incredibil de complicate, incluzând trei amante deodată - era producător de televiziune. Gerald Feld avea la activ faimosul, unicul show al lui Bunny Hentman și deținea o parte importantă din televiziunea de comedie. Mary îi arătase câteva dintre scenariile scrise de Chuck pentru sediul local al CIA din San Francisco. Feld le citise cu interes pentru că aveau - așa se explica selecția lui Mary - o mare cantitate de umor. În asta stătea talentul lui Chuck, el programa altceva decât obișnuitele povești pompoase și solemne... erau considerate vii și spirituale,

scânteiau. Iar Feld fusese de acord. Și o rugase pe Mary să-i aranjeze o întâlnire cu soțul ei.

Acum, stând la fereastra micului apartament prăfuit și vechi, în care nu-și mutase decât o singură haină, privind în jos strada, Chuck își reaminti discuția care izbucnise. Fusese una deosebit de urâtă, cu siguranță tipică situației. Condensase întreaga ruptură dintre ei.

Pentru Mary problema era clară: exista o posibilitate profesională, de care trebuia profitat din plin. Feld plătea bine și slujba avea să-i aducă un prestigiu enorm. În fiecare săptămână, la finalul emisiunii lui Bunny Hentman, numele lui Chuck avea să apară pe ecran, ca unul dintre scenariști, și să fie văzut de toată lumea necomunistă. Mary – și asta era propoziția-cheie – ar fi fost *mândră* de munca lui, vădit creativă. Iar pentru ea creativitatea însemna ușa deschisă către lume. Să lucrezi pentru CIA, programând simulacre propagandistice, care bolboroseau mesaje pentru africani, latino-americani și asiatici needucați, nu însemna creativitate. Mesajele aveau tendința să se repete mereu, iar CIA avea oricum o reputație proastă în cercurile liberale înstărite și sofisticate în care se învârtea Mary.

– Ești ca un... ca un măturător de frunze în parcul unui satelit, spusese Mary furioasă, un fel de slujbă la stat. E o siguranță ușurică, un mod de a evita lupta. Ai deja treizeci și trei de ani și deja ai renunțat să încerci. Ai cedat și nu mai vrei să faci ceva din tine.

– Ascultă, replicase el inutil. Eşti mama mea sau doar soţia? Adică, e treaba ta să mă tot boscorodeşti? Sunt obligat să avansez mereu? Să devin preşedinte la TERPLAN, asta vrei?

În afară de prestigiu şi bani *mai era ceva la mijloc.* Evident, Mary îşi dorea ca el să fie o altă persoană. Ei, care îl cunoştea cel mai bine din întreaga lume, îi era ruşine cu el. Dacă ar fi acceptat să scrie pentru Bunny Hentman ar fi devenit diferit – sau cel puţin asta era logica ei.

Nu putea nega această logică. Totuşi, el insista. Nu renunţă la serviciu, nu se schimbă. Avea prea multă inerţie. Şi pentru mai bine, şi pentru mai rău. Era un indicator al esenţei unei persoane, nu renunţa uşor la ea.

Afară, pe stradă, un luxos Chevrolet alb, un model nou şi strălucitor, cu şase uşi, se apropie de bordură şi se aşează. Îl urmări alene, apoi îşi dădu seama cu o tresărire de incredulitate că, imposibil, dar adevărat, era chiar fostul lui pneum; înăuntru era Mary. Îl găsise deja.

Soţia sa, dr. Mary Rittersdorf, urma să-i facă o vizită.

Simţea teamă şi un sentiment crescând al eşecului. Nu fusese capabil să realizeze nici măcar atât – să găsească un apartament în care să trăiască fără să-l poată localiza Mary. Peste câteva zile, Nat Wilder ar

fi putut aranja pentru protecție legală, dar acum, în acest punct, era lipsit de ajutor, trebuia s-o primească.

Era ușor de înțeles cum îl depistase. Dispozitivele de detecție cu performanțe medii erau disponibile și ieftine. Mary se dusese probabil la o agenție de detectivi particulari roboți, angajase un *adulmecător*, îi prezentase profilul său cefalic. Acesta se puse pe treabă, urmărindu-l peste tot pe unde umblase de când își părăsise soția. Astăzi, găsirea unei persoane era o știință exactă.

Deci o femeie hotărâtă să te depisteze, reflectă el, reușește. Probabil exista o lege în privința asta; ar putea-o numi Legea Rittersdorf. Direct proporțional cu dorința cuiva de a evada, de a se ascunde, dispozitivele de detecție...

O bătaie răsună în ușa goală pe dinăuntru a apartamentului.

În timp ce se îndrepta cu picioarele înțepenite, fără chef, spre ușă, se gândi: va ține un discurs care va întruni toate apelurile la rațiune cunoscute. Eu, desigur, nu voi avea nici un argument, doar sentimentul că nu mai putem continua, că disprețul ei față de mine indică o ruptură prea profundă, ca să mai suporte o intimitate viitoare.

Deschise ușa. Ea stătea acolo, cu părul negru, subțire, în haina scumpă (cea mai bună a ei) de lână naturală, fără machiaj, o femeie calmă, competentă, educată, superioară lui dintr-o mulțime de puncte de vedere.

– Ascultă, Chuck, începu ea, nu mă împotrivesc alegerii tale. Am aranjat cu o firmă să-ți ia toate lucrurile și să le depoziteze. Am venit aici pentru un cec. Vreau toți banii din contul tău curent. Am nevoie de ei să plătesc facturile.

Deci se înșelase, nici vorbă de vreun discurs despre justificări dulcege. Dimpotrivă, soția sa făcea totul definitiv. Era complet uluit și nu putea decât să caște gura la ea.

– Am vorbit cu Bob Alfson, avocatul meu, continuă Mary. Am înaintat plângere pentru părăsirea domiciliului.

– Cum? făcu el. De ce?

– Ca să poți renunța la partea ta de casă în favoarea mea.

– *De ce?*

– Ca s-o pot scoate la vânzare. Am hotărât că nu am nevoie de o casă atât de mare și m-aș putea folosi de bani. O trimit pe Debby la internatul acela din est despre care am discutat.

Deborah era fiica lor cea mai mare, dar avea numai șase ani, cu mult prea tânără ca să fie trimisă departe de casă. Dumnezeule.

– Lasă-mă să vorbesc mai întâi cu Nat Wilder, vorbi el pierit.

– Vreau cecul acum.

Mary nu făcu nici o tentativă să intre, pur și simplu aștepta. Iar el simțea o panică disperată, panica

înfrângerii și a suferinței. Deja pierduse: îl putea pune să facă orice.

Când se duse după carnetul de cecuri, Mary înaintă câțiva pași în apartament. Aversiunea ei trecea dincolo de cuvinte, nu scoase o vorbă. El se retrase, neputând-o înfrunta, își făcu de lucru scriind cecul.

– Apropo, zise Mary cu un ton de conversație, acum că ai plecat definitiv sunt liberă să accept oferta aceea a guvernului.

– Ce ofertă a guvernului?

– Au nevoie de psihologi consultanți pentru un proiect interplanetar, ți-am povestit.

Nu avea de gând să se obosească luminându-l.

– A, da, bâigui el, amintindu-și vag. Muncă de caritate.

O consecință a conflictului dintre Terra și Alpha, din urmă cu zece ani. Un satelit izolat din sistemul Alpha, colonizat de terrani, dar cu care se pierduse legătura cu două generații în urmă, din cauza războiului. Numeroase astfel de enclave sărăcăcioase existau în sistemul Alpha, care avea zeci de sateliți și douăzeci și două de planete.

Acceptă cecul, îl împături și îl băgă în buzunarul hainei.

– Vei fi plătită?

– Nu, răspunse Mary plictisită.

Deci avea să trăiască – și să întrețină și copiii – numai din salariul lui. Îi trecu prin minte că ea aștepta o hotărâre judecătorească prin care el să fie obligat

să facă exact ceea ce refuzase, distrugând astfel căsnicia lor de șase ani. Ar putea, cu influența pe care o avea prin tribunalele din Comitatul Marin, să obțină o astfel de decizie, încât el să trebuiască să renunțe la postul de la sediul din San Francisco al CIA și să-și caute cu totul altă muncă.

– Cât timp... o să fii plecată?

Evident că intenționa să se folosească din plin de acest interval de reorganizare a vieții lor, avea să facă toate lucrurile pe care i le refuzase – oricum, în mod fals – prezența lui.

– Aproximativ șase luni. Depinde. Nu te aștepta să ținem legătura. La tribunal o să fiu reprezentată de Alfson, n-o să apar.

Adăugă:

– Am început procesul pentru întreținere separată, așa că nu va mai trebui să te ocupi tu.

Inițiativa, chiar și aici, îi scăpase din mână. Ca întotdeauna, fusese prea lent.

– Poți să iei totul, spuse pe neașteptate.

În privirea ei se putea citi că nu era suficient. „Totul" însemna aproape nimic, la cât realiza el.

– Nu pot să-ți dau ce nu am, vorbi încet.

– Ba poți, replică Mary, fără nici o urmă de zâmbet. Pentru că judecătorul o să admită și el ceea ce am afirmat întotdeauna în privința ta. Dacă ești nevoit, dacă te obligă cineva, poți îndeplini standardele obișnuite aplicabile bărbaților adulți, cu responsabilitatea unei soții și a copiilor.

– Dar... trebuie să-mi păstrez un fel de viață și pentru mine.

– Obligația ta principală este față de noi.

Aici nu avea răspuns; nu putu decât să aprobe din cap.

Mai târziu, după ce Mary se făcu nevăzută cu cecul, căută niște homeoziare vechi și găsi un vraf într-un dulap. Se așeză pe canapeaua în stil minimalist din living, răscolind după articole despre proiectul interplanetar în care Mary intenționa să se implice. Noua ei viață, își zise în sinea lui, care s-o înlocuiască pe cea de femeie căsătorită.

Într-un homeoziar vechi de o săptămână găsi un articol mai mult sau mai puțin complet. Aprinse o țigară și îl citi atent.

Serviciul Interplanetar de Sănătate și Asistență Socială al Statelor Unite anticipa că era nevoie de psihologi, pentru că satelitul fusese inițial o zonă spital, un centru de îngrijire psihiatrică pentru imigranții terrani în sistemul Alpha, care cedaseră sub apăsarea presiunilor anormale, excesive, impuse de colonizare. Alphanii îl lăsaseră în pace, cu excepția negustorilor.

Informațiile despre starea curentă a satelitului proveneau de la acești negustori alphani. Conform relatărilor primite de la ei, un fel de civilizație luase naștere în anii cât spitalul fusese separat de autoritatea de pe Terra. Oricum, ei nu o puteau evalua, pentru că propriile lor cunoștințe despre comportamentul

terranilor nu erau adecvate. În orice caz, acolo se produceau bunuri, exista comerț, chiar o industrie locală, și el se întrebă de ce guvernul simțea nevoia să se amestece. Și-o putea imagina bine pe Mary acolo, era exact tipul pe care TERPLAN, agenția internațională, l-ar fi selectat. Oameni de genul lui Mary reușeau întotdeauna.

Întorcându-se la fereastra bătrână, mai stătu un timp acolo, privind în jos. Apoi, pe furiș, simți ridicându-se în el impulsul familiar. Sentimentul că era inutil să continue. Sinuciderea, indiferent ce spuneau legile și biserica, era pentru el singurul răspuns real în acest moment.

Găsi o mică fereastră laterală care se deschidea. Săltând-o, auzi bâzâitul unui jetcopter care ateriza pe acoperișul de pe partea opusă a străzii. Sunetul se stinse. Așteptă, apoi se cățără pe jumătate peste marginea ferestrei, atârnând deasupra traficului de dedesubt...

Din interiorul său, o voce, dar nu a lui, zise:

„Spune-mi, te rog, numele tău. Indiferent dacă intenționezi sau nu să sari."

Întorcându-se, Chuck văzu un plasmodiu galben ganymedean, care se strecurase pe sub ușa apartamentului și se readuna în grămada de mici cocoloașe care forma ființa sa fizică.

„Eu am închiriat apartamentul de vizavi", declară acesta.

Chuck spuse:

– Printre terrani se obișnuiește să bați la ușă.

„Nu posed nimic cu care să bat. În orice caz, am dorit să intru înainte ca tu să... pleci."

– E problema mea personală dacă sar sau nu.

„Nici un terran nu e o insulă, cită plasmodiul mai mult sau mai puțin exact. Bine ai venit în clădirea pe care noi, chiriașii de aici, am poreclit-o cu umor «Apartamentele Rebuturilor». Mai sunt și alții pe care ar trebui să-i cunoști. Câțiva terrani, ca tine, plus numeroși non-terrani cu diverse fizionomii, unele care te vor dezgusta, altele care, fără îndoială, te vor atrage. Plănuisem să împrumut de la tine o cană de cultură de iaurt, dar date fiind preocupările tale pare a fi o cerere insultătoare."

– Nu am adus nimic aici. Nu încă.

Își aruncă piciorul înapoi peste pervaz și făcu câțiva pași în cameră, îndepărtându-se de fereastră. Nu era surprins să vadă plasmodiul ganymedean, non-terranii aveau o situație de ghetou: indiferent cât de influenți și sus plasați erau în propria lor societate, pe Terra erau obligați să trăiască în asemenea locuințe sub standard.

„Dacă aș putea duce o carte de vizită, zise vizitatorul, ți-aș prezenta-o. Sunt importator de pietre prețioase neprelucrate, comerciant de aur la mâna a doua și, în anumite circumstanțe, un cumpărător fanatic de colecții filatelice. De fapt, în clipa de față am în apartament o selecție de timbre vechi din SUA, cu accent pe *seria perfectă de patru* din setul Columb; n-ai vrea...?"

Se întrerupse.

„Înțeleg că nu. În orice caz dorința de a te distruge ți-a dispărut din minte, cel puțin pe moment. Asta e bine. Pe lângă activitățile comerciale deja prezentate..."

– Nu ți se interzice prin lege să-ți folosești capacitățile telepatice pe Terra?

„Ba da, dar situația părea să fie excepțională. Domnule Rittersdorf, eu personal nu te pot angaja, întrucât nu am nevoie de servicii de propagandă. Dar am numeroase relații pe cei nouă sateliți, în timp..."

– Nu, mulțumesc, răspunse Chuck dur. Nu vreau decât să fiu lăsat în pace.

Suportase deja destule sfaturi privind obținerea unei slujbe, cât să-i ajungă pentru toată viața.

„Dar eu, spre deosebire de soția ta, nu am nici un alt motiv."

Plasmodiul undui mai aproape.

„Ca la majoritatea masculilor terrani, respectul de sine este legat de capacitatea de a obține venit, un domeniu în care tu ai grave îndoieli și o extremă vină. Eu pot face ceva pentru tine... dar cere timp. În acest moment, părăsesc Terra și mă reîntorc pe satelitul meu. Să presupunem că-ți plătesc cinci sute de piei – SUA, desigur – ca să vii cu mine. Consideră-l un împrumut, dacă vrei."

– Ce să fac eu pe Ganymede? întrebă Chuck iritat. Nici tu nu mă crezi? Am o slujbă, una pe care o consider potrivită – nu vreau să renunț la ea.

„Subconștient..."

– Nu-mi citi mie subconștientul. Pleacă de aici și lasă-mă în pace.

Se întoarse cu spatele la plasmodiu.

„Mă tem că tendințele tale sinucigașe vor reveni – poate chiar înainte de căderea nopții."

– N-au decât.

„Există un singur lucru care te poate ajuta, și nu este mizerabila mea ofertă de angajare."

– Atunci ce este?

„O femeie care s-o înlocuiască pe soția ta."

– Acum te porți ca un...

„Ba deloc. Nu e vorba nici de ceva fizic, nici de ceva eteric, e pur și simplu practic. Trebuie să găsești o femeie care să te accepte, să te iubească, așa cum ești, altfel vei pieri. Lasă-mă să mă gândesc la asta. Iar între timp controlează-te. Acordă-mi cinci ore. Și rămâi aici."

Plasmodiul se scurse încet pe sub ușă afară pe hol. Gândurile lui slăbiră.

„Ca importator, cumpărător și intermediar am multe relații cu terrani din toate categoriile sociale..."

Apoi dispăru.

Tremurând, Chuck își aprinse o țigară. Și se îndepărtă – la mare distanță – de fereastră, ca să se așeze pe vechea canapea minimalistă. Și să aștepte.

Nu știa cum să reacționeze la oferta caritabilă a plasmodiului. Era în același timp furios, emoționat și, în plus, nedumerit. Oare chiar putea să-l ajute? Părea imposibil.

Aşteptă o oră.

O bătaie răsună în uşa apartamentului. Nu putea fi ganymedeanul, fiindcă el nu bătea – nu putea. Ridicându-se, Chuck se duse la uşă şi o deschise.

În prag stătea o fată terrană.

3

Deşi avea o mie de treburi de care să se ocupe, toate având de-a face cu noua ei slujbă neplătită din cadrul Serviciului Interplanetar de Sănătate şi Asistenţă Socială, dr. Mary Rittersdorf îşi găsi timp pentru o problemă personală. Mai luă o dată un jet-taxi către New York, la biroul de pe Fifth Avenue al lui Jerry Feld, producătorul emisiunii lui Bunny Hentman. Cu o săptămână în urmă îi lăsase un set dintre ultimele – şi cele mai bune – scenarii pe care le scrisese Chuck pentru CIA. Era timpul să afle dacă soţul ei, sau fostul soţ, avea vreo şansă să primească postul.

Dacă nu avea să-şi caute singur o slujbă mai bună, se va ocupa ea. Era datoria ei, fie şi din unicul motiv că atât ea, cât şi copiii vor fi în totalitate dependenţi de veniturile lui, cel puţin în următorul an.

Oprind pe platforma de pe acoperiş, Mary coborî pe rampa interioară la etajul nouăzeci, ajunse la uşa de sticlă, ezită, apoi o lăsă să se deschidă şi pătrunse în anticamera unde stătea secretara lui Jerry Feld. Era foarte drăguţă, puternic fardată şi cu o bluză de

mătase de păianjen cam strâmtă. Pe Mary o indispuse. Numai pentru că sutienul devenise desuet, o fată cu un piept atât de pronunțat trebuia să se supună modei? În cazul ei, simțul practic impunea un sutien, iar Mary se apropie de birou simțind cum roșește din cauza dezaprobării. Observă și o mărire artificială a sfârcurilor. Era prea de tot.

– Da? întrebă secretara, privind în sus printr-un monoclu ornamentat, elegant.

Întâlnind răceala lui Mary, sfârcurile ei se strânseră ușor, ca și cum ar fi fost umilite și gonite de frică.

– Doresc să-l văd pe domnul Feld. Sunt doctor Mary Rittersdorf și nu am prea mult timp, trebuie să plec pe baza lunară TERPLAN la trei după-masă, ora New Yorkului.

Își făcu glasul să sune eficient și poruncitor, căci știa cum.

După o serie de acțiuni birocratice din partea secretarei, Mary fu trimisă înăuntru.

La biroul său de imitație de stejar – de zece ani nu mai exista nici un stejar veritabil –, Jerry Feld stătea lângă un videoproiector, adâncit în afacerile lui.

– Numai o clipă, doctor Rittersdorf.

Făcu semn spre un scaun. Ea se așeză, își încrucișă picioarele și își aprinse o țigară.

Pe un ecran TV în miniatură, Bunny Hentman juca rolul unui industriaș german. Îmbrăcat într-un costum albastru la două rânduri, explica în fața consiliului de directori cum noul plug autonom pe care

îl producea consorțiul lor ar putea fi utilizat în război. Patru pluguri urmau să se asambleze, la aflarea știrilor despre ostilități, într-o singură unitate, care nu reprezenta un plug mai mare, ci un lansator de rachete. Cu un accent puternic, Bunny Hentman explica totul de parcă ar fi fost o mare realizare, iar Feld chicoti.

– Nu am prea mult timp, domnule Feld, zise Mary tăios.

Cu părere de rău, Feld opri videoproiectorul și se întoarse spre ea.

– I-am arătat lui Bunny scenariile. Îl interesează. Umorul soțului dumneavoastră este sec, muribund, dar autentic. Ceea ce odată era...

– Știu, știu, îl întrerupse Mary. Am fost nevoită să-i ascult programele ani de zile, întotdeauna le testa pe mine.

Trase repede din țigară, simțindu-se încordată.

– Deci credeți că Bunny le-ar putea folosi?

– Nu putem face nimic până când soțul dumneavoastră nu se întâlnește cu Bunny. Nu are rost să...

Ușa biroului se deschise și Bunny Hentman intră.

Era pentru prima dată când Mary îl vedea în persoană pe celebrul comic de televiziune și curiozitatea îi dădea ghes. Cu ce era diferit de imaginea sa publică? Hotărî că era puțin mai scund și ceva mai în vârstă decât la televizor; avea o chelie mare și arăta obosit. De fapt, în viața reală, Bunny arăta ca un negustor de vechituri îngrijorat, din Europa Centrală, într-un

costum șifonat, nu foarte bine bărbierit, cu părul rar ciufulit și - ca o încununare a impresiei generale - fumând rămășița unui trabuc. Dar ochii lui... Aveau ceva alert și totuși cald. Se ridică în picioare, cu fața spre el. La TV puterea privirii lui nu se înregistra. Nu era doar inteligență, ci mai mult, o urmă de - nu-și dădea seama ce. Și...

Totul la Bunny răspândea o aură, o aură de suferință. Chipul și trupul păreau scăldate în ea. Da, se gândi femeia, asta se citește în ochii lui. Amintirea suferinței. O suferință care avusese loc cu mult timp în urmă, dar pe care el nu o uitase - și nici nu avea s-o uite vreodată. Era creat și adus pe această planetă ca să sufere; nu-i de mirare că ajunsese un mare comic. Pentru Bunny, comedia era o luptă, o bătălie cu realitatea unei dureri reale, însemna formarea prin reacție a unei staturi gigantice și eficiente.

- Bun, zise Jerry Feld, ți-o prezint pe doctor Mary Rittersdorf. Soțul ei a scris programele acelea pentru roboții CIA, pe care ți le-am arătat joia trecută.

Comicul întinse mâna, Mary i-o strânse.

- Domnule Hentman...

- Te rog. Ăsta e doar numele meu de scenă. Numele meu adevărat, cel cu care m-am născut, este Lionsblood Regal. Firește, am fost nevoit să-l schimb. Cine intră în showbiz numindu-se Lionsblood Regal? Poți să-mi spui Lionsblood sau doar Blood. Jer îmi spune Li-Reg ca semn de intimitate.

Adăugă, ținând-o încă de mână:

– Și dacă îmi place ceva la o femeie, asta e intimitatea.

– Li-Reg, interveni Feld, este adresa ta pentru cablograme, iar le-ai încurcat.

– Așa e.

Hentman dădu drumul mâinii lui Mary.

– Ei bine, Frau Doktor Rattenfänger...

– Rittersdorf, îl corectă Mary.

– Rattenfänger, explică Feld, înseamnă în germană capcană de șobolani. Uite ce e, Bun, să nu mai faci greșeli din astea.

– Îmi pare rău! Știi ce, Frau Doktor Rittelsdof, te rog să-mi spui ceva drăguț, simt nevoia. Băiețelul din mine tânjește după afecțiunea femeilor frumoase.

Zâmbi, și totuși fața lui – în special ochii – încă mai păstra acea suferință a lumii întregi, greutatea unei poveri străvechi.

– Îl voi angaja pe soțul dumneavoastră dacă așa voi putea să vă văd din când în când. Dacă el înțelege *adevăratul* motiv al afacerii, ceea ce diplomații numesc „protocol secret".

Se întoarse spre Jerry Feld.

– Știi că în ultima vreme am avut necazuri cu protocoalele.

– Chuck locuiește într-un apartament ieftin pe Coasta de Vest. O să vă scriu adresa.

Mary scoase repede un pix și o hârtie și notă.

– Spuneți-i că aveți nevoie de el, spuneți-i...

– Dar nu am nevoie de el.

Femeia replică prudent:

– N-ați putea să vă întâlniți, domnule Hentman? Chuck are un talent unic. Mă tem că dacă nu-l împinge nimeni de la spate...

Trăgându-se de buza de jos, comicul vorbi:

– Vă temeți că nu se va folosi de el, că se va pierde.

– Da, aprobă ea.

– Dar e talentul *lui*. El trebuie să decidă.

– Soțul meu are nevoie de ajutor.

Iar eu știu, gândi ea. E treaba mea să înțeleg oamenii. Chuck este tipul infantil dependent, trebuie să fie împins de la spate și condus ca să se miște. Altfel va putrezi în apartamentul acela îngrozitor, strâmt și vechi, pe care l-a închiriat. Sau... se va arunca pe fereastră. Ar fi singurul lucru care l-ar putea salva, decise ea. Cu toate că ar fi ultimul care să recunoască.

Fixând-o intens, Hentman i se adresă:

– Pot face o afacere suplimentară cu dumneavoastră, doamnă Rittersdorf?

– C-ce fel de afacere?

Aruncă o privire spre Feld. Chipul lui era impasibil, de parcă s-ar fi retras, ca o broască țestoasă, din situație.

– Doar să ne vedem din când în când, răspunse Hentman. Nu în interes de afaceri.

– Nu voi fi aici. Voi lucra pentru TERPLAN, o să fiu în sistemul Alpha nu știu câte luni, dacă nu chiar ani.

Simți panica.

– Atunci soțiorul nu primește slujba.

– Când plecați, doamnă Rittersdorf? întrebă Feld.

– Chiar acum. Peste patru zile. Trebuie să-mi împachetez lucrurile, să aranjez pentru copii...

– Patru zile, zise Hentman meditativ.

Continua s-o analizeze de sus până jos.

– V-ați despărțit de soțul dumneavoastră? Jerry spunea...

– Da. Chuck s-a mutat deja.

– Luați cina cu mine în seara asta, propuse Hentman. Iar între timp fie voi trece pe la apartamentul soțului dumneavoastră, fie voi trimite pe cineva din organizația mea. Îi ofer o perioadă de probă de șase săptămâni... să înceapă să scrie scenarii. Batem palma?

– Nu mă deranjează să luăm cina. Dar...

– Atâta tot, doar o cină. La orice restaurant doriți, oriunde în Statele Unite. Dar, dacă lucrurile evoluează...

Și zâmbi.

După ce ajunse înapoi la San Francisco cu jet-taxiul, luă monoraiul urban spre centru, la filiala TERPLAN, agenția cu care aranjase nouă ei slujbă, atât de mult dorită.

Nu după multă vreme se afla în lift. Alături de ea stătea un tânăr îngrijit, bine îmbrăcat, un reprezentant de relații publice al cărui nume, din câte își amintea, era Lawrence McRae.

Acesta i se adresă:

– Așteaptă o gașcă de reporteri de la homeoziare, uite cu ce o să te atace. Vor insinua, și vor căuta să

te facă să confirmi că acest proiect terapeutic este o acoperire pentru ocuparea satelitului Alpha III M2. Că, în esență, noi suntem acolo ca să restabilim o colonie, s-o revendicăm, s-o dezvoltăm, apoi să trimitem coloniști.

– Dar era a noastră înainte de război, zise Mary. Altfel cum ar fi putut fi folosită drept spital?

– E adevărat.

Părăsiră liftul și porniră pe un coridor.

– Dar nici o navă terrană nu l-a mai vizitat de douăzeci și cinci de ani și, din punct de vedere legal, asta pune capăt drepturilor noastre. Satelitul a revenit cu cinci ani în urmă la autonomia politică și legislativă. Însă, dacă aterizăm și stabilim un spital, cu tehnicieni, doctori, terapeuți, orice altceva e nevoie, putem face o nouă revendicare – dacă alphanii nu au făcut-o, și e evident că nu. Încă se mai refac de pe urma războiului, desigur; asta s-ar putea să fie cauza. Sau poate că au cercetat satelitul și au decis că nu este ceea ce vor ei, că ecologia lui este prea străină de biologia lor. Pe aici.

Îi deschise o ușă și ea intră, pomenindu-se în fața unor reporteri așezați pe scaune, vreo cincisprezece sau șaisprezece, unii cu camere de luat vederi.

Inspirând adânc, se îndreptă spre pupitrul pe care i-l indicase McRae. Era echipat cu microfon.

Începu McRae.

– Doamnelor și domnilor, v-o prezint pe doctor Mary Rittersdorf, renumitul consilier matrimonial

din Comitatul Marin, care, după cum știți, și-a oferit voluntar serviciile pentru acest proiect.

Imediat un reporter întrebă, leneș:

– Doctor Rittersdorf, cum se numește acest proiect? Proiectul Psihoza?

Ceilalți reporteri râseră.

Răspunse McRae:

– *Operațiunea Cincizeci de Minute* este numele pe care i l-am atribuit.

– Unde vor fi duși nebunii de pe satelit când îi veți prinde? se auzi o altă întrebare. Sau poate lucrul ăsta o să fie trecut sub tăcere?

Mary vorbi la microfon:

– Mai întâi ne vom implica în cercetare, pentru a putea evalua situația. Știm deja că pacienții inițiali – cel puțin unii dintre ei – și urmașii lor sunt în viață. Nu pretindem că știm cât de viabilă este societatea pe care au format-o. Eu aș presupune că nu este deloc viabilă, decât în sensul pur, literal, pentru faptul că ei trăiesc. Vom încerca o terapie corectivă acolo unde este posibil. Desigur, copiii ne preocupă cel mai mult.

– Când vă așteptați să ajungeți pe Alpha III M2, doctore?

Camerele lucrau din greu, vâjâind ca un stol îndepărtat de păsări.

– Cred că peste două săptămâni.

– Nu sunteți plătită, nu-i așa, doctore?

– Nu.

– Deci sunteți convinsă că este pentru binele tuturor? Că este vorba de o Cauză?

– Mă rog, zise Mary ezitant, e...

– Terra va avea de câștigat din amestecul nostru în această cultură a unor foști pacienți dintr-un spital de boli mintale?

Vocea reporterului era mieroasă.

Întorcându-se spre McRae, Mary întrebă:

– Ce ar trebui să spun?

McRae vorbi la microfon:

– Nu este domeniul doamnei doctor Rittersdorf, dânsa este un psiholog cu experiență, nu politician. Refuză să răspundă.

Un reporter înalt, suplu, experimentat, se ridică în picioare și rosti cu seriozitate:

– TERPLAN s-a gândit oare să lase pur și simplu satelitul în pace? Să trateze cultura aceasta ca pe oricare alta, respectându-i valorile și obiceiurile?

Mary răspunse șovăielnic:

– Încă nu avem suficiente date. Poate când vom ști mai mult...

Se întrerupse, încurcată.

– Dar nu este vorba de o subcultură. Nu are tradiție. E o societate a unor indivizi bolnavi mintal și a copiilor lor, care a luat ființă acum douăzeci și cinci de ani... Nu poate fi situată pe aceeași treaptă cu, bunăoară, culturile ganymedeană sau ioniană. Ce valori ar putea dezvolta niște oameni bolnavi mintal? Și într-un timp atât de scurt.

– Dar chiar dumneavoastră ați spus că în acest moment nu știți nimic despre ei. Din ceea ce știți...

McRae vorbi tăios la microfon:

– Dacă au dezvoltat o cultură stabilă, viabilă, îi vom lăsa în pace. Dar această decizie rămâne în seama experților ca dr. Rittersdorf, nu a mea sau a dumneavoastră ori a publicului american. Sincer, considerăm că nu există nimic mai potențial exploziv decât o societate în care psihozele domină, definesc valorile, controlează mijloacele de comunicare. Aproape orice vă vine în minte poate rezulta de aici: un cult religios nou, fanatic, un concept paranoic de stat naționalist, distrugere barbară maniacală – numai aceste câteva posibilități justifică investigațiile noastre pe Alpha III M2. Acest proiect vine în apărarea propriilor noastre vieți și valori.

Reporterii rămaseră tăcuți, evident convinși de spusele lui McRae. Iar Mary era cu siguranță de acord.

Mai târziu, când amândoi părăsiră încăperea, ea întrebă:

– E chiar adevăratul motiv?

Aruncându-i o privire, McRae zise:

– Anume că mergem pe Alpha III M2 pentru că ne temem de consecințele pe care le-ar avea *asupra noastră* o enclavă socială de deranjați mintal, pentru că o astfel de societate ne-ar face să ne simțim jenați? Cred că oricare dintre motive este suficient; cu siguranță pentru tine ar trebui să fie.

– Nu trebuie să pun întrebări?

Îl fixă pe oficialul tânăr și spilcuit de la TERPLAN.

– Ar trebui pur și simplu să...

– Trebuie să-ți îndeplinești misiunea terapeutică și atâta tot. Eu nu-ți spun cum să vindeci oamenii bolnavi, de ce mi-ai spune tu cum să manevrez o situație politică?

O înfruntă cu răceală:

– Oricum, îți dau încă un motiv pentru *Operațiunea Cincizeci de Minute*, la care poate nu te-ai gândit. Este întru totul posibil ca în douăzeci și cinci de ani o societate de oameni bolnavi mintal să vină cu idei tehnologice pe care noi să le putem folosi, în special născocite de maniacii – clasa cea mai activă.

Apăsă pe butonul liftului.

– Înțeleg că sunt inventivi. La fel ca paranoicii.

– *Asta explică de ce Terra nu a trimis pe cineva acolo mai devreme?* Ați vrut să vedeți cum se dezvoltă ideile lor?

Zâmbind, McRae aștepta liftul. Nu răspunse. Părea, decise ea, absolut sigur de sine. Și, din câte se știa despre psihoze, era o greșeală. Posibil, una gravă.

Abia cu aproape o oră mai târziu, când se întoarse la casa ei din Comitatul Marin, să-și reia împachetatul lucrurilor, își dădu seama de contradicția esențială a poziției guvernului. Mai întâi, ei sondau cultura de pe Alpha III M2 pentru că se temeau că ar putea fi letală, iar apoi o sondau ca să vadă dacă nu dezvoltase ceva ce putea fi folosit. Cu aproape un secol în urmă,

Freud arătase cât de falsă era o astfel de logică dublă; de fapt, fiecare propoziție o anula pe cealaltă. Pur și simplu, guvernul nu putea să meargă pe ambele căi.

Psihanaliza arătase că, în general, când apar două motive reciproc contradictorii pentru o acțiune, adevăratul motiv fundamental nu este nici unul dintre acestea, ci un al treilea, de care persoana – sau, în situația de față, un organ al guvernului – nu este conștientă.

Se întrebă care era adevăratul motiv.

În orice caz, proiectul pentru care se oferise voluntară nu mai părea atât de idealist, atât de lipsit de scopuri ascunse.

Indiferent de motivul real al guvernului, avea o intuiție clară în această privință: motivul era unul solid, egoist.

Mai intuia și altceva.

Că, probabil, nu-l va afla niciodată.

Era absorbită de împachetatul conținutului sertarelor, când își dădu brusc seama că nu mai era singură. Doi bărbați stăteau în cadrul ușii. Se întoarse repede, cu un țopăit.

– Unde este domnul Rittersdorf? rosti bărbatul mai în vârstă.

Îi arătă o legitimație într-o învelitoare neagră, subțire. Cei doi, după cum înțelese, erau de la biroul soțului ei, sediul din San Francisco al CIA.

– S-a mutat. O să vă dau adresa lui.

– Avem un indiciu de la un informator neidentificat, că soțul dumneavoastră ar putea plănui să se sinucidă.

– Întotdeauna face asta, spuse ea, scriind adresa locuinței mizerabile în care locuia acum Chuck. Eu nu mi-aș face griji în privința lui. E bolnav cronic, dar niciodată mort.

Bărbatul mai în vârstă de la CIA o privi cu ostilitate rece.

– Înțeleg că dumneavoastră și domnul Rittersdorf v-ați despărțit.

– Așa e. Nu e problema voastră.

Îi acordă un zâmbet scurt, profesional.

– Acum pot să continuu să împachetez?

– Biroul nostru are tendința să extindă o anumită protecție asupra angajaților săi. Dacă soțul dumneavoastră se sinucide, va urma o anchetă, pentru a se determina în ce măsură sunteți implicată. Având în vedere statutul de consilier matrimonial pe care îl aveți, ar putea fi jenant, nu sunteți de acord?

După o pauză, Mary răspunse:

– Da, presupun că da.

Bărbatul mai tânăr interveni:

– Considerați asta un avertisment neoficial. Luați-o încet, doamnă Rittersdorf, nu vă presați soțul. Înțelegeți?

Ochii lui erau lipsiți de viață, reci.

Ea aprobă din cap. Și se cutremură.

– Între timp, continuă cel în vârstă, dacă apare pe aici, spuneți-i să ne sune. Are un concediu de trei zile, dar am dori să vorbim cu el.

Ambii bărbați ieșiră din cameră, îndreptându-se spre ușa casei.

Ea reveni la împachetat, oftând ușurată că oamenii de la CIA plecaseră.

N-o să-mi spună ei ce să fac, își spuse sieși. Vorbesc ce vreau cu soțul meu, fac ce vreau. Ei nu te vor proteja, Chuck, continuă, în timp ce împacheta bluză după bluză, înghesuindu-le cu sălbăticie în geamantan. De fapt, o să-ți fie chiar mai rău pentru că i-ai implicat, așa că fii pregătit.

Râzând, se gândi: Biet fricos. Dacă tu crezi că a fost o idee bună să mă intimidezi trimițându-ți colegii pe aici. Poate *ție* să-ți fie frică de ei, dar mie nu-mi e. Sunt doar niște polițai stupizi, cu capete pătrate.

În timp ce-și făcea bagajele, cochetă cu ideea de a-și suna avocatul, să-i povestească despre tacticile de presiune ale CIA. Nu, decise ea, nu acum, o să aștept până când procesul de divorț ajunge în fața judecătorului Brizzolara. Atunci voi aduce asta ca probă, va demonstra ce fel de viață am fost silită să duc, fiind măritată cu un astfel de om. Expusă în mod constant hărțuielilor poliției. Și voi veni cu propunerea de a-și găsi o altă slujbă.

Veselă, așeză ultimul pulover în geamantan și, cu o mișcare rapidă a degetelor, îl încuie.

Chuck, bietul de tine, nu ai nici o șansă odată ce te aduc în tribunal. N-o să știi niciodată ce te-a lovit; o să plătești pentru tot restul vieții tale. Atâta timp cât trăiești, iubitule, n-o să poți scăpa niciodată de mine, întotdeauna te va costa ceva.

Începu să-și împăturească rochiile cu grijă, punându-le în cufărul mare cu umerașe speciale.

O să te coste, își zise, *mai mult decât îți permiți să plătești.*

4

Fata din cadrul ușii zise cu o voce blândă, șovăielnică:

– Mm, sunt Joan Trieste. Lordul Moluscă Alergătoare a spus că te-ai mutat aici de curând.

Ochii ei rătăciră dincolo de Chuck Rittersdorf, prin apartament.

– Încă nu ți-ai adus lucrurile, nu-i așa? Pot să te ajut? Pun perdelele și curăț rafturile din bucătărie, dacă vrei.

– Mulțumesc! Mă descurc.

Era mișcat că plasmodiul o trimisese pe fată.

Avea, după părerea lui, nici douăzeci de ani, purta părul împletit într-o singură coadă, groasă, lăsată pe spate. Un păr castaniu fără vreo nuanță deosebită, obișnuit, fără nimic ieșit din comun. Iar pielea era albă, mult prea palidă. I se păru că are gâtul o idee

prea lung. Fără siluetă remarcabilă, cu toate că era cel puțin suplă. Purta pantaloni închiși la culoare, mulați, papuci și o cămașă bărbătească de bumbac. Din câte își putea da el seama, nu avea sutien, conform modei, dar sfârcurile erau abia niște cercuri plate întunecate sub materialul alb al cămășii. Nu-și putea permite sau nu dorea să-și facă populara operație de dilatare. Îi trecu prin minte că era săracă. Posibil o studentă.

– Lordul Moluscă Alergătoare, explică ea, vine de pe Ganymede; locuiește vizavi.

Zâmbi ușor, și îi observă dinții frumoși, mici, albi, egali, destul de regulați, bine formați. Aproape perfecți, de fapt.

– Da, zise Chuck. A intrat pe sub ușă cam în urmă cu o oră.

Adăugă:

– A spus că trimite pe cineva. Se pare că a crezut...

– Chiar ai încercat să te sinucizi?

După o pauză, ridică din umeri.

– Plasmodiul așa credea.

– Așa ai făcut. Chiar și acum pot să-mi dau seama; văd asta în tine.

Trecu pe lângă el și intră în apartament.

– Sunt o... știi tu. O psi.

– Ce fel de psi?

Lăsând ușa deschisă, se duse să-și ia pachetul de Pall Mall, să-și aprindă una.

– Sunt de toate felurile. De la cei care pot să mişte munţii la cei care pot numai să...

Joan îl întrerupse:

– Am o putere foarte slabă, dar ia priveşte!

Întorcându-se, ridică poalele cămăşii.

– Vezi buricul? Membră bona fide a Persoanelor Psi, societate comercială americană.

Explică:

– Ceea ce pot eu să fac este să determin timpul să curgă invers. Într-o zonă limitată, să zicem patru pe trei, cam mărimea livingului tău. Pe o perioadă de până la cinci minute.

Zâmbi, şi din nou bărbatul se minună de dinţii ei, îi transformau faţa, o făceau frumoasă, atâta timp cât zâmbea era minunat s-o priveşti, iar lui Chuck i se păru că asta spunea ceva despre ea. Frumuseţea vine din interior; pe dinăuntru era minunată, şi îşi dădu seama că în decursul anilor, pe măsură ce avea să îmbătrânească, îşi va găsi treptat drum spre exterior, va influenţa suprafaţa. Când va avea treizeci-treizeci şi cinci de ani va străluci. Acum însă nu era decât un copil.

– E un talent util? întrebă el.

– Are o utilitate limitată.

Căţărându-se pe braţul arhaicei canapele minimaliste, îşi înfipse degetele în buzunarele pantalonilor mulaţi şi explică:

– Lucrez pentru Departamentul de Poliţie din Ross. Mă trimit repede la locul accidentelor grave de

circulație și – o să râzi, dar chiar funcționează – dau timpul înainte de accident sau, dacă ajung prea târziu, dacă au trecut mai mult de cinci minute, pot uneori să salvez o persoană care tocmai a murit. Înțelegi?

– Înțeleg, făcu el.

– Nu se plătește prea mult. Mai rău, trebuie să fiu pregătită douăzeci și patru de ore pe zi. Îmi trimit anunțul la apartamentul meu, și eu plec la fața locului cu un jet-hopper de mare viteză. Vezi?

Întoarse capul, arătând spre urechea dreaptă, iar el observă un cilindru mic și gros prins în ureche și își dădu seama că era un receptor al poliției.

– Sunt întotdeauna pe recepție. Asta înseamnă că nu mă pot afla la mai mult de câteva secunde depărtare de vehicul. Pot merge la restaurant, la teatru sau în casele altor oameni, dar...

– Cine știe, poate cândva o să-mi poți salva viața.

Se gândi: dacă aș fi sărit, m-ai fi putut întoarce cu forța înapoi la viață. Mare ajutor...

– Am salvat multe vieți.

Joan întinse mâna.

– Îmi dai și mie o țigară?

Îi oferi una, i-o aprinse, simțindu-se – ca de obicei – vinovat de scăparea lui.

– *Tu* cu ce te ocupi?

Ezitând, nu pentru că era secret, ci pentru că deținea un statut atât de jos în ierarhia stimei publice, îi descrise slujba lui în cadrul CIA. Joan Trieste ascultă cu atenție.

– Înseamnă că tu împiedici căderea guvernului nostru, zise ea cu un surâs de încântare. Ce grozav!

Fermecat, răspunse:

– Mulțumesc!

– Dar așa e! Gândește-te! Chiar în acest moment, sute de simulacre din întreaga lume comunistă rostesc cuvintele tale, oprind oamenii la colțurile străzilor și prin junglă...

Ochii îi străluceau.

– Iar eu nu fac decât să ajut Departamentul de Poliție din Ross.

– Există o lege, spuse Chuck, pe care eu o numesc A Treia Lege Rittersdorf a Veniturilor Diminuate, după care, cu cât deții mai mult timp un post, cu atât importanța lui scade în ochii tăi.

Îi întoarse zâmbetul. Strălucirea din ochii ei și sclipirea dinților albi îl făceau să zâmbească ușor. Începea să uite de probleme, de dispoziția disperată pe care o avusese cu puțin timp în urmă.

Joan hoinări prin apartament.

– Intenționezi să-ți mai aduci dintre lucruri aici? Sau o să trăiești așa? O să te ajut să decorezi, la fel și Lordul Moluscă Alergătoare, în măsura în care poate. Mai încolo pe coridor locuiește o formă de viață de pe Jupiter, de metal topit, pe nume Edgar. Zilele astea hibernează, dar când se va trezi, o să vrea și el să se bage. Iar în apartamentul din stânga ta stă o pasă-re-vraci de pe Marte. Știi, cu turban multicolor... nu

are mâini, dar poate muta obiecte prin psihokinezie. Și ea o să vrea să ajute, însă acum clocește, are un ou.

– Dumnezeule! făcu Chuck. Ce clădire poligenetică.

Era puțin uluit de ce auzea.

– Și, continuă Joan, cu un etaj mai jos locuiește un leneș-greeb de pe Callisto, stă încolăcit în jurul unei lămpi triple de podea, de prin 1960, care reprezintă echipamentul standard în astfel de apartamente. Se va trezi imediat ce apune soarele. Atunci iese el să cumpere de mâncare. Iar plasmodiul l-ai întâlnit deja.

Femeia trase viguros, dar cam fără experiență, din țigară.

– Îmi place locul ăsta, întâlnești tot felul de forme de viață. Înaintea ta a locuit în apartament un lichen venusian. I-am salvat odată viața. Se deshidratase... trebuie să rămână umezi. În cele din urmă, climatul de aici din Comitatul Marin a fost prea uscat pentru el și s-a mutat în nordul Oregonului, unde plouă tot timpul.

Se opri din plimbare și îl analiză.

– Pari să fi avut o grămadă de necazuri.

– Nu reale. Doar imaginare. Care pot fi evitate.

Se gândi: necazuri în care, dacă mi-aș fi folosit capul, nu aș fi ajuns niciodată, nu m-aș fi căsătorit niciodată cu ea.

– Cum o cheamă pe soția ta?

Uluit, răspunse:

– Mary.

– Să nu te sinucizi pentru că ai părăsit-o. În câteva luni sau chiar săptămâni o să te simți din nou întreg. Acum te simți ca o jumătate a unui organism care s-a spart în bucăți. Fisiunea binară doare întotdeauna. Știu de la un protoplast care a locuit aici... suferea de fiecare dată când se diviza, dar trebuia să se dividă, trebuia să evolueze.

– Cred că evoluția doare.

Apropiindu-se de fereastră, mai privi o dată în jos, la trotuarele rulante, pneumuri și jetcoptere. Ajunsese atât de aproape...

– Nu e un loc rău în care să trăiești, spuse Joan. Eu știu. Am stat într-o mulțime de locuri. Bineînțeles că toată lumea din Departamentul de Poliție din Ross cunoaște Apartamentele Rebuturilor, adăugă ea candid. Au avut loc aici o mulțime de probleme, furturi patetice, bătăi, chiar și o crimă. Nu e un loc curat... poți să vezi și tu.

– Totuși...

– Totuși, cred că ar trebui să rămâi. O să ai tovarăși. În special noaptea, formele de viață non-terrane care locuiesc aici încep să circule, după cum o să afli. Iar pe Lordul Moluscă Alergătoare este foarte bine să ți-l faci prieten, a ajutat o mulțime de oameni. Ganymedenii au ceea ce Sfântul Pavel numea *caritas*... amintește-ți, Pavel spunea că este cea mai mare dintre toate virtuțile.

Adăugă:

– Cuvântul modern pentru așa ceva ar fi empatie, cred.

Ușa apartamentului se deschise, iar Chuck se întoarse brusc. Văzu doi oameni pe care îi cunoștea destul de bine. Șeful lui, Jack Elwood, și colegul său de la scenarii, Pete Petri. Dând cu ochii de el, amândoi părură ușurați.

– La naiba, zise Elwood, credeam că am întârziat. Am trecut pe acasă pe la tine, bănuind că ai putea fi acolo.

Joan Trieste i se adresă:

– Sunt de la Departamentul de Poliție din Ross. Puteți să-mi arătați actele, vă rog?

Vocea ei suna rece. Își arătară legitimațiile CIA, rapid, apoi se îndreptară spre Chuck.

– Ce caută aici poliția orașului? întrebă Elwood.

– E o prietenă.

Elwood ridică din umeri, evident nu intenționa să insiste asupra detaliilor.

– Nu-ți puteai găsi un apartament mai bun?

Studie camera.

– Locul ăsta pute pur și simplu.

– E numai temporar, zise Chuck jenat.

– Să nu-l deteriorezi, făcu Pete Petri. Iar concediul tău a fost anulat. Se consideră că ar trebui să te duci la lucru. Pentru binele tău. N-ar trebui să fii singur și să meditezi.

O fixă pe Joan Trieste, evident întrebându-se dacă ea intervenise sau nu în tentativa de sinucidere. Însă nimeni nu îl lumină.

– Aşadar, te întorci la birou împreună cu noi? Avem o groază de lucruri de făcut, o să stai acolo toată noaptea, după cum se prezintă lucrurile.

– Mulţumesc! Dar trebuie să încep să-mi aduc lucrurile, să decorez apartamentul, măcar în mică măsură.

Încă mai voia să fie singur, cu toate că aprecia intenţiile lor. Era instinctul de a se retrage, de a se ascunde, îl avea în sânge.

Joan Trieste le spuse celor doi de la CIA:

– Pot să stau eu cu el, cel puţin un timp. Doar dacă nu primesc vreun apel de urgenţă. De obicei, e unul în jurul orei cinci, când începe traficul aglomerat. Dar până atunci...

– Ascultaţi aici! rosti Chuck repezit.

Cei trei se întoarseră întrebători spre el.

– Dacă cineva vrea să se sinucidă, *voi nu-l puteţi opri*. Puteţi, eventual, să amânaţi. Probabil o psi ca Joan îl poate aduce înapoi. Dar, chiar şi mai târziu, el tot va reuşi, chiar şi adus înapoi va găsi o cale. Aşa că lăsaţi-mă în pace!

Se simţea obosit.

– La ora patru am o întâlnire cu avocatul meu, am multe lucruri de făcut. Nu pot pierde vremea stând de vorbă.

Elwood se uită la ceas.

– Te conduc eu la avocat. Putem ajunge la timp.

Îi făcu un semn scurt lui Petri.

Chuck îi zise lui Joan:

– Poate o să ne mai vedem. Cândva.

Se simţea prea obosit ca să-i mai pese.

– Mulţumesc, spuse vag.

Nu ştia precis pentru ce îi mulţumea.

Accentuând cu grijă, Joan rosti:

– Lordul Moluscă Alergătoare este în camera lui şi îţi poate citi gândurile. Dacă încerci din nou să te sinucizi, va auzi şi va interveni. Aşa că, dacă intenţionezi...

– În regulă, zise Chuck, n-o să încerc aici.

Se îndreptă spre uşă cu Elwood şi Petri încadrându-l. Joan îi urmă.

Ieşind pe coridor, văzu că uşa plasmodiului era deschisă. Uriaşa movilă galbenă se ondulă uşor, în semn de salut.

– Mulţumesc şi ţie, făcu Chuck pe jumătate ironic, apoi îşi continuă drumul, însoţit de cei doi colegi de la CIA.

În timp ce mergeau cu pneumul spre biroul lui Nat Wilder din San Francisco, Jack Elwood spuse:

– Am cerut să avem un om în echipa iniţială a *Operaţiunii Cincizeci de Minute*. O cerere de rutină care, desigur, a fost onorată.

Privi gânditor la Chuck.

– Cred că în această situaţie vom folosi un simulacru.

Chuck Rittersdorf aprobă absent. Era o procedură standard să se folosească un simulacru în cazul proiectelor care implicau facțiuni potențial ostile. CIA avea un buget de operațiuni redus și nu dorea să piardă oameni.

– De fapt, continuă Elwood, simulacrul, realizat de General Dynamic la Palo Alto, este gata și ne așteaptă la birou. Aș dori să-l vezi.

Examină o agendă electronică, pe care o scoase din buzunarul hainei.

– Numele este Daniel Mageboom. Douăzeci și șase de ani. Anglo-saxon. Licențiat la Stanford, cu diplomă în științe politice. A predat un an la San José State, apoi s-a angajat la CIA. Asta spunem celorlalți din cadrul proiectului, dar numai noi vom ști că este un sim care adună date. Deocamdată nu ne-am decis pe cine să stabilim ghid pentru Dan Mageboom. Poate pe Johnstone.

– Nebunul ăla, zise Chuck.

Un sim putea opera autonom într-o oarecare măsură, dar într-o operațiune de acest gen erau necesare prea multe decizii. Lăsat singur, Dan Mageboom s-ar fi dovedit repede a fi artificial. Ar fi mers și ar fi vorbit, dar când ar fi venit momentul să ia o decizie strategică, atunci un operator bun, situat în deplină siguranță la Nivelul Unu al clădirii CIA din San Francisco, trebuia să preia controlul.

Parcând pe acoperișul clădirii în care se afla biroul lui Nat Wilder, Elwood rosti meditativ:

– Mă gândeam, Chuck, că ți-ar plăcea să-l manevrezi pe Danny. Johnstone, după cum spui și tu, nu e cel mai bun.

Chuck se uită la el, luat prin surprindere.

– De ce? Nu e treaba mea.

CIA avea un corp de oameni pregătiți pentru animarea simulacrelor.

– Ca o favoare, zise Elwood agale, cu privirea pierdută în traficul aerian aglomerat, care atârna ca un nor de fum deasupra orașului. Ca să fii alături de soția ta, într-un anume fel.

Trecu ceva timp, apoi Chuck răspunse:

– Categoric nu.

– S-o vezi, atunci.

– La ce bun?

Se simțea năucit și furios. Și scandalizat.

– Să fim realiști. Pentru membrii psi ai CIA este evident că o mai iubești. Iar noi avem nevoie de un operator cu normă întreagă pentru Dan Mageboom. Petri poate să-ți facă scenariile vreme de câteva săptămâni. Acceptă, vezi cum îți place, iar dacă nu, renunți și te întorci la ale tale. Dumnezeule, ai programat simulacre ani de zile, ar trebui să fii expert în conducerea de la distanță, aș putea paria. Ai călători pe aceeași navă cu Mary, ați ateriza pe Alpha III M2 deodată...

– Nu, repetă Chuck.

Deschise ușa pneumului și ieși pe platformă.

– Ne vedem mai târziu, mulțumesc pentru drum.

– Să știi, aș putea să-ți dau ordin să preiei postul. Așa aș face, dacă aș considera că ar fi în interesul tău. S-ar putea chiar să fie. Uite ce o să fac: o să iau dosarul soției tale de la FBI și o să mă uit peste el. În funcție de ce fel de persoană este...

Gesticulă.

– O să decid pe această bază.

– Ce fel de persoană ar trebui să fie pentru ca eu s-o spionez prin intermediul unui simulacru al CIA?

– O femeie la care să merite să te întorci.

Închise ușa pneumului. Petri porni motorul și dispăru pe cerul după-amiezii. Chuck îi urmări plecând.

Gândire CIA, își spuse el caustic. Ei bine, ar fi trebuit să fiu deja obișnuit.

Dar Elwood avea dreptate într-o privință. Într-adevăr, programase multe simulacre, integrându-le o retorică persuasivă calculată. Dacă prelua comanda, nu numai că l-ar fi putut conduce cu succes pe Dan Mageboom sau cum l-o fi chemând, dar putea – și asta îl făcuse să ezite – să transforme simulacrul într-un instrument delicat acordat, o mașină care să-i ghideze, să-i ademenească și, da, chiar să-i corupă pe cei din jur. El însuși n-ar fi putut fi atât de sofisticat, era maestru numai în munca lui.

Dan Mageboom, în mâinile lui Chuck, putea îndeplini multe în privința lui Mary Rittersdorf. Și nimeni nu știa asta mai bine decât șeful său, Jack Elwood. Nu era de mirare că de la el venise sugestia.

Care deținea un aspect posibil sinistru. Îi repugna, se dădea înapoi, intuindu-i fața odioasă.

Și totuși nu o putea alunga pur și simplu cu o fluturare de mână, situația – viața însăși, existența pe Terra – nu era atât de candidă.

Soluția, poate, stătea în existența cuiva pe care se putea baza că va deține controlul la distanță. Petri, de exemplu. Cineva care să poată avea grijă de interesele lui.

Apoi se gândi: care sunt de fapt interesele mele?

Coborî reflex pe rampă, adâncit în gânduri. Pentru că o nouă idee, nu una sugerată de șeful lui, i se strecurase discret în minte.

Exista un lucru care ar fi putut fi îndeplinit în asemenea circumstanțe. Un simulacru CIA alături de Mary, pe un satelit îndepărtat, într-un cu totul alt sistem stelar... printre membrii psihopați ai unei societăți bolnave. Ceva ce ar fi putut merge, date fiind circumstanțele excepționale.

Nu era o idee pe care să o poată discuta cu cineva, de fapt, găsea dificil să o exprime chiar și față de sine însuși. Însă era avantajoasă, comparativ cu sinuciderea, iar el aproape că o înfăptuise pe cea din urmă.

În asemenea circumstanțe chiar aș putea reuși s-o ucid, își zise. Prin intermediul dispozitivului CIA, sau mai degrabă al celor de la General Dynamic. Din punct de vedere legal, aș avea șanse rezonabile să fiu achitat, deoarece un simulacru condus de la o asemenea distanță funcționează de multe ori de sine

stătător, circuitele autonome au adesea prioritate asupra instrucțiunilor prin telecomandă la mare distanță. Oricum, merită o încercare. La tribunal, voi pleda că simulacrul a acționat independent; și pot să fac rost de nenumărate documente tehnice care să dovedească că simulacrele fac adesea astfel de lucruri... istoria operațiunilor CIA este plină de asemenea cârpăceli în punctele esențiale.

A dovedi că eu i-am dat instrucțiuni simulacrului va rămâne în grija acuzării.

Ajunse la ușa lui Nat Wilder; se deschise și el intră, încă adâncit în gânduri.

Poate să fie sau nu o idee bună, cu siguranță meritele ei erau deschise dezbaterii – cel puțin din punct de vedere moral, dacă nu și practic. Dar, în orice caz, era genul de idee care odată acceptată nu mai voia să cedeze. Îi pătrunsese în minte ca o *idée fixe* și rămăsese acolo, nu putea fi întoarsă din drum.

Firește, nu era nici măcar teoretic o „crimă perfectă". Cele mai mari suspiciuni vor cădea imediat asupra lui, procurorul statului sau comitatului – indiferent cine se ocupa de astfel de probleme – precis va ghici foarte rapid ce s-a întâmplat. La fel și reporterii de la homeoziare, printre care se găseau unele dintre cele mai ascuțite minți din SUA. Dar a suspecta ceva și a dovedi erau lucruri total diferite.

Iar într-o oarecare măsură se putea ascunde în spatele cortinei secretului, care umbrea continuu activitățile CIA.

Între Terra și sistemul Alpha erau aproape trei ani-lumină, o distanță enormă. Cu siguranță, una mult prea mare, în circumstanțe normale, pentru comiterea unei crime capitale. Multe deviații ale semnalului electromagnetic, la intrarea și ieșirea din hiperspațiu, pot fi socotite în mod rezonabil ca un factor constant. Un avocat al apărării, dacă e bun, ar putea construi un caz al naibii de solid numai pe această temă.

Iar Nat Wilder era un astfel de avocat.

5

În aceeași seară, după ce cinase la restaurantul Vulpea Albastră, îl sună acasă pe șeful său, Jack Elwood.

– Aș vrea să-l văd pe cel numit Dan Mageboom, declară el prudent.

Pe micul ecran video, fața șefului se încreți într-un zâmbet.

– În regulă. E destul de simplu, du-te acasă în apartamentul ăla ruinat în care te-ai instalat și o să-i spun lui Dan să treacă pe acolo. Acum e la mine, spală vasele în bucătărie. Ce te-a făcut să te decizi?

– Nimic anume, zise Chuck și încheie convorbirea.

Se întoarse în apartamentul lui. Seara, cu vechea lampă hodorogită aprinsă, camera era mai deprimantă ca niciodată, iar el se așeză să-l aștepte pe Dan.

Auzi, aproape imediat, o voce pe coridor, o voce de bărbat, întrebând de el. Apoi gândurile plasmodiului ganymedean se formară în creierul lui: „Domnule Rittersdorf, pe hol e un domn care te caută; deschide-i te rog ușa și întâmpină-l."

Chuck se duse la ușă și o deschise.

În hol stătea un bărbat de vârstă medie, scund, cu o burtă proeminentă, purtând un costum demodat.

– Dumneata ești Rittersdorf? întrebă omul, acru. Doamne, ce văgăună. E plin de ciudați non-terrani. Ce caută un terran aici?

Își șterse fața roșie și transpirată cu o batistă.

– Sunt Bunny Hentman. Tu ești scenaristul, nu-i așa? Sau e o greșeală?

– Scriu scenarii pentru simulacre.

Era, bineînțeles, aranjamentul lui Mary. Voia să se asigure că are un venit bun, ca s-o întrețină după despărțire.

– Cum de nu m-ai recunoscut? zise Hentman supărat. Nu sunt celebru în toată lumea? Sau poate nu te uiți la televizor.

Pufăi iritat din trabuc.

– Așadar, sunt aici, chiar aici. Vrei să lucrezi pentru mine sau nu? Ascultă, Rittersdorf, eu nu sunt obișnuit să cerșesc. Dar lucrările tale sunt bune, trebuie să recunosc. Unde e camera ta? Sau trebuie să stau afară pe hol?

Văzu ușa pe jumătate deschisă a apartamentului, porni imediat într-acolo, și dispăru înăuntru.

Gândindu-se rapid, Chuck îl urmă. Evident, nu exista o cale ușoară de a scăpa de Hentman. Dar, de fapt, nu avea nimic de pierdut prin prezența lui. Putea fi un bun test al eficienței simulacrului Dan Mageboom.

– Trebuie să înțelegi, îi spuse lui Hentman, închizând ușa, că eu nu-mi doresc în mod special această slujbă.

– Sigur, sigur, făcu Hentman dând din cap. Știu, ești un patriot, îți place să modelezi spioni. Ascultă!

Flutură un deget către Chuck:

– Te pot plăti de trei ori mai mult decât ei. Și vei avea mult mai multă libertate la scris. Cu toate că, firește, eu am cuvântul final în privința a ce se folosește și cum e formulat.

Privi cu oroare de jur-împrejurul apartamentului.

– Înfiorător. Îmi amintește de copilăria mea din Bronx. Vreau să spun, asta înseamnă cu adevărat sărăcie. Ce s-a întâmplat? Nevastă-ta te-a curățat de tot prin acordul de divorț?

Ochii lui, inteligenți și plini de compasiune, licăriră.

– Da, poate să fie rău. Cunosc situația. Am divorțat de trei ori, și de fiecare dată m-a costat ca naiba. Legea e de partea femeii. Nevasta asta a ta e atrăgătoare, dar... – gesticulă – nu știu. E cam rece. Înțelegi ce vreau să spun? Oarecum... intenționat. Nu te invidiez. Cu o astfel de femeie, ai vrea să fii sigur că nu există încurcături legale în care să fii implicat. Trebuie să te asiguri că e în afara legii. Adică să te limitezi la o aventură.

Îl studie pe Chuck.

– Dar tu ești genul de bărbat care se căsătorește, îmi dau seama. Joci cinstit. O femeie ca ea poate să te calce în picioare. Și să te lase mai aplatizat decât un cur de vierme.

Răsună o bătaie în ușă. În același timp gândurile plasmodiului ganymedean, Lordul Moluscă Alergătoare, se formară în mintea lui Chuck:

„Un al doilea vizitator, domnule Rittersdorf. De data asta un bărbat mai tânăr."

– Scuză-mă, îi zise lui Bunny Hentman.

Se îndreptă spre ușă și o deschise.

– Cine face șmecheria cu vorbitul în minte? murmură Hentman în spatele lui.

Un bărbat tânăr, cu o față pasională, arătos și minunat înțolit în cele mai moderne haine Harding Brothers, vorbi, când dădu cu ochii de Chuck:

– Domnul Rittersdorf? Sunt Daniel Mageboom. Domnul Elwood m-a rugat să trec pe aici.

Era o realizare bună, nu și-ar fi dat seama niciodată. Și, înțelegând asta, Chuck se simți mândru.

– Sigur, intră, răspunse, și conduse simulacrul în apartamentul prăpădit. Domnule Mageboom, acesta este faimosul comic de televiziune Bunny Hentman. Știi, ya-ya, bum-bum Hentman, care aleargă într-un costum de iepure cu ochii cruciș și urechile fluturând.

– Ce onoare, zise tânărul, întinzând mâna.

Se salutară, măsurându-se reciproc.

– M-am uitat de multe ori la emisiunea dumneavoastră. O serie neîntreruptă de râsete.

– Mda, murmură Bunny Hentman, privind cu asprime la Chuck.

Acesta îi explică:

– Dan este un nou angajat la biroul meu, ne întâlnim pentru prima dată.

Adăugă:

– De acum încolo voi lucra cu el.

– Ba nu, zise Hentman energic. O să lucrezi cu mine, nu pricepi? Am contractul la mine, mi-am pus avocații să-l redacteze.

Scormoni prin buzunarul hainei, încruntându-se.

– V-am întrerupt? întrebă Mageboom, retrăgându-se circumspect. Pot veni mai târziu, domnule Rittersdorf. Chuck, dacă îmi permiți să-ți spun așa.

Hentman se uită la el. Apoi, ridicând din umeri, începu să despacheteze contractul.

– Uite aici. Așa o să fii plătit – își scutură trabucul. Biroul ăsta de spionaj te poate plăti la fel? Vreau să spun, să faci America să râdă este ceva patriotic, ajută moralul și-i învinge pe comuniști. De fapt, e chiar mai patriotic decât ceea ce faci tu. Simulacrele astea sunt toate niște boașe reci, îmi dau fiori.

– Sunt de acord, interveni Dan Mageboom. Dar, domnule Hentman, mai există o latură a argumentului, dacă vă pot răpi o clipă, ca să vă explic. Domnul Rittersdorf, Chuck, face o treabă pe care nimeni altcineva nu o poate face. Programarea simulacrelor este

o artă. Fără o programare expertă, ele nu sunt decât niște matahale și oricine, chiar și un copil, le poate distinge de persoanele adevărate. Dar programate corect...

Zâmbi.

– Nu ați văzut niciodată în acțiune unul dintre simulacrele lui Chuck. Este incredibil.

Adăugă.

– Și domnul Petri face o treabă bună. De fapt chiar mai bună în unele aspecte.

Evident, acest simulacru fusese programat de Petri. Și punea o vorbă bună pentru el. Chuck nu-și putu reprima un rictus.

– Poate ar trebui să-l angajez pe Petri ăsta, zise posomorât Bunny Hentman. Dacă e chiar așa de bun.

– Pentru scopurile dumneavoastră, spuse Mageboom, Petri ar putea fi mai bun. Cunosc elementul care vă atrage la scenariile lui Chuck, dar există o problemă: este aleator. Mă îndoiesc că și-ar putea păstra utilitatea pe termen îndelungat, așa cum ar trebui, pentru scopurile dumneavoastră. Însă ca ingredient printre multe altele...

– Las-o baltă, i-o tăie Hentman.

Se întoarse spre Chuck:

– Nu-mi plac conversațiile în trei. Nu putem merge în altă parte?

Dan Mageboom îl irita în mod vizibil... părea să simtă că ceva nu era în regulă.

În mintea lui Chuck se formară din nou gândurile plasmodiului.

„Fata aceea splendidă, deşi ar avea nevoie de o mărire a sfârcurilor, după cum ai observat şi tu, tocmai intră în clădire, domnule Rittersdorf, căutându-te. I-am spus deja să urce."

Bunny Hentman, care recepţiona evident gândurile plasmodiului, gemu disperat:

– Nu există nici o posibilitate să stăm de vorbă? Acum *asta* cine naiba mai e?

Se răsuci cu faţa spre uşă, uitându-se urât la ea.

– Domnişoara Trieste nu va interveni în conversaţie, domnule Hentman, zise Dan Mageboom, iar Chuck îi aruncă o privire simulacrului, surprins că avea o opinie despre Joan.

Era telecomandat, îşi dădu seama imediat. Evident că nu era vorba de o programare, Petri îl conducea de la sediul CIA din San Francisco.

Uşa se deschise şi Joan Trieste apăru în prag, ezitând, îmbrăcată într-un pulover gri, fără ciorapi, dar purtând pantofi cu tocuri înalte.

– Te deranjez, Chuck? întrebă. Domnule Hentman, zise şi se îmbujoră. V-am privit de sute de ori şi cred că sunteţi cel mai mare comediant în viaţă. La fel de mare ca Sid Ceasar şi toţi cei de pe vremuri.

Cu ochii sclipitori, se îndreptă spre el, rămânând aproape, dar evitând cu grijă să-l atingă.

– *Tu* eşti prieten cu Bunny Hentman? îl întrebă pe Chuck. Mi-ar fi plăcut să-mi fi spus.

– Încercăm, mormăi Hentman, să încheiem o afacere. Dar vom reuşi?

Transpirând abundent, începu să se învârtă prin micul living.

– Mă dau bătut, anunță. Nu te pot angaja, nici nu se pune problema. Cunoști prea mulți oameni. Se presupune că scriitorii sunt caractere retrase, ducând vieți singuratice.

Joan Trieste nu închisese ușa, iar acum peste prag ondula ușor plasmodiul.

„Domnule Rittersdorf, am de rezolvat o problemă urgentă cu tine, în particular. Ai putea traversa coridorul până în apartamentul meu pentru o clipă, te rog?"

Hentman se întoarse cu spatele, scâncind de frustrare, se îndreptă spre fereastră și se opri acolo, uitându-se afară.

Nedumerit, Chuck însoți plasmodiul pe coridor, spre apartamentul acestuia.

„Închide ușa și apropie-te de mine. Nu vreau să-mi audă gândurile și ceilalți."

Bărbatul se supuse.

„Acea persoană, Dan Mageboom, gândi ganymedeanul cu intensitate scăzută, nu este o ființă umană, este artificial. Nu există în el personalitate, îl conduce cineva de la distanță. M-am gândit că ar trebui să te avertizez, fiindcă la urma urmelor ești vecinul meu."

– Mulțumesc, zise Chuck, dar știu.

Acum însă se simțea stânjenit. Nu era bine să-i spioneze gândurile, având în vedere direcția în care o luaseră recent.

– Ascultă, începu, dar plasmodiul i-o luă înainte.

„Am parcurs deja acel material din mintea ta, îl informă. Ostilitatea față de soția ta, impulsurile criminale. Toată lumea are într-un moment sau altul astfel de impulsuri, și în orice caz ar fi nepotrivit din partea mea să le comentez cu altcineva. La fel ca un preot sau ca un doctor, un telepat trebuie..."

– Să nu mai vorbim, zise Chuck.

Faptul că ganymedeanul avea cunoștință de intențiile sale, le punea într-o cu totul altă lumină. Poate nu era înțelept să continue. Dacă acuzarea îl putea aduce pe Lordul Moluscă Alergătoare la tribunal...

„Pe Ganymede, răzbunarea este sanctificată. Dacă nu mă crezi, pune-l să caute pe avocatul tău, domnul Nat Wilder. În nici un caz eu nu deplâng direcția preocupărilor tale, sunt infinit de preferat impulsului sinucigaș anterior, care este contrar naturii."

Chuck porni spre ușă.

„Așteaptă. Încă o chestiune. În schimbul tăcerii mele... aș dori o favoare."

Deci fusese o capcană. Nu era surprins. La urma urmelor, Lordul Moluscă Alergătoare era un afacerist.

„Insist, domnule Rittersdorf, să acceptați slujba pe care v-o oferă domnul Hentman în acest moment."

– Dar slujba mea la CIA?

„Nu trebuie să renunți la ea, poți păstra ambele posturi." Gândurile plasmodiului erau încrezătoare. „Dar, hm, la lumina lunii."

– „La lumina lunii." Unde ai învățat expresia?

„Sunt expert în societatea terrană. Așa cum văd eu lucrurile, ziua vei lucra pentru CIA, iar pentru Bunny Hentman noaptea. Ca să reușești, vei avea nevoie de droguri, stimulente talamice din clasa hexo-amfetaminelor, care sunt ilegale pe Terra. Însă eu îți pot face rost, am relații în afara planetei și pot procura ușor droguri. Nu vei mai avea deloc nevoie de somn, odată ce creierul tău va fi stimulat de..."

– O zi de lucru de șaisprezece ore! Mai bine ar fi să te las să te duci la poliție.

„Ba nu, replică plasmodiul. Pentru că iată care va fi consecința: te vei abține de la crimă, știind că intențiile tale sunt dinainte limpezi pentru autorități. Așadar, nu o vei înlătura pe femeia cea rea, îți vei abandona planul și-i vei permite să trăiască."

– De unde știi că Mary este o „femeie rea"? întrebă Chuck.

De fapt, gândi, ce știi tu despre femeile terrane?

„Din gândurile tale am aflat despre seria de mici sadisme pe care doamna Rittersdorf ți le-a aplicat de-a lungul anilor. Fără îndoială, este ceva diabolic, după standardele oricărei culturi. Din cauza asta tu ești bolnav și nu poți percepe realitatea corect. De exemplu, observă cum opui rezistență ofertei extrem de dezirabile a domnului Hentman."

Se auzi o bătaie în ușa apartamentului. Se deschise și apăru Bunny Hentman încruntat.

– Trebuie să plec. Care este răspunsul, domnule Rittersdorf? Da sau nu? Și dacă te alături organizației

mele nu trebuie să aduci cu tine vreun organism gelatinos non-terran, vii singur.

Gândurile plasmodiului radiară:

„Domnul Rittersdorf va accepta amabila dumneavoastră ofertă, domnule Hentman."

– Tu ce ești, întrebă Bunny Hentman, agentul lui?

„Sunt colegul domnului Rittersdorf", declară.

– Bine, zise Hentman, întinzându-i contractul lui Chuck. Aici e vorba de un angajament de opt săptămâni, un scenariu de o oră întreagă pe săptămână, și participarea săptămânală la o ședință cu ceilalți scenariști. Salariul tău este de două mii de piei TERPLAN pe săptămână. În regulă?

Era mai mult decât în regulă, era de două ori mai mult decât se așteptase. Luă contractul și semnă, în timp ce plasmodiul îl privea.

– Sunt martor la semnare, zise Joan Trieste.

Intrase și ea în cameră și stătea în apropiere. Semnă ca martor pe trei exemplare, care se întoarseră la Bunny Hentman. Le înghesui în buzunarul de la haină, apoi își aminti că una ar trebui să rămână la Chuck, o scoase și i-o înmână.

„Felicitări! Trebuie să sărbătorim."

– Eu nu, replică Bunny Hentman. Sunt nevoit să plec. Pe curând, Rittersdorf. Ținem legătura. Să-ți instalezi un videofon în peticul ăla putred și bun de nimic în care locuiești. Sau să te muți într-un apartament mai bun.

Ușa Lordului Moluscă Alergătoare se închise în urma lui.

„Noi trei putem sărbători. Știu un bar unde servesc și non-terrani. Fac eu cinste, adică plătesc eu."

– Bine, acceptă Chuck. Oricum, nu voia să fie singur, iar dacă rămânea în apartament îi dădea o ocazie în plus lui Mary să-l găsească.

Când deschiseră ușa, descoperiră, spre surpriza colectivă, fața familiară a unui tânăr bucălat așteptând în hol. Era Dan Mageboom.

– Îmi pare rău, se scuză Chuck. Am uitat de tine.

„Mergem să sărbătorim, îi explică plasmodiul lui Mageboom, târându-se afară din apartament. Ești și tu invitat, în ciuda faptului că nu ai minte și ești o simplă carcasă goală."

Joan Trieste aruncă priviri încărcate de curiozitate, mai întâi spre Mageboom, apoi spre Chuck. Acesta îi spuse în loc de explicație:

– Mageboom este un robot CIA, condus din biroul nostru din San Francisco.

Întorcându-se spre Mageboom, întrebă:

– Cine e? Petri?

Zâmbind, Dan răspunse:

– În momentul de față, sunt un circuit independent, domnule Rittersdorf. Domnul Petri s-a întrerupt atunci când ai părăsit apartamentul. Nu-i așa că mă descurc bine? Vezi, credeai că sunt condus și nu sunt.

Simulacrul părea încântat de sine însuși.

– De fapt, declară el, pot acționa întreaga seară pe autocircuit, pot să ies la bar cu voi, să beau și să sărbătoresc, să mă comport ca o persoană reală, din unele puncte de vedere chiar mai bine.

Deci acesta, se gândi Chuck, coborând rampa, este instrumentul prin care ar trebui să mă răzbun pe soția mea.

Prinzându-i gândurile, plasmodiul îl atenționă: „Amintește-ți, domnule Rittersdorf, că domnișoara Trieste face parte din Departamentul de Poliție din Ross."

– Într-adevăr, așa e, confirmă Joan.

Deci auzise gândurile ganymedeanului, dar nu și pe ale lui Chuck.

– De ce i-ai spus asta domnului Rittersdorf? îl întrebă ea pe Lord.

„M-am gândit că din acest motiv nu ai fi de acord cu activitatea amoroasă din partea lui."

Explicația păru să o satisfacă.

– Cred, i se adresă plasmodiului, că ar trebui să-ți vezi de treburile tale. Telepatia v-a făcut pe voi, ganymedenii, niște ființe tare sâcâitoare.

Suna ca și cum ar fi fost supărată.

„Îmi pare rău dacă ți-am judecat greșit dorințele, domnișoară Trieste. Iartă-mă!" Gândi pentru Chuck: „Se pare că domnișoara Trieste *s-ar bucura* de o activitate amoroasă din partea ta."

– Pentru numele lui Dumnezeu, se plânse Joan. Vezi-ți de treburile tale, te rog! Abandonează subiectul, bine?

Se făcuse palidă.

„E dificil, gândi plasmodiul posomorât, către nimeni anume, să le mulțumești pe fetele terrane."

Pe tot restul drumului către bar avu grijă să nu mai gândească nimic.

Mai târziu, pe când stăteau într-un separeu, ganymedeanul formând o movilă mare și galbenă pe un scaun îmbrăcat în imitație de piele, Joan Trieste spuse:

– Chuck, cred că e minunat că o să lucrezi pentru Bunny Hentman. Ce palpitant trebuie să fie.

„Domnule Rittersdorf, mie mi se pare că trebuie, pe cât posibil, să te abții să o informezi pe soția ta de faptul că ai două slujbe. Dacă ar ști, ar cere o sumă mai mare drept pensie alimentară."

– Într-adevăr, fu de acord Chuck.

Era un sfat bun.

„Întrucât va afla că lucrezi pentru domnul Hentman, ar fi mai bine să recunoști acest lucru, ascunzând păstrarea postului la CIA. Roagă-i pe colegii de acolo, în special pe superiorul tău direct, domnul Elwood, să te acopere."

Bărbatul aprobă din cap.

„Rezultatul acestui fapt, adică situația deosebită de a avea două slujbe simultan, ar însemna că, în ciuda partajului și a plății pensiei alimentare, îți va rămâne destul să trăiești confortabil. Te-ai gândit?"

Sincer, nu privise atât de mult înainte. Plasmodiul era mult mai chibzuit decât el, și asta îl necăjea.

„Poți să observi cât de limpede îți înțeleg eu interesele. Insistența mea pentru a accepta oferta domnului Hentman..."

Joan Trieste interveni:

– Mi se pare oribil modul în care voi, ganymedenii, vă jucați de-a Dumnezeu cu viețile terranilor.

Se uită supărată la el.

„Dar gândește-te, răspunse plasmodiul politicos, că eu v-am făcut cunoștință, ție și domnului Rittersdorf. Și prevăd – deși admit că nu sunt un precog – o intensă și reușită activitate din partea voastră în sfera sexualității."

– Taci, zise Joan agresivă.

După sărbătorirea de la bar, Chuck părăsi plasmodiul, se descotorosi de Dan Mageboom, chemă un jet-taxi și o însoți pe Joan Trieste înapoi la apartamentul ei.

În timp ce călătoreau împreună pe bancheta din spate, tânăra spuse:

– Mă bucur că am scăpat de compania Lordului Moluscă Alergătoare, e o pacoste, îți citește gândurile tot timpul. Dar e adevărat că ne-a făcut cunoștință...

Se întrerupse, aplecând capul și ascultând atent.

– A avut loc un accident.

Imediat dădu noi instrucțiuni taxiului.

– E nevoie de mine. A fost o victimă.

Când ajunseră la locul accidentului, găsiră un jetcopter răsturnat: la aterizare, rotorul cedase și vehiculul se zdrobise de peretele unei clădiri, aruncându-și pasagerii în afară. Sub o pătură improvizată în grabă din haine și pulovere, un bătrân zăcea palid și tăcut. Polițiștii îndepărtau pe toată lumea, iar Chuck își dădu seama că aceasta era victima.

Imediat, Joan se grăbi într-acolo. Chuck o însoți, constatând că poliția îl lasă să treacă. Deja sosise o ambulanță. Tremura nerăbdătoare, dornică să-și înceapă drumul spre Spitalul din Ross.

Aplecându-se, Joan studie mortul.

– Cu trei minute în urmă, zise, pe jumătate pentru sine, pe jumătate pentru Chuck. Gata. Așteaptă doar o clipă, o să-l aduc înapoi cu cinci minute.

Examină actele decedatului; i le înmânase unul dintre polițiști.

– Domnul Earl B. Ackers, murmură, apoi închise ochii. Asta îl va afecta numai pe domnul Ackers, îi spuse lui Chuck. Cel puțin așa ar trebui. Dar niciodată nu-i sigur...

Fața i se schimonosi, umflându-se pe măsură ce se concentra.

– Mai bine te-ai îndepărta. Așa n-o să fii afectat.

Ridicându-se, plecă să hoinărească prin aerul răcoros al nopții, fumând o țigară și ascultând zarva radiourilor din mașinile poliției. Se adunase lumea și traficul decurgea greu, dirijat de polițiști.

Ce fată ciudată cu care să te amesteci, cugetă el. Membru al unui departament de poliție și o psi... Mă întreb ce ar face dacă ar ști la ce mă gândesc în privința simulacrului Daniel Mageboom. Probabil Lordul Moluscă Alergătoare are dreptate, ar fi o catastrofă să afle.

Joan strigă, făcându-i semn cu mâna:

– Vino aici!

Porni grăbit.

Sub păturile improvizate, bătrânul respira, pieptul se ridica și cobora încet și pe buze i se formaseră mici bule de salivă.

– S-a întors cu patru minute înapoi în timp. Trăiește din nou, dar e după accident. E tot ce am putut să fac.

Făcu semn din cap simulacrelor spitalului, care se apropiară imediat și se aplecară peste rănit. Cu ajutorul a ceea ce părea un dispozitiv de scanare cu raze X, simulacrul șef studie anatomia bărbatului rănit, căutând problemele cele mai grave. Apoi se întoarse spre însoțitorul lui, schimbară idei și imediat subordonatul își deschise piepul metalic în lateral și scoase o cutie de carton pe care o desfăcu.

Cutia conținea o splină artificială. Chuck văzu, în luminile aruncate de mașinile poliției, informațiile înscrise pe cartonul aruncat. Acum simulacrele începuseră să opereze la fața locului. Unul îi administra un anestezic local, iar celălalt, utilizând o mână chirurgicală complexă, începu să taie în peretele abdominal al rănitului.

– Putem pleca, îi spuse Joan, întrerupându-l din urmărirea atentă a muncii simulacrelor. Eu mi-am făcut treaba.

Cu mâinile în buzunarele hainei, scundă și slabă, se înapoie la taxi, urcă și se așeză așteptându-l. Arăta obosită.

În timp ce se îndepărtau de locul accidentului, Chuck spuse:

– E pentru prima dată când văd simulacre medicale la lucru.

Fusese impresionant. Îl făcea și mai conștient de enormele posibilități oferite de pseudo-oamenii artificiali construiți și dezvoltați de General Dynamics. Văzuse, bineînțeles, de nenumărate ori simulacrele CIA, dar nu era nici pe departe asemănătoare. Era ceva diferit, la modul esențial. Aici inamicul nu era reprezentat de un alt grup de ființe umane, având convingeri politice diferite, aici inamicul era moartea.

Iar în cazul simulacrului Daniel Mageboom avea să fie diametral opus. Moartea, în loc să se lupte cu ea, va fi încurajată.

Evident, după ce tocmai fusese martor la așa ceva, nu-i putea spune lui Joan Trieste ce avea de gând. Iar în acest caz, nu se impunea să n-o mai întâlnească? Părea aproape un act sinucigaș să pui la cale o crimă, fiind în același timp în compania unui angajat al poliției – oare *voia* să fie prins? Era un impuls sinucigaș greșit?

– O jumătate de pielicea pentru gândurile tale, zise Joan.

– Poftim?

Clipi.

– Eu nu sunt ca Lordul Moluscă Alergătoare, nu-ți pot citi mintea. Pari foarte sobru, presupun că e vorba de problemele tale în căsnicie. Aș vrea să existe un mod în care să te pot înveseli.

Cugetă.

– Când o să ajungem la mine intrăm și...

Se îmbujoră imediat, amintindu-și evident gândurile plasmodiului.

– Doar să bem ceva, spuse ea hotărât.

– Mi-ar plăcea, răspunse el, amintindu-și de asemenea ce prezisese Lordul Moluscă Alergătoare.

– Uite ce e, numai pentru că băgărețul ăla își bagă pseudopodele sau ce are el în viețile noastre, nu înseamnă că...

Se întrerupse exasperată, cu ochii lucindu-i vioi:

– Dă-l naibii! Știi, poate fi foarte periculos. Ganymedenii sunt atât de ambițioși... îți amintești în ce condiții au intrat în Războiul Terra-Alpha? Și toți sunt la fel ca el – un milion de fiare încinse, azvârlind mereu posibilități.

Fruntea i se încreți.

– Poate ar fi bine să te muți din clădirea aia, Chuck. Să fii departe de el.

E puțin cam târziu, își dădu seama cu obiectivitate.

Ajunseră la blocul lui Joan. Era o construcție modernă și agreabilă, cu o arhitectură extrem de simplă și, ca toate clădirile noi, în cea mai mare parte subterană. În loc să se ridice, pătrundea în adâncime.

– Locuiesc la etajul șaisprezece, zise Joan, în timp ce coborau. Într-un fel, e ca și cum aș trăi într-o mină... e rău dacă ești claustrofob.

O clipă mai târziu, la ușă, pe când scotea cheia și o introducea în încuietoare, adăugă filozofic:

– În orice caz, e o bună măsură de siguranță dacă alphanii atacă din nou. Sunt cincisprezece etaje între noi și bomba H.

Deschise ușa. Luminile apartamentului se aprinseră, o strălucire blândă, cețoasă.

Un fulger luminos izbucni, apoi se stinse. Chuck, orbit, strânse din ochi și văzu, stând în mijlocul camerei cu un aparat de filmat în mână, un bărbat pe care îl recunoscu. Îl recunoscu și nu-i plăcu deloc.

– Salut, Chuck, zise Bob Alfson.

– Cine-i ăsta? întrebă Joan. Și de ce ne fotografiază?

Alfson răspunse:

– Păstrează-ți calmul, domnișoară Trieste. Sunt avocatul soției amantului dumitale. Avem nevoie de probe pentru procesul care, apropo – se uită la Chuck –, este programat la tribunal lunea următoare, la ora zece dimineața, cu judecătorul Brizzolara.

Zâmbi.

– L-a devansat. Soția ta vrea să se încheie cât mai curând posibil.

– Afară cu tine! zise Chuck.

Pornind spre ușă, Alfson replică:

– Cu bucurie. Filmul pe care l-am folosit – sunt convins că ai întâlnit așa ceva la CIA – este scump, dar util.

Le explică lui Chuck și lui Joan:

– Tocmai am luat o imagine Agfom. Vă spune ceva? Am aici nu un instantaneu de acum, ci înregistrarea a ceea ce se va întâmpla aici în decursul următoarei jumătăți de oră. Cred că-l va interesa pe judecătorul Brizzolara.

– Nimic nu se va întâmpla în următoarea jumătate de oră, zise Chuck, pentru că eu plec.

Trecu pe lângă avocat și ieși pe coridor. Trebuia să se îndepărteze cât mai repede posibil.

– Cred că te înșeli, spuse Alfson. Sunt convins că va apărea ceva valoros pe film. Oricum, ce-ți pasă? Nu e decât un dispozitiv tehnic prin care Mary poate obține sentința. Este nevoie și de o prezentare oficială a dovezii. Nu văd ce rău ar putea să-ți facă.

Năucit, Chuck se întoarse:

– Încălcarea intimității...

– Doar știi că nu a existat intimitate pentru nimeni în ultimii cincizeci de ani. Lucrezi pentru o agenție de spionaj, nu-ți bate joc de mine, domnule Rittersdorf.

Ieși pe coridor, trecu de Chuck și porni fără grabă spre lift.

– Dacă vrei o copie a filmului...

– Nu.

Îl urmări pe avocat până dispăru din raza vizuală.

– Mai bine ai veni înăuntru. Oricum, e deja pe film, spuse Joan.

Îi ținu ușa deschisă și în final, ezitând, păși înăuntru.

– E ilegal ce face, bineînțeles. Dar presupun că se întâmplă mereu la procese.

Intrând în bucătărie, începu să pregătească băuturile; se auzea clinchetul paharelor.

– Ce părere ai de niște Mercury Slumps? Am o sticlă întreagă de...

– Orice, răspunse Chuck brutal.

Joan îi aduse băutura, iar el o acceptă reflex.

O să mă răzbun, își zise în sinea lui. Gata, am hotărât! *Mă lupt pentru viața mea!*

– Pari trist, observă Joan. Chiar te supără omul ăsta care ne-a așteptat. Care se bagă în viețile noastre. Mai întâi Lordul Moluscă Alergătoare, și tocmai acum când...

– Încă mai e posibil să faci ceva în secret. Ceva despre care să nu știe nimeni.

– Ca de exemplu ce?

Nu răspunse nimic, sorbi din băutură.

6

De pe rafturile aflate la înălțimea capului, pisicile săriră jos. Trei motani portocalii bătrâni și unul pestriț de rasă manx, apoi mai mulți pisoi pe jumătate

siamezi, cu fețe pufoase și mustăcioase, un motan tânăr, negru și suplu, și, cu dificultate, o femelă gestantă. Pisicile, însoțite de un câine scund, se înghesuiră în jurul picioarelor lui Ignatz Ledebur, împiedicându-i înaintarea, în încercarea lui de a părăsi baraca.

În față zăceau bucăți dintr-un șobolan mort. Câinele, un șoricar, îl prinsese, iar pisicile mâncaseră ceea ce doriseră. Ignatz le auzise în zori mârâind. Îi părea rău pentru șobolan, care probabil căutase prin gunoaiele înălțate de ambele laturi ale unicei uși a barăcii. La urma urmelor, și șobolanul avea dreptul la viață, la fel ca orice ființă. Dar, desigur, câinelui nu-i păsa, a ucide era un instinct înrădăcinat în ființa lui lipsită de tărie. Așa că nu era implicată nici o vină morală, și oricum șobolanii îl înspăimântau. Spre deosebire de semenii lor de pe Terra, aceștia aveau labe agile, puteau lucra arme rudimentare. Erau inteligenți.

În fața lui Ignatz se aflau rămășițele ruginite ale unui tractor autonom, de mult scos din funcțiune. Fusese depozitat acolo cu câțiva ani în urmă, cu vaga idee că ar mai putea fi reparat. Între timp, cei cincisprezece (sau să fi fost șaisprezece?) copii ai lui Ignatz se jucau pe el, făcând circuitele rămase să stea de vorbă cu ei.

Nu văzu ce căuta: o cutie goală de plastic pentru lapte, cu care să aprindă focul de dimineață. Așadar, va trebui să rupă o bucată dintr-o scândură. Începu să scotocească prin grămada uriașă de lemne aruncate

lângă baracă după una suficient de fragilă ca să o rupă sprijinind-o de tinda barăcii și sărind pe ea.

Aerul dimineții era rece iar el tremura, dorindu-și să nu fi pierdut haina de lână. Într-una dintre lungile lui plimbări, se întinsese să se odihnească, punându-și haina sub cap drept pernă... când se trezise o uitase acolo. Și gata cu haina. Bineînțeles, nu-și putea aminti unde se întâmplase, știa doar vag că se îndrepta spre Adolfville, poate la distanță de zece zile de mers.

O femeie dintr-o baracă învecinată – fusese a lui, pentru scurt timp, dar se plictisise de ea, după ce îi dăruise doi copii – apăru și strigă frenetic la un țap mare și alb, care pătrunsese într-o grădină de legume. Țapul continuă să mănânce, aproape până când femeia ajunse în dreptul lui, apoi se aplecă, lovi cu picioarele din spate și făcu un salt, ieșind din raza ei de acțiune, cu frunzele de sfeclă încă atârnându-i din bot. Un cârd de rațe, speriate de întâmplare, măcăiră în diferite stadii de panică și se împrăștiară, iar Ignatz izbucni în râs. Rațele luau lucrurile atât de în serios.

După ce sparse scândura pentru foc, se întoarse în baracă, urmat în continuare de pisici, cărora le închise ușa în nas, dar nu înainte ca un pisoi să reușească să se strecoare, apoi se lăsă pe vine lângă vatra de fontă și începu să pregătească focul.

Pe masa din bucătărie, soția sa actuală, Elsie, dormea sub o grămadă de pături. Nu avea să se trezească până când nu aprindea focul și prepara cafeaua. Nu

o acuza. În dimineţile reci, nimănui nu-i plăcea să se scoale, abia dimineaţa târziu Gandhitown se mişca, bineînţeles, cu excepţia hebilor care hoinăreau toată noaptea.

Din unicul dormitor al barăcii apăru un copilaş în pielea goală, şi rămase cu degetul mare în gură, privindu-l în linişte cum aprindea focul.

În spatele copilului se auzea urlând televizorul. Sunetul mergea, dar nu şi imaginea. Copiii nu puteau să privească, numai să asculte. Ar trebui să-l repar, îşi zise Ignatz în sinea lui, dar nu simţi nici o grabă. Înainte ca antena TV de pe Culmea Da Vinci să intre în funcţiune, viaţa fusese mai simplă.

Când se apucă de cafea, descoperi că o parte din cafetieră lipsea. Aşa că, în loc să piardă timpul căutând, puse de o cafea fiartă. Încălzi o cratiţă cu apă pe arzătorul cu propan, apoi, când dădu clocotul, aruncă înăuntru un pumn mare, fără măsură, de boabe măcinate. Aroma bogată, caldă, umplu baraca. Inhală cu recunoştinţă.

Stătea acolo lângă sobă, Dumnezeu ştie de cât timp, mirosind cafeaua, ascultând trosnetul focului care încălzea cabana, când, treptat, descoperi că avea o viziune.

Încremenit, rămase locului. Între timp, pisoiul care se strecurase înăuntru reuşi să se cţere în chiuvetă, unde găsi o grămadă de resturi din seara trecută. Mânca lacom, sunetele şi imaginea lui amestecându-se cu alte sunete şi imagini. Iar viziunea deveni mai puternică.

– Vreau terci de porumb la micul dejun, anunță copilul dezbrăcat, din ușa dormitorului.

Ignatz Ledebur nu răspunse, viziunea îl ținea pe un alt tărâm. Sau, mai degrabă, pe un tărâm atât de real, încât nu avea un loc anume. Ștergea dimensiunile spațiale, nu era nici acolo, nici aici. Iar în termeni temporali...

Părea să fi existat dintotdeauna, dar în privința acestui aspect nu avea certitudini. Poate că ceea ce vedea el nu exista deloc în timp, nu avea început și, indiferent ce ar fi făcut, nu avea nici sfârșit, pentru că era prea mare. Poate scăpase cu totul din granițele timpului.

– Hei, murmură Elsie somnoroasă. Unde-i cafeaua mea?

– Așteaptă! zise el.

– Să aștept? La naiba, îi simt mirosul. Unde e?

Se ridică anevoie în șezut, aruncând păturile într-o parte, cu trupul gol și sânii atârnând.

– Mă simt îngrozitor. Îmi vine să vomit. Presupun că puștii ăia ai tăi sunt în baie.

Alunecă jos de pe masă, mergând nesigur prin încăpere.

– De ce stai acolo așa? întrebă, oprindu-se suspicioasă la intrarea în baie.

– Lasă-mă-n pace! replică Ignatz.

– „Lasă-mă-n pace" pe naiba, a fost ideea ta să locuiesc aici. N-am vrut niciodată să-l părăsesc pe Frank.

Intrând în baie, trânti ușa. Aceasta se deschise din nou, iar ea o împinse, ținând-o închisă cu piciorul.

Viziunea se terminase. Ignatz, dezamăgit, se întoarse, se duse cu cratița cu cafea la masă, aruncă păturile pe podea, luă două căni, rămase de la masa din seara trecută, și le umplu cu cafea fierbinte. Bucăți umflate de boabe pluteau la suprafața fiecărei căni.

Din baie, Elsie zise:

– Ce-a fost asta, altă așa-zisă transă de-a ta? Ai văzut ceva? Pe Dumnezeu?

Dezgustul ei era imens.

– Nu numai că trebuie să trăiesc cu un heb, dar cu unul care are viziuni, ca un skiz. Ești heb sau skiz? *Miroși* ca un heb. Hotărăște-te!

Trase apa la toaletă și ieși din baie.

– Și ești la fel de iritabil ca un man. Asta urăsc cel mai mult la tine, perpetua iritabilitate.

Găsi cafeaua și bău.

– Are boabe în ea! strigă furioasă la el. Iar ai pierdut cafetiera!

Acum, că viziunea dispăruse, îi era dificil să-și amintească cum fusese. Era unul dintre necazurile cu viziunile. *Ce relație exista între ele și lumea de zi cu zi?* Întotdeauna se întrebase.

– Am văzut un monstru, vorbi. Pășea peste Gandhitown și-l strivea sub picioare. Gandhitown dispăruse, rămăsese numai o groapă.

Era trist. Îi plăcea Gandhitown, mult mai mult decât orice alt punct de pe satelit. Apoi i se făcu frică,

o frică mai puternică decât altădată în viață. Și totuși nu avea ce să facă. Nu avea cum să oprească monstrul. Va veni și-i va prinde pe toți, chiar și pe puternicii mani, cu toate ideile lor deștepte, cu activitatea lor neîntreruptă. Chiar și pe paranii care încercau să se apere de orice, atât real, cât și ireal.

Dar în viziune era mai mult decât atât.

În spatele monstrului fusese un suflet diabolic.

Îl zărise pe când se târa asupra lumii, ca o gelatină lucioasă de putreziciune. Descompunea tot ce atingea, chiar și pământul pustiu, plantele și copacii firavi. O cupă din el ar corupe un întreg univers, și aparținea unei persoane active. Unei creaturi care *voia*.

Așadar, veneau două lucruri rele, monstrul care strivea Gandhitown și, în spatele lui, sufletul diabolic. Erau separabile, în final fiecare avea drumul său. Monstrul era femeie, sufletul diabolic, bărbat. Și... închise ochii. Partea asta a viziunii îl înspăimânta. Cei doi vor duce o bătălie pe viață și pe moarte. Nu o luptă între bine și rău, ci o încleștare orbească, zadarnică, purtată în țărână, între două entități pe de-a-ntregul viciate, amândouă la fel de feroce.

Bătălia, dusă poate chiar până la moartea uneia dintre entități, va avea loc pe această lume. Veneau acum aici, să o folosească în mod deliberat ca teren de luptă, în războiul lor fără de timp.

– Fă niște ouă, zise Elsie.

Fără chef, Ignatz căută prin mizeria din chiuvetă un carton cu ouă.

– Va trebui să speli tigaia de aseară. Am lăsat-o în chiuvetă.

– Bine.

Dădu drumul la apa rece. Cu un homeoziar mototolit râcâi suprafața încrustată a tigăii.

Continuă să se gândească. Putea oare influența deznodământul bătăliei? Prezența binelui în mijlocul acesteia ar avea vreun efect?

Dacă și-ar aduna toate capacitățile spirituale și ar încerca? Nu numai în beneficiul satelitului, pentru clanuri, ci și pentru cele două fioroase entități. Poate le-ar ușura povara.

Era o idee provocatoare, și în timp ce curăța tigaia continuă s-o dezvolte în tăcere. N-avea rost să-i povestească lui Elsie, ea abia dacă i-ar spune să se ducă dracului. Nu-i cunoștea puterile, întrucât nu i le arătase niciodată. Când era într-o dispoziție potrivită, putea să treacă prin ziduri, să citească gândurile oamenilor, să vindece boli, să-i îmbolnăvească pe oamenii răi, să afecteze vremea, să distrugă recoltele, putea face aproape orice, în funcție de dispoziție. Datorită sfințeniei sale.

Chiar și suspicioșii parani îl recunoșteau ca sfânt. Toată lumea de pe satelit, inclusiv preocupații și ofensatorii mani – când își găseau timp să ridice ochii din activitățile lor și să-l observe.

Dacă putea cineva să salveze satelitul de cele două organisme dubioase care se apropiau, își dădu seama Ignatz, acela sunt eu. Acesta este destinul meu.

– Nu e o lume, e doar un satelit, zise Elsie cu dispreț total.

Stătea în fața vetrei, îmbrăcându-se cu hainele pe care și le scosese cu o noapte în urmă. Le purta deja de o săptămână, și Ignatz observă, nu fără o urmă de plăcere, că nu mai era cale lungă până să ajungă ca hebii, încă puțin.

Iar a fi heb era un lucru bun. Pentru că ei găsiseră Calea Pură, renunțaseră la tot ce nu era necesar.

Deschizând ușa barăcii, ieși încă o dată în dimineața rece.

– Unde te duci? țipă Elsie după el.

– Să mă sfătuiesc, răspunse Ignatz.

Închise ușa după el, apoi, urmat de pisici, porni la drum să-l găsească pe Omar Diamond, colegul său skiz.

Folosindu-se de puterile sale psionice neobișnuite, se teleportă de colo-colo pe satelit, până când îl descoperi în cele din urmă pe Omar, care participa la consiliul din Adolfville cu reprezentanții fiecărui clan. Ignatz levită la al șaselea nivel al impresionantei clădiri de piatră, pluti în fața ferestrei și bătu în ea până când cei dinăuntru îl observară și veniră să-i deschidă.

– Dumnezeule, Ledebur, rosti Howard Straw, reprezentantul manilor. Miroși ca o capră. Doi hebi deodată într-o încăpere – ce nebunie.

Întoarse spatele tuturor, se îndepărtă și rămase privind în gol, luptându-se să-și înfrâneze furia de man.

Reprezentantul paranilor, Gabriel Baines, vorbi către Ignatz:

– Care e rostul acestei intruziuni? Suntem în discuții.

Ignatz Ledebur comunică în tăcere cu Omar Diamond, povestindu-i despre urgența nevoii lor. Skizul îl auzi, fu de acord, și imediat, combinându-și puterile, părăsiră amândoi sala de consiliu. Traversară un câmp cu iarbă unde creșteau ciuperci. Un timp, nu vorbi nici unul. Se amuzau lovind ciupercile.

În final, Diamond rosti:

– Discutam deja despre invazie.

– Vor coborî în Gandhitown. Am avut o viziune, cei care vin...

– Da, da, zise Diamond iritat. Știm că sunt forțe htonice, i-am informat pe delegați. Din partea acestor forțe nu poate veni nimic bun, pentru că sunt grele. Fiind suflete materiale, se vor scufunda în pământ, vor deveni țărână în trupul planetei.

– Satelitului, preciză Ignatz și chicoti.

– Mă rog, satelit.

Diamond închise ochii, mergând fără să facă vreun pas greșit, cu toate că nu mai putea vedea pe unde umbla. Se retrăsese, își dădu seama Ignatz, într-o catatonie voluntară de moment. Toți skizii erau predispuși, și el nu spuse nimic, așteptă. Oprindu-se, Omar Diamond murmură ceva ce Ignatz nu înțelese.

Oftă și se așeză pe pământ. Alături de el, Omar Diamond era în transă și nu se auzea nici un sunet,

cu excepția foșnetului slab al unor copaci îndepărtați, de dincolo de marginile pajiștii.

Deodată, Diamond vorbi:

– Unește-ți puterile cu ale mele și vom vedea invazia atât de clar, încât...

Din nou, cuvintele îi deveniră un mormăit neinteligibil. Ignatz oftă iar. Chiar și un sfânt poate fi supărat.

– Găsește-o pe Sarah Apostoles. Noi trei vom evoca o imagine a inamicului atât de reală, încât se va înfăptui. Ne vom controla dușmanul și sosirea lui aici.

Trimițând o undă mentală, Ignatz o contactă pe Sarah Apostoles, adormită în baraca ei din Gandhitown. O simți trezindu-se, răsucindu-se, mormăind și gemând, în timp ce se ridica ezitant în picioare din culcuș.

El și Omar Diamond așteptară, iar Sarah își făcu imediat apariția. Purta o haină și pantaloni bărbătești, pantofi de tenis.

– Noaptea trecută, spuse ea, am avut un vis. Anumite creaturi plutesc în apropiere, pregătindu-se să se manifeste.

Fața ei rotundă era schimonosită de îngrijorare și de o teamă supărătoare, dăunătoare. Îi dădeau un aspect urât și crispat, iar lui Ignatz îi păru rău pentru ea. Sarah nu fusese niciodată capabilă, în momente de stres, să elimine emoțiile distructive din ființa ei. Era legată de trup și de suferințele lui.

– Stai jos, îi ceru Ignatz.

– O să-i facem să apară *acum*, vorbi Diamond. Aici, în acest loc. Să începem.

Își lăsă capul. Cei doi hebi își plecară de asemenea capetele, și toți trei împreună își folosiră puterile vizionare mutual sporite. Se luptară la unison, și timpul trecu – nici unul dintre ei nu știa cât –, iar ceea ce contemplau ei înflori în vecinătate ca un mugur diabolic.

– Iată-l, zise Ignatz și deschise ochii.

Sarah și Diamond făcură la fel; priviră în sus spre cer și văzură, coborând cu coada înainte, o navă străină. Avuseseră succes.

Suflând vapori prin partea posterioară, nava se așeză pe pământ la o sută de metri în dreapta lor. Era mare, după cum o percepu Ignatz. Cea mai mare pe care o văzuse vreodată. Și el simțea spaima, dar ca întotdeauna reuși să o controleze. Trecuseră mulți ani de când fobia îi dăduse ultima oară de furcă. Sarah însă arăta vizibil cuprinsă de teroare, în timp ce urmărea nava zdruncinându-se și oprindu-se. Văzu trapa deschizându-se și ocupanții pregătindu-se să se extragă din marele organism tubular de metal și plastic.

– Să-i facem să se apropie de noi, hotărî Diamond, strângând din nou ochii. Să-i facem să ne recunoască existența. Îi vom sili să ne observe și să ne onoreze.

Ignatz i se alătură într-o clipă, iar după o pauză și înspăimântata Sarah Apostoles, pe cât putea.

O rampă se desfășură de la trapa navei. Apărură două siluete, apoi coborâră treaptă cu treaptă pe pământ.

Ignatz îi zise lui Diamond plin de speranță:

– Să producem un miracol?

Uitându-se la el, skizul răspunse cu îndoială:

- Ce anume? Eu de obicei nu fac magie.

Sarah spuse:

- Eu și Ignatz împreună putem realiza așa ceva.

Se adresă lui Ignatz:

- De ce să nu-i transfigurăm cu spectrul păianjenului lumii, care își țese pânza hotărârilor pentru întreaga viață?

- De acord, zise Ignatz, și își îndreptă atenția asupra lucrării de chemare a păianjenului lumii... sau, cum ar fi spus Elsie, păianjenul *satelitului*.

În fața celor două siluete din navă, blocându-le drumul, se ivi o multitudine de fire de păianjen, o structură ridicată în grabă de truda neîncetată a păianjenului. Siluetele încremeniră. Una dintre ele spuse ceva de nereprodus.

Sarah râse.

- Dacă îi lași să te amuze, vorbi Omar Diamond sever, vom pierde puterea pe care o avem asupra lor.

- Îmi pare rău, răspunse Sarah, continuând să râdă.

Dar era deja prea târziu, grămada de fragmente sclipitoare de pânză de păianjen se dizolva. Și, după cum văzu Ignatz cu disperare, la fel Omar Diamond și Sarah. Se trezi de unul singur. Triumviratul lor fusese distrus de un moment de slăbiciune. Nici măcar nu se mai afla pe câmpul cu iarbă, stătea pe o movilă de gunoaie în propria curte, din centrul Gandhitownului.

Macroorganismele invadatoare își recâștigaseră controlul asupra acțiunilor. Reușiseră să revină la planurile lor.

Ridicându-se, Ignatz se îndreptă către cele două siluete din navă, care priveau acum nesigure în jur. La picioarele lui Ignatz, pisicile alergau și se zbenguiau. Mergea aproape crăcănat. Blestemând, împinse pisicile într-o parte, încercând să păstreze o urmă de gravitate, de demnitate în fața invadatorilor. Oricum, era imposibil. Pentru că în spatele lui, ușa barăcii se deschisese și Elsie ieșise. Stricase până și acest ultim efort din partea lui.

– Cine sunt ăștia? strigă ea.

Ignatz răspunse iritat:

– Nu știu. O să aflu.

– Spune-le să plece dracului de aici, zise Elsie, cu mâinile în șolduri.

Fusese în clanul manilor timp de câțiva ani, și încă mai păstra ostilitatea arogantă învățată în Culmea Da Vinci. Fără să știe împotriva cui se ridica, ea se pregătea de luptă... poate, se gândi el, cu un deschizător de conserve și o cratiță. Asta îl amuză și începu să râdă. Odată ce se porni, nu mai putu să se oprească, și în acest stadiu ajunse față în față cu cei doi invadatori.

– Ce-i așa de amuzant? întrebă unul dintre ei, o femeie.

Ignatz, frecându-se la ochi, spuse:

– Vă amintiți că ați aterizat de două ori? Vă amintiți păianjenul lumii? Se pare că nu.

Era prea nostim. Invadatorii nu-şi aminteau nici măcar eforturile triadei de sfinţi cu haruri supranaturale. Pentru ei nu se întâmplase nimic, nu fusese nici măcar o iluzie, şi totuşi într-acolo se concentraseră toate eforturile posibile din partea lui Ignatz Ledebur, Sarah Apostoles şi a skizului Omar Diamond. Continuă să râdă, şi între timp celor doi invadatori li se alăturară un al treilea şi al patrulea.

Unul dintre aceştia, un bărbat, oftă privind în jur:

– Doamne, ce groapă de gunoi e locul ăsta. Credeţi că aşa e peste tot?

– Dar ne puteţi ajuta, zise Ignatz.

Reuşise să-şi recapete controlul. Arătând spre carcasa ruginită a tractorului autonom cu care se jucau copiii, explică:

– Aţi fi aşa de buni să daţi o mână de ajutor la repararea echipamentelor mele agricole? Dacă aş avea puţin ajutor...

– Sigur, sigur, spuse unul dintre bărbaţi. O să vă ajutăm să curăţaţi locul ăsta.

Strâmbă din nas dezgustat; evident mirosise sau văzuse ceva care îl ofensase.

– Veniţi înăuntru, propuse Ignatz. Serviţi o cafea.

Se întoarse spre baracă. După o pauză, cei trei bărbaţi şi femeia îl urmară cu reţinere.

– Îmi cer scuze pentru lipsa de spaţiu şi pentru starea în care se află locul...

Împinse uşa şi de data asta majoritatea pisicilor reuşiră să se strecoare în baracă. Aplecându-se, le culese

una câte una și le aruncă afară. Cei patru invadatori îl urmară nesiguri, cu expresii de o nefericire acută.

– Stați jos, îi pofti Elsie, regăsind un dram de politețe.

Puse ceainicul pe sobă și aprinse focul.

– Faceți loc pe banca asta, indică ea. Împingeți lucrurile oriunde, pe podea, dacă vreți.

Cei patru invadatori, cu o aversiune tangibilă, împinseră masa de haine murdare de copii jos pe podea și se așezară. Toți aveau o expresie nedumerită, uluită, și Ignatz se întrebă de ce.

Femeia zise șovăitor:

– N-ați putea... să vă faceți curat în casă? Cum de trăiți în asemenea...

Gesticulă, incapabilă să continue.

Ignatz simți nevoia să se scuze. La urma urmelor... existau atâtea probleme mult mai importante și atât de puțin timp. Nici el, nici Elsie nu păreau să găsească oportunitatea de a îndrepta lucrurile. Era o greșeală, bineînțeles, să lase baraca să ajungă într-o asemenea stare, dar... ridică din umeri. Curând, poate. Iar invadatorii ar putea să-l ajute și aici, ar avea nevoie de un muncitor-sim care să trebăluiască. Manii aveau, dar tarifele lor erau prea mari. Poate că invadatorii i-ar închiria un muncitor-sim pe *gratis*.

Un șobolan, din gaura lui de sub frigider, traversă în goană podeaua. Femeia invadator, văzând mica armă grosolană pe care o ducea, închise ochii și gemu.

Ignatz, în timp ce prepara cafeaua, chicoti. Ei bine, nimeni nu le ceruse să vină aici. Dacă nu le plăcea Gandhitown, puteau să plece.

Din dormitor își făcură apariția câțiva dintre copii, holbându-se în tăcere la cei patru invadatori. Aceștia rămaseră rigizi, nespunând nimic, așteptând în suferință cafeaua și ignorând ochii lipsiți de expresie ai copiilor.

În marea sală de consiliu din Adolfville, reprezentantul hebilor, Jacob Simion, vorbi deodată:

– Au aterizat. În Gandhitown. Sunt cu Ignatz Ledebur.

Furios, Howard Straw replică:

– În timp ce noi stăm aici de vorbă. Destul cu flecăreala asta fără rost, să-i ștergem de pe fața pământului. Nu au ce căuta pe lumea noastră. Nu ești de acord?

Îl înghionti pe Gabriel Baines.

– Sunt de acord, zise Baines, și se deplasă o idee mai departe de delegatul manilor. De unde știi? îl întrebă pe Jacob Simion.

Hebul necheză:

– Nu i-ați văzut aici în încăpere? Corpurile lor astrale? Ignatz a venit – nu vă amintiți? – și l-a luat pe Omar Diamond cu el. Ați uitat pentru că nu s-a întâmplat niciodată, invadatorii au făcut să nu se întâmple, divizând pe trei în unu și doi.

Fixând lipsit de speranță podeaua, depul spuse:

– Deci e deja prea târziu, au aterizat.

Howard Straw râse scurt, ca un lătrat.

– Dar numai în Gandhitown. Cui îi pasă? *Trebuie* făcut curat acolo. Eu personal aș fi bucuros dacă l-ar face bucățele – e o hazna, și toți cei care trăiesc acolo put.

Dându-se înapoi ca lovit, Jacob Simion murmură:

– Cel puțin noi, hebii, nu suntem cruzi.

Clipi, ascunzându-și lacrimile de disperare. Howard Straw rânji de plăcere și îl înghionti pe Gabriel Baines.

– Nu aveți niște arme nemaipomenite la Culmea Da Vinci? îl întrebă Gabriel Baines.

Apoi avu o intuiție profundă a faptului că distrugerea Gandhitownului era un indiciu clar. Manii probabil nu intenționau să ia nici o măsură, până când propria lor așezare nu ar fi amenințată. Nu-și vor împrumuta inventivitatea minților hiperactive pentru apărarea comună. Suspiciunile îndelungi ale lui Gabriel Baines asupra lui Straw erau acum justificate.

Încruntându-se îngrijorată, Annette Golding zise:

– Nu putem lăsa Gandhitownul să se ducă pe apa sâmbetei.

– „Pe apa sâmbetei", o îngână Straw. Ce nimerit! Ba cu siguranță că putem. Ascultați: *Avem arme*. Nu au fost niciodată folosite – pot spulbera orice armată invadatoare. O să-i punem pe fugă atunci când o să avem chef.

Aruncă o privire în jurul mesei, la ceilalți delegați, bucurându-se de puterea poziției lui, de autoritatea lui. Toți erau dependenți de el.

– Știam eu că așa o să te porți în momentele de criză, zise amar Gabriel Baines.

Doamne, cât îi ura pe mani. Nu te puteai baza pe ei din punct de vedere moral, erau așa de egocentrici și superiori, pur și simplu nu puteau lucra pentru binele comun. În timp ce se gândea astfel, își făcu pe loc o promisiune. Dacă i se ivea vreodată oportunitatea să se răzbune pe Straw, va profita. Din plin. De fapt, își dădu seama, dacă i se ivea oportunitatea să se răzbune pe ei toți, întreaga așezare a manilor – o speranță pentru care merita să trăiești. Manii erau acum în avantaj, dar nu va dura.

Într-adevăr, gândi, aproape că ar merita să se ducă la invadatori și să facă un pact cu ei privitor la Adolfville. Invadatorii alături de noi împotriva Culmii Da Vinci.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât ideea îl atrăgea mai mult.

Annette Golding îl fixă:

– Ai ceva să ne oferi, Gabe? Arăți ca și cum te-ai fi gândit la ceva folositor.

Ca orice poly, avea simțuri acute, interpretase corect expresia feței lui. Gabe alese să mintă. Evident, era nevoit.

– Cred, vorbi cu voce tare, că putem sacrifica Gandhitownul. O să-i lăsăm să pună mâna pe el, să

colonizeze zona, să stabilească o bază sau ce vor. S-ar putea să nu ne placă, dar...

Ridică din umeri. Ce altceva ar fi putut face?

Distrus, Jacob Simion bâlbâi:

— V-vouă nu vă pasă de noi pentru că suntem... nu atât de curați ca voi. Mă întorc în Gandhitown, la clanul meu. Dacă ei vor pieri, voi pieri și eu odată cu ei.

Se ridică în picioare, răsturnând scaunul cu un zgomot distonant.

– Trădătorilor, adăugă în timp ce se împleticea, cu înțelepciune de heb, spre ușă. Ceilalți delegați îl priviră plecând, etalând diverse grade de indiferență. Nici chiar Annette Golding, căreia în general îi păsa de toți și de toate, nu părea deranjată.

Totuși, în treacăt, Gabriel Baines simți tristețe. Pentru că ei toți puteau avea soarta lor. Din când în când, un adevărat paran sau poly sau skiz sau chiar un man aluneca într-un fel insidios, imperceptibil, în hebism. Deci, putea oricând să se întâmple. În orice moment.

Iar acum, înțelese Baines, dacă se întâmplă tuturor *nu va mai exista nici un loc în care să ne ducem*. Ce ar ajunge un heb fără Gandhitown? Bună întrebare; îl înspăimânta.

– Așteaptă! spuse puternic.

Silueta șovăielnică, nebărbierită, lălâie a lui Jacob Simion se opri în cadrul ușii. În ochii înfundați ai hebului licări o scânteie de speranță.

– Întoarce-te!

Adresându-se celorlați, în special arogantului Howard Straw, continuă:

– Trebuie să acționăm împreună. Astăzi e vorba de Gandhitown, mâine va fi Hamlet Hamlet, noi înșine sau skizii – invadatorii ne vor încolți pas cu pas. Până nu va mai rămâne decât Culmea Da Vinci.

Ostilitatea față de Straw îi făcea glasul aspru și înveninat, chiar și pentru urechile lui suna greu de recunoscut.

– Votez oficial pentru utilizarea tuturor resurselor în efortul de recucerire a Gandhitownului. Ar trebui să ne facem acolo tabără.

În mijlocul grămezilor de gunoi, bălegar și mașinării ruginite, își zise în sinea lui, și se înfioră.

După o pauză, Annette declară:

– Eu... susțin propunerea.

Se supuse la vot. Numai Howard Straw votă împotrivă. Așa că moțiunea rămase în vigoare.

– Straw, zise Annette tăios, voi știți cum să produceți acele arme miraculoase cu care te lauzi. Deoarece sunteți atât de războinici, vă lăsăm să conduceți atacul pentru recucerirea Gandhitownului.

Se întoarse spre Gabriel Baines:

– Iar paranii îl pot organiza.

Părea destul de calmă, acum că totul fusese decis.

Cu blândețe, Ingred Hibbler îi spuse lui Straw:

– Aş putea sublinia faptul că dacă războiul se poartă în apropiere de Gandhitown, alte aşezări nu vor suferi daune. Te-ai gândit?

– Imaginaţi-vă o luptă acolo, mormăi Straw. Scufundaţi până la talie în...

Se întrerupse, adresându-se lui Jacob Simion şi Omar Diamond:

– Vom avea nevoie de toţi sfinţii, vizionarii, făcătorii de minuni şi simplii psi din aşezările skizilor şi hebilor. Ne veţi lăsa să-i folosim?

– Cred că da, zise Diamond.

Simion aprobă şi el.

– Între armele minune din Culmea Da Vinci şi talentele sfinţilor hebi şi skizi, spuse Annette, ar trebui să fim capabili să opunem şi o rezistenţă mai mult decât simbolică.

Domnişoara Hibbler rosti:

– Dacă am putea obţine numele complete ale invadatorilor, le-am face hărţi numerologice, să le descoperim punctele slabe. Sau dacă am avea datele lor de naştere...

– Eu cred, o întrerupse Annette, că armele manilor plus puterea de organizare a paranilor, conjugate cu supranaturalul hebilor şi skizilor, vor fi oarecum mai utile.

– Vă mulţumesc, zise Jacob Simion, că nu sacrificaţi Gandhitown.

Privi spre Gabriel Baines cu apreciere tăcută.

Pentru prima dată în luni întregi, poate chiar în ani, Baines își simți sistemele de apărare topindu-se. Se bucură – pentru scurt timp – de un sentiment de relaxare apropiat de euforie. Cuiva îi plăcea de el. Și, chiar dacă nu era decât un simplu heb, pentru el însemna mult.

Îi amintea de copilărie. Înainte de a fi găsit soluția paranilor.

7

În timp ce mergea pe strada centrală din Gandhitown, plină de gunoaie și de noroi, dr. Mary Rittersdorf spuse:

– În viața mea n-am văzut așa ceva. Din punct de vedere clinic, e o nebunie. Oamenii ăștia trebuie să fie cu toții hebefrenici. Groaznic, groaznic de decăzuți.

În interiorul ei, ceva îi striga să *plece*, să părăsească locul acela și să nu se mai întoarcă niciodată. Să revină pe Terra, la profesia ei de consilier matrimonial, și să uite că a văzut vreodată așa ceva.

Și ideea de a încerca o psihoterapie cu oamenii ăștia...

Se cutremură. Chiar și medicamentația și electroșocurile ar fi aici de prea puțin folos. Era faza terminală a unei boli mintale, punctul din care nu te mai puteai întoarce.

Alături de ea, tânărul agent CIA, Dan Mageboom, zise:

– Deci diagnosticul tău este hebefrenie? Pot raporta oficial?

Apucând-o de braţ, o ajută să ocolească rămăşiţele cadavrului unui animal mare. În soarele de amiază, coastele se înălţau ca dinţii curbaţi ai unei furculiţe enorme. Mary răspunse:

– Da, e evident. Ai văzut bucăţile alea de şobolan mort, împrăştiate în jurul uşii barăcii? Mi-e rău, chiar îmi e rău de la stomac. Nimeni nu trăieşte astăzi aşa. Nici chiar în India sau China. E ca şi cum te-ai întoarce în timp cu patru mii de ani. Aşa trebuie să fi trăit Sinanthropus şi oamenii de Neanderthal. Doar că fără maşinării ruginite.

– Pe navă, propuse Mageboom, am putea bea ceva.

– Nici o băutură n-o să mă ajute. Ştii de ce îmi aminteşte locul ăsta îngrozitor? De acel apartament oribil, vechi şi ieftin, în care s-a mutat soţul meu când ne-am despărţit.

Lângă ea, Mageboom tresări, clipind.

– Ştii că am fost măritată. Ţi-am spus.

Se întrebă de ce remarca ei îl surprinsese într-atât. În timpul căsătoriei, discutase liber cu el despre problemele ei în căsnicie, considerându-l un bun ascultător.

– Nu pot să cred că e o comparaţie corectă, spuse Mageboom. Condiţiile de aici sunt simptomele unei psihoze de grup. Soţul tău nu a trăit niciodată aşa – el nu are o boală mintală.

Se uită supărat la ea. Mary se opri.

– De unde știi? Nu l-ai cunoscut niciodată. Chuck era – încă mai este – bolnav. Spun că are o urmă latentă de hebefrenie în el... întotdeauna s-a retras în fața responsabilităților socio-sexuale. Ți-am povestit despre încercările mele de a-l face să-și caute o slujbă care să-i garanteze un venit rezonabil.

Desigur, Mageboom era el însuși un angajat al CIA, nu prea se putea aștepta să aibă parte de simpatie din partea lui în această problemă. Ar fi fost mai bine să abandoneze subiectul. Situația era destul de deprimantă și fără să readucă pe tapet viața ei cu Chuck.

De o parte și de alta a ei, hebii – așa își spuneau, o transformare a evident corectului diagnostic de hebefrenie – priveau cu o stupiditate inexpresivă, rânjind fără să înțeleagă, chiar fără curiozitate adevărată. O capră albă rătăcea în față. Și ea, și Dan Mageboom se opriră ezitând, nici unul nefiind obișnuit cu caprele. Aceasta trecu pe lângă ei.

Cel puțin, se gândi ea, oamenii ăștia sunt inofensivi. În toate stadiile lor de deteriorare, hebefrenicilor le lipsește capacitatea de a acționa agresiv. Existau sindroame mult mai periculoase care trebuiau căutate. Era inevitabil că, foarte repede, vor începe să apară. Se gândea în special la maniaco-depresivi, care, în faza maniacală, puteau fi extrem de distructivi.

Însă exista o categorie și mai sinistră pentru care se pregătea. Distructivitatea maniacilor era limitată la impuls, în cel mai rău caz ar fi avut aspect de

capriciu, de crize temporare de spargere și lovire, care în cele din urmă se sting. Însă de la un paranoic acut se aștepta la ostilitate premeditată și permanentă, care nu ar scădea în timp, ci, din contră, ar deveni mai elaborată. Paranoicul are un caracter analitic, calculat, are un motiv solid pentru acțiunile sale, și fiecare mișcare se potrivește în schemă. Ostilitatea sa poate fi mai puțin vizibil violentă... dar pe termen lung durabilitatea sa are implicații mai adânci din punctul de vedere al terapiei. Deoarece în cazul unor astfel de oameni, paranoici în stadiu avansat, tratamentul sau chiar analiza de moment erau virtual imposibile. Ca și hebefrenicul, paranoicul a descoperit o neadaptare stabilă și permanentă.

Spre deosebire de maniaco-depresivi și hebefrenici, sau de simplii schizofrenici catatonici, paranoicii *par* raționali. Tiparul formal al raționamentului logic nu pare deranjat. Însă, dedesubt, paranoicul suferă de cea mai gravă desfigurare mintală posibilă unei ființe umane. El este incapabil de empatie, nu este capabil să se imagineze în pielea altcuiva. Deci pentru el ceilalți nu există în realitate – decât ca obiecte în mișcare, care îi afectează sau nu propria existență. Timp de zeci de ani, fusese la modă să se spună că paranoicii sunt incapabili de dragoste. Nu era adevărat. Paranoicul experimentează dragostea în totalitatea ei, atât ca ceva dăruit lui de către ceilalți, cât și ca sentiment din partea lui către alții. Dar aici exista o mică capcană.

Paranoicii o experimentau ca o formă de ură.

Îi spuse lui Dan Mageboom:

– Conform teoriei mele, câteva subtipuri de boli mintale ar trebui să funcţioneze pe această lume ca nişte clase sociale, asemănătoare întrucâtva celor din antica Indie. Oamenii ăştia de aici, hebefrenicii, ar fi paria. Maniacii ar fi clasa războinică, cei fără frică, una dintre cele mai de sus.

– Samurai, zise Mageboom. Ca în Japonia.

– Da, aprobă ea. Paranoicii, de fapt schizofrenicii paranoici, ar putea funcţiona drept clasă a oamenilor de stat, responsabili cu dezvoltarea ideologiilor politice şi a programelor sociale – ei pot avea o vedere de ansamblu asupra lumii. Schizofrenicii simpli...

Chibzui:

– Ar corespunde clasei poeţilor, deşi unii dintre ei pot fi vizionari religioşi – la fel ca unii dintre hebi. Hebii, totuşi, pot fi înclinaţi să producă sfinţi asceţi, în timp ce schizofrenicii pot produce dogmatici. Cei cu schizofrenie polimorfă ar fi membrii creativi ai societăţii, emanând ideile noi.

Încercă să-şi amintească ce alte categorii ar mai putea exista.

– Ar putea exista unii cu ideii polivalente, disfuncţionalităţi psihice corespunzătoare unei nevroze blânde obsesiv-compulsive, aşa-zisele disfuncţionalităţi diencefalice. Aceşti oameni pot fi funcţionari şi deţinători de funcţii în societate, angajaţi lucrând pe bază de ritualuri, fără idei originale. Conservatorismul

lor ar echilibra trăsătura radicală a schizofrenicilor polimorfi şi ar oferi stabilitate societăţii.

Mageboom spuse:

– Aşadar s-ar putea crede că e posibil ca toată afacerea asta să funcţioneze.

Gesticulă:

– Cu ce ar fi diferită de propria noastră societate de pe Terra?

Ea se gândi un timp la întrebare, era una interesantă.

– Nici un răspuns? făcu Mageboom.

– Am un răspuns. Conducerea societăţii de aici ar cădea în mod firesc în seama paranoicilor, ei fiind indivizi superiori din punctul de vedere al iniţiativei, inteligenţei sau pur şi simplu al abilităţilor înnăscute. Bineînţeles, ar avea probleme să-i împiedice pe maniaci să pună la cale o lovitură de stat... întotdeauna vor exista tensiuni între cele două clase. Dar, vezi tu, dacă paranoicii stabilesc ideologia, tema dominantă emoţional va fi ura. De fapt, ura mergând în două direcţii. Conducerea va urî pe oricine din afara enclavei lor şi, de asemenea, vor considera de la sine înţeles că toţi ceilalţi îi urăsc la rândul lor. În consecinţă, întreaga lor aşa-zisă politică externă ar consta în instituirea unor mecanisme prin care se poate lupta cu această ură direcţionată împotriva lor. Asta ar duce la implicarea întregii societăţi într-o luptă iluzorie, o bătălie împotriva unor inamici care nu există, în căutarea unei victorii asupra a nimic.

– Ce e rău în asta?

– Indiferent cum s-ar termina, rezultatele ar fi aceleași. Izolarea totală pentru acești oameni. Ar fi efectul final al întregii lor activități de grup: separarea progresivă de toate celelalte ființe vii.

– Și e așa de rău? A fi auto-suficient...

– Nu. Nu e vorba de auto-suficiență. Ar fi ceva cu totul diferit, ceva ce eu și cu tine chiar nu ne putem imagina. Îți aduci aminte de vechile experimente făcute pe oameni aflați în izolare perfectă? Prin mijlocul secolului douăzeci, când se anticipa călătoria în spațiu, posibilitatea ca omul să fie absolut singur zile, săptămâni de-a rândul, cu din ce în ce mai puțini stimuli... îți amintești rezultatele obținute când a fost plasat un om într-o încăpere în care era complet lipsit de stimuli?

– Bineînțeles. E ceea ce se numește acum *pitici pe creier*. Rezultatul privării de stimuli este o halucinoză acută.

Ea aprobă.

– Halucinoză auditorie, vizuală, tactilă și olfactivă, care înlocuiește stimulii lipsă. Iar ca intensitate, halucinoza poate depăși forța realității. Este vie, are impact, produce efecte... de exemplu, starea de teroare. Halucinațiile provocate de droguri pot duce la stări de teroare pe care nici o experiență din lumea reală nu le poate provoca.

– De ce?

– Pentru că au o calitate perfectă. Sunt generate în interiorul sistemului receptor și instituie un feedback

emis nu dintr-un punct îndepărtat, ci chiar din interiorul propriului sistem nervos al persoanei în cauză. Nu se poate detașa de el. Și știe asta. Nu există retragere posibilă.

Mageboom întrebă:

– Și aici cum funcționează? Nu pari în stare să răspunzi.

– Pot, dar nu e simplu. Mai întâi, încă nu știu cât de departe a ajuns această societate din punctul de vedere al izolării ei și a indivizilor care o compun. O să ne dăm seama în curând, după atitudinea față de noi. Atitudinea hebilor pe care i-am văzut aici – arătă cocioabele de pe ambele părți ale drumului înnămolit – nu constituie un reper. Însă când o să dăm peste primii paranoici sau maniaci... hai să spunem așa: fără îndoială viziunea lor asupra lumii conține o componentă de halucinații într-o oarecare măsură, sau de proiecție psihologică. Cu alte cuvinte, trebuie să presupunem că deja au parțial halucinații. Dar mai păstrează încă un simț al realității obiective. Prezența noastră aici va accelera tendința de halucinații; trebuie să acceptăm asta și să fim pregătiți. Iar halucinația va lua forma receptării noastre ca elemente ale unei amenințări cumplite; noi, nava noastră, vom fi literal văzuți – nu vreau să spun interpretați, ci actualmente percepuți – ca un pericol. Fără îndoială, ceea ce vor vedea ei în noi va fi capul de lance al unei invazii care intenționează să le răstoarne

societatea, să o transforme într-un satelit al civilizației noastre.

– Dar e adevărat. Intenționăm să luăm conducerea din mâinile lor, să-i aducem înapoi acolo unde se aflau acum douăzeci și cinci de ani: pacienți spitalizați forțat – cu alte cuvinte, în captivitate.

Era un bun punct de vedere. Dar nu chiar atât de bun. Ea replică:

– Există o distincție pe care tu nu o faci, una măruntă, dar vitală. Vom încerca să-i tratăm pe acești oameni, în ideea de a-i repune în poziția pe care o dețin acum în mod accidental și incorect. Dacă programul nostru are succes, în cele din urmă, ei se vor guverna singuri, ca niște coloniști legitimi pe acest satelit. La început puțini, apoi din ce în ce mai mulți dintre ei. Lucrul ăsta nu reprezintă o formă de captivitate – *chiar dacă ei își imaginează că este.* În momentul în care nimeni de pe satelit nu mai suferă de psihoze și este în stare să vadă realitatea fără a fi distorsionată de proiecții...

– Crezi că e posibil să-i convingi pe oamenii ăștia să revină voluntar la statutul de spitalizați?

– Nu. Va trebui să folosim forța asupra lor. Cu posibila excepție a câtorva hebi, o să fim nevoiți să emitem mandate de arestare pentru o întreagă planetă.

Se corectă:

– Adică satelit.

– Ia gândește-te. Dacă nu ai fi schimbat în „satelit", aș fi avut motive să te arestez pe tine.

Se uită la el speriată. Nu părea să glumească, chipul lui tânăr era trist.

– A fost o scăpare.

– O scăpare, admise el, dar una relevantă. Un simptom.

Zâmbi, dar era un zâmbet rece. O făcu să se cutremure de uluire și stânjeneală. Ce avea Mageboom împotriva ei? Sau devenea puțin paranoică? Poate că da... dar simțea o imensă ostilitatea îndreptată asupra ei, și abia dacă îl cunoștea.

Simțise această ostilitate pe tot parcursul călătoriei. În mod ciudat, chiar de la început, din clipa în care se întâlniseră.

Punând în homeostază simulacrul Daniel Mageboom, Chuck Rittersdorf ieși din circuit, se ridică amorțit de pe scaunul din fața panoului de control și aprinse o țigară. Era nouă seara, ora locală.

Pe Alpha III M2, simul urma să-și vadă de treabă, funcționând în mod adecvat. Dacă survenea vreo criză, Petri putea prelua comanda. Între timp, el însuși avea alte probleme. Era timpul să producă primul scenariu pentru comicul TV Bunny Hentman, celălalt patron al său.

Avea acum o provizie de stimulente, plasmodiul de pe Ganymede i le oferise de dimineață, de cum ieșise din apartament. Așadar, evident că putea lucra toată noaptea.

Dar mai întâi era problema cu cina.

Pentru orice eventualitate, se opri la o cabină publică de videofon din clădirea CIA și o sună pe Joan Trieste.

– Bună, zise ea, când văzu cine era. Auzi, domnul Hentman a sunat aici, încercând să dea de tine. A zis că a încercat să te găsească la sediul CIA din San Francisco, dar acolo au spus că nu au auzit niciodată de tine.

– Așa e politica. În regulă, o să-l sun eu.

Apoi o întrebă despre cină.

– Nu cred că o să poți lua cina, cu sau fără mine, răspunse Joan. Din câte mi-a spus domnul Hentman, are o idee pe care ar vrea să o asculți. Zice că dacă sare pe tine rămâi lat.

– Asta nu-i o surpriză.

Era resemnat, desigur că așa avea să meargă întreaga relație cu comicul.

Uitând pe moment de orice alte eforturi în privința lui Joan, sună la numărul de videofon pe care i-l dăduse organizația lui Hentman.

– Rittersdorf! exclamă Bunny, imediat ce fu stabilit contactul. Unde ești? Vino imediat aici. Sunt în apartamentul din Florida – ia un expres, o să plătesc eu. Ascultă, Rittersdorf, testul tău se decide acum – o să aflu dacă ești bun de ceva sau nu.

Era un salt mare de la așezarea mizerabilă și stupidă a hebilor de pe Alpha III M2 la schemele energice ale comicului. Tranziția avea să fie dificilă, poate se rezolva în timpul zborului spre est. De asemenea,

putea să mănânce în avion, dar asta o înlătura pe Joan Trieste. Deja slujba îi mina viața personală.

– Spune-mi despre ce idee e vorba. Ca s-o pot rumega în timpul zborului.

Ochii lui Hentman sclipiră de viclenie.

– Glumești? Dacă aude cineva? Ascultă, Rittersdorf. O să-ți dau un *indiciu*. Aveam asta în minte de când te-am angajat, dar...

Rânjetul i se lărgi.

– Nu voiam să te sperii, înțelegi? Acum te-am agățat.

Râse zgomotos.

– Dar acum... oho! E posibil orice, nu-i așa?

– Spune-mi ideea, zise Chuck răbdător.

Coborându-și glasul până la o șoaptă, Hentman se aplecă spre videoscaner. Nasul mărit umplu ecranul, un nas și un ochi clipind încântat.

– Vreau să adaug un personaj nou repertoriului meu. George Flibe, așa îl cheamă. Când o să-ți spun ce este, o să înțelegi imediat de ce te-am angajat. Ascultă: Flibe e un agent CIA. Și se dă drept femeie, consultant matrimonial, ca să obțină informații despre suspecți.

Hentman rămase în expectativă.

– Ei bine? Ce zici?

După mult timp, Chuck răspunse:

– E cel mai prost lucru pe care l-am auzit în douăzeci de ani.

Era complet deprimat.

– Ți-ai pierdut mințile. Eu știu, tu nu. Ar putea fi cel mai tare personaj de comedie TV de la Freddy Parazitul al lui Red Skelton încoace. Iar tu ești cel care o să scrii scenariul, pentru că ai experiența necesară. Așa că înființează-te în apartamentul meu cât mai repede posibil, ca să începem primul episod cu George Flibe. Bun! Dacă asta nu e o idee tare, atunci ce ai tu să-mi oferi?

– Ce-ai zice de o femeie consilier matrimonial care se dă drept agent CIA ca să obțină informații cu ajutorul cărora să-și trateze pacienții?

– Îți bați joc de mine?

– De fapt, ce zici de asta? Un simulacru CIA...

– Profiți de amabilitatea mea.

Fața lui Hentman se înroșise. Cel puțin pe ecran devenise apreciabil mai închisă la culoare.

– În viața mea n-am fost mai serios.

– Bine, ce-i cu simulacrul ăla?

– Simulacrul CIA, înțelegi, explică Chuck, se dă drept o femeie consilier matrimonial, dar din când în când se strică.

– Chiar se întâmplă asta cu simurile CIA? Se strică?

– Tot timpul.

– Continuă, zise Hentman încruntându-se.

– Tot schepsisul e ce naiba știe un simulacru despre problemele matrimoniale ale oamenilor? Și totuși iată-l dându-le sfaturi. Continuă să emită păreri, odată pornit nu se mai poate opri. Dă sfaturi matrimoniale

chiar și mecanicului de la General Dynamics, care îl repară mereu. Înțelegi?

Frecându-și bărbia, Hentman aprobă încet.

– Hmm.

– Trebuie să existe un motiv anume pentru care simul acționează așa. Așa că vom merge spre originile lui. Episodul va începe cu inginerii de la General Dynamics...

– Am priceput! îl întrerupse comicul. Acel inginer, să-i zicem Frank Fupp, are probleme în căsnicie, merge la un consilier matrimonial, o femeie. Iar ea îi dă un document, o analiză a problemei lui, pe care el îl aduce la serviciu, în laboratoarele General Dynamics. Acolo se află noul sim, așteptând să fie programat.

– Sigur! aprobă Chuck.

– Și... și Fupp citește documentul cu voce tare altui inginer. Să-i zicem Phil Grook. Simulacrul este programat accidental, se crede consilier matrimonial. Dar în realitate a fost contractat de CIA, este trimis la ei și apare...

Hentman făcu o pauză, gândindu-se.

– Unde să apară, Rittersdorf?

– În spatele Cortinei de Fier. Să zicem în Canada Roșie.

– Corect! În Canada Roșie, în Ontario. Ar trebui să treacă drept... vânzător de sintetice; e bine așa? Nu asta fac ei?

– Mai mult sau mai puțin.

– Dar în loc de asta, continuă Hentman entuziasmat, se instalează într-un mic birou și își pune o firmă. George Flibe, psiholog, specialist în consiliere matrimonială. Și înalții oficiali ai Partidului Comunist care au probleme în căsnicie încep să vină la el...

Hentman pufni agitat:

– Rittersdorf, ai avut cea mai beton idee pe care am auzit-o de când îmi aduc eu aminte. Și... și mereu cei doi ingineri de la General Dynamics apar, încercând să-l cârpăcească și să-l facă să funcționeze corect. Auzi, urcă-te chiar acum în expresul de Florida. Notează ceva în timpul călătoriei, poate avem niște dialoguri când ajungi. Cred că e cu adevărat ceva. Știi, creierul tău și al meu chiar se sincronizează, așa-i?

– Cred că da, zise Chuck. O să fiu acolo.

Obținu adresa, apoi închise. Ostenit, părăsi cabina videofonului. Se simțea secătuit. Și în ruptul capului nu-și dădea seama dacă ideea fusese bună sau nu. Oricum, Hentman credea că era bună, și numai asta conta.

Ajunse la aeroportul din San Francisco cu jet-taxiul, acolo se îmbarcă într-un expres care să-l ducă în Florida.

Blocul lui Bunny Hentman era întruchiparea luxului. Toate nivelurile se aflau sub suprafață și avea propria forță de poliție în uniformă, care patrula la intrări și pe culoare. Chuck își spuse numele primului polițist care îl abordă, și câteva clipe mai târziu cobora la etajul lui Bunny.

În interiorul imensului său apartament, comicul stătea tolănit într-un halat țesut manual din mătase de păianjen marțian, fumând un enorm trabuc verde de Tampa, Florida. Dădu din cap, salutându-l nerăbdător, apoi îi prezentă pe ceilalți bărbați din living:

– Rittersdorf, ei sunt doi dintre colegii tăi, scriitorii mei. Cel înalt, arătă cu trabucul, e Calv Dark.

Acesta se apropie agale de Chuck și-și strânseră mâinile.

– Iar cel scund și gras, fără păr pe cap, este scenaristul principal, Thursday Jones.

Se apropie și el, un negru vioi cu trăsături ascuțite, și îi strânse mâna lui Chuck. Amândoi scenariștii păreau prietenoși, nu simțea ostilitate din partea lor. Evident, nu-i purtau pică.

– Ia loc, Rittersdorf. Ai făcut un drum lung. Bei ceva? zise Dark.

– Nu, răspunse Chuck.

Voia să aibă mintea limpede pentru ședința care urma.

– Ai luat masa în avion? întrebă Hentman.

– Da.

– Le-am povestit băieților despre ideea ta. Amândurora le-a plăcut.

– Bine, zise Chuck.

– Însă, continuă Hentman, au dezbătut-o pe toate părțile și au venit cu propriile lor dezvoltări... înțelegi ce vreau să spun?

– Aș fi fericit să ascult ideile lor bazate pe ideea mea.

Thursday Jones își drese glasul.

– Domnule Rittersdorf, un simulacru ar putea comite o crimă?

După ce se holbă o clipă le el, Chuck răspunse:

– Nu știu.

Simți că i se face frig.

– Adică din proprie inițiativă, funcționând autonom...

– Vreau să zic, o persoană care îl comandă de la distanță l-ar putea folosi drept instrument al unei crime?

Chuck se întoarse spre comic:

– Nu văd nimic nostim într-o astfel de idee. Ar fi umor negru.

– Așteaptă, îl atenționă Bunny. Uiți de faimoasele thrillere amuzante de pe vremuri, combinații de groază și umor. Ca *Pisica și canarul*, filmul cu Paulette Goddard și Bob Hope. Și faimosul *Arsenic și dantelă veche* – ca să nu mai menționăm clasicele comedii englezești în care cineva e omorât... au fost cu zecile în trecut.

– Ca minunatul *Inimi bune și coroane*, adăugă Thursday Jones.

– Înțeleg, zise Chuck, și se opri.

Își ținu gura închisă, în timp ce fierbea din cauza șocului și a neîncrederii. Era oare numai o coincidență inofensivă, această paralelă la viața lui? Sau – ceea ce părea mai probabil – plasmodiul îi spusese ceva lui Bunny. Dar dacă era așa, de ce se comporta

așa organizația lui Hentman? Ce interes aveau ei în viața și moartea lui Mary Rittersdorf?

– Cred că băieții au o idee bună. Ceea ce e înspăimântător aici... mă rog, tu, Chuck, lucrezi acolo și nu-ți dai seama, dar oamenii de rând sunt înspăimântați de CIA, ai priceput? Sunt priviți ca o poliție secretă interplanetară și o organizație de spionaj care...

– Știu, admise Chuck.

– Ei, nu trebuie să-mi tăiați capul, făcu Bunny Hentman, aruncând o privire către Dark și Jones.

Dark luă cuvântul:

– Chuck – cred că pot să-ți spun pe nume – noi știm cu ce te ocupi. Când omul de rând se gândește la un sim CIA e speriat ca naiba. Când tu i-ai dat ideea lui Bunny, nu te-ai gândit la asta. Acum, să ne ocupăm de operatorul CIA. Să-l botezăm...

Se întoarse spre Jones:

– La ce ne-am gândit?

– Siegfried Trots.

– Iată-l pe Ziggy Trots, agent secret... pardesiu de blană de greiere uranian, pălărie de blană de wub venusian trasă pe frunte – tot ce-i trebuie. Stând în ploaie pe un satelit mohorât, poate unul de-ai lui Jupiter. O imagine familiară.

– Și atunci, Chuck, preluă Jones firul povestirii, odată ce imaginea este stabilită în mintea spectatorului, stereotipul – înțelegi? –, atunci spectatorul descoperă ceva ce nu știa despre Ziggy Trots, ceva

ce stereotipul sinistrului agent CIA nu cuprinde în mod obișnuit.

Dark continuă:

– Ziggy Trots e un idiot. Un nărod care nu reușește să facă nimic bine. Și iată ce încearcă el să realizeze.

Traversă camera și se așeză pe canapea alături de Chuck:

– Încearcă să comită o crimă. Te-ai prins?

– Da, zise gâtuit, cât mai scurt posibil, transformat într-o entitate care nu face decât să asculte. Se retrase în sine, din ce în ce mai uluit – și suspicios – de ceea ce se petrecea în jurul lui.

Dark merse mai departe:

– Acum, pe cine să încerce să omoare?

Privi către Jones și Bunny Hentman:

– Am avut păreri diferite.

Bunny spuse:

– Pe un șantajist. Un magnat internațional al bijuteriilor care operează cu totul de pe o altă planetă. Poate un non-terran.

Închizând ochii, Chuck începu să se legene înainte și înapoi.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Dark.

– Se gândește, zise Bunny. Verifică ideea. Așa-i, Chuck?

– Așa e, reuși să îngaime.

Acum era convins că Lordul Moluscă Alergătoare se dusese la Hentman. Ceva imens și mohorât se

desfășura în jurul lui, cuprinzându-l. Era ca o musculiță în mijlocul acestui lucru. Și nu avea cale de ieșire.

– Nu sunt de acord, vorbi Dark. Un magnat internațional al bijuteriilor care să fie marțian sau venusian – asta nu e rău... dar...

Gesticulă:

– S-a mai folosit pentru crime. Am pornit cu un stereotip, hai să nu revenim la altul. Cred că ar trebui să scape de, mă rog, de soția lui.

Privi de jur-împrejur, la fiecare dintre ei:

– Spuneți-mi, ce e rău aici? Are o soție cicălitoare, o scorpie – v-ați prins? Acest agent secret și spion CIA, un dur, de care oamenii de rând sunt speriați de moarte... vedem cât e de dur, cum tratează oamenii ca pe niște nimicuri – și apoi se duce acasă și are o nevastă care îl tratează *pe el* ca pe un nimic!

Râse.

– Nu-i rău, admise Bunny. Dar nu e suficient. Mă întreb de câte ori pot juca personajul. Vreau ceva care să poată fi adăugat permanent spectacolului. Nu doar un scheci pentru o săptămână.

– Cred că agentul CIA ținut sub papuc poate merge la infinit, continuă Dark. Oricum...

Se întoarse către Chuck:

– Așadar, îl vedem pe acest Ziggy Trots din nou la lucru, la sediul CIA, și acolo sunt tot felul de gadgeturi polițiste și echipamente electronice. *Și deodată îi vine ideea.*

Dark sări în picioare și începu să se plimbe prin cameră.

– Le-ar putea folosi împotriva soției lui! Și intră în scenă noul sim.

Glasul lui Dark deveni metalic și plângăreț, mimând simulacrul:

– Da, stăpâne, ce pot face pentru domnia ta? Aștept.

Bunny rânji:

– Ce părere ai, Chuck?

Răspunse cu greu:

– E... singurul motiv ca să-și ucidă soția ține de faptul că-i o scorpie? Că-l terorizează?

– Nu! strigă Jones, sărind și el în picioare. Ai dreptate, avem nevoie de o motivație mai puternică, și cred că am găsit-o. Există o fată. Ziggy are o amantă. O spioană de pe altă planetă, frumoasă și sexy – v-ați prins? Iar nevasta nu-i acordă divorțul.

Dark adăugă:

– Sau poate nevasta a descoperit-o pe această prietenă și...

– Așteaptă, zise Bunny. Ce facem aici, o dramă psihologică sau o comedie? Devine prea complicat.

– Corect, făcu Jones, aprobând din cap. Ne rezumăm să arătăm ce monstru e soția lui. Oricum, Ziggy vede simulacrul...

Se întrerupse. Pentru că intrase cineva în cameră.

Era un alphan. Unul aparținând rasei de creaturi chitinoase care, în urmă cu câțiva ani, fusese în luptă cu Terra. Se grăbi spre Bunny, pocnind din brațele

şi picioarele multiarticulate, analizându-l cu antenele – alphanii fiind orbi –, iar apoi, atingându-l şi mângâindu-i cu delicateţe faţa, se dădu înapoi, satisfăcut că se afla acolo unde dorea... capul lipsit de ochi se roti şi adulmecă, simţind prezenţa celorlalţi oameni.

– Vă întrerup? întrebă cu o voce şuierată, ca de harpă, tărăgănând cuvintele în stilul alphan. V-am auzit discuţia şi sunt interesat.

Bunny se adresă lui Chuck:

– Rittersdorf, el este unul dintre prietenii mei cei mai buni şi mai vechi. N-am avut niciodată încredere în cineva aşa ca în amicul meu RBX 303.

Explică:

– Poate nu ştii că alphanii au nume ca nişte plăcuţe de înmatriculare, un fel de coduri mecanice. Atâta tot, doar RBX 303. Sună oarecum impersonal, dar alphanii sunt cumsecade. RBX 303 are o inimă de aur.

Râse pe înfundate:

– Două, de fapt, câte una de fiecare parte.

– Mă bucur să te cunosc, zise Chuck reflex.

Alphanul se apropie de el şi îi pipăi faţa cu antenele gemene. Erau, decise el, ca două muşte care îi alergau pe obraji – o impresie categoric neplăcută.

– Domnule Rittersdorf, şuieră alphanul, sunt încântat.

Apoi se retrase:

– Cine mai e în cameră, Bunny? Mai îi simt şi pe alţii.

– Doar Dark şi Jones, scenariştii mei.

Întorcându-se iarăși către Chuck, explică:

– RBX 303 este un afacerist, un mare magnat în întreprinderile comerciale interplanetare de orice fel. Uite cum stă situația! RBX 303 deține stocul majoritar în Pubtrans Incorporated. Îți spune ceva?

Pentru o clipă, nu-i spuse nimic, apoi își dădu seama. Pubtrans Incorporated era compania care sponsoriza show-ul TV al lui Bunny Hentman.

– Adică vrei să zici că e deținut de...

Se întrerupse. Începuse să spună „deținut de unul dintre foștii noștri inamici", dar se opri. În primul rând, era evident adevărat, iar în al doilea rând, ei erau, la urma urmelor, foștii, nu actualii inamici. Terra și Alpha făcuseră pace și se presupunea că dușmănia se încheiase.

– N-ai mai întâlnit niciodată un alphan îndeaproape? întrebă Bunny grăbit. Ar fi trebuit, sunt niște persoane grozave. Sensibile, cu un formidabil simț al umorului... Pubtrans mă sponsorizează în parte pentru că RBX 303 are personal încredere în mine și în talentul meu – a făcut multe pentru ca eu să ajung de la un simplu comic, făcând turul cluburilor de noapte, cu apariții ocazionale la TV, la a avea propriul meu show, unul care continuă, fiindcă Pubtrans a reușit o treabă a naibii de bună făcându-i publicitate.

– Pricep, zise Chuck.

Nu se simțea în largul lui. Dar nu știa exact de ce. Probabil de vină era întreaga situație, nu reușea să o înțeleagă.

– Alphanii sunt telepaţi? întrebă, deşi ştia că nu erau, şi totuşi acest alphan avea o vigilenţă bizară.

Chuck avea senzaţia că ştie totul, nu existau secrete pe care alphanul să nu le deslușească.

– Nu sunt telepaţi, dar depind mult de auz, ceea ce-i face diferiţi de noi, pentru că noi avem ochi.

Aruncă o privire spre Chuck:

– Ce ai cu telepaţii? Adică, nu se poate să nu fi ştiut răspunsul, în timpul războiului am fost informaţi până-n albul ochilor despre duşman. Iar tu nu eşti chiar aşa de tânăr, încât să nu-ţi aminteşti. Probabil ai crescut cu aşa ceva.

Dark rosti brusc:

– Îţi spun eu ce-l deranjează pe Rittersdorf. Şi eu mă simţeam la fel. Rittersdorf a fost angajat pentru ideile lui. Şi nu vrea să-şi vadă creierul jefuit. Ideile lui îi aparţin până în momentul în care alege el să le dezvăluie. Dacă ai fi adus, să zicem, un plasmodiu ganymedean, la naiba, ar fi însemnat o încălcare necinstită a tuturor drepturilor personale, ne-ar fi transformat în nişte maşini, din care tu ai fi pompat în mod mecanic ideile.

Adresându-se lui Chuck, continuă:

– Nu-ţi fă probleme în privinţa lui RBX 303, nu-ţi poate citi gândurile. Tot ce poate face este să asculte cu atenţie nuanţele subtile, abia detectabile, din ce spui... dar e surprinzător cât de multe poate detecta. Alphanii sunt psihologi buni.

– Stând în camera alăturată, interveni alphanul, parcurgând revista *Life*, am ascultat conversația voastră despre noul personaj comic Siegfried Trots. Fiind interesat, m-am hotărât să intervin. Am lăsat deoparte banda audio și m-am ridicat. Nu vă inoportunez?

– Prezența ta nu deranjează pe nimeni, îl asigură Bunny pe alphan.

– Nimic nu mă amuză și nu mă emoționează – și fascinează – mai mult decât o ședință creativă a unor scenariști talentați ca voi. Domnule Rittersdorf, nu te-am mai văzut niciodată în acțiune, dar pot spune deja că ai multe de adăugat. Oricum, ți-am simțit aversiunea, una foarte profundă, față de direcția pe care a luat-o conversația. Pot să te întreb ce anume găsești de obiectat în privința lui Siegfried Trots și a dorinței sale de a scăpa de neplăcuta lui soție? Ești căsătorit, domnule Rittersdorf?

– Da, răspunse Chuck.

– Probabil această idee îți naște sentimente de vinovăție, zise alphanul gânditor. Poate că ai impulsuri ostile inconștiente față de soția ta.

Bunny interveni:

– Ești departe, RBX, Chuck și soția lui s-au despărțit – ea s-a dus deja la tribunal. Oricum, viața lui personală îl privește, nu suntem aici să-i disecăm sufletul. Să ne întoarcem la material.

– Eu tot susțin, declară alphanul, că e ceva foarte neobișnuit și atipic în reacția domnului Rittersdorf. Mi-ar plăcea să aflu de ce.

Își răsuci capul ca un ciot lipsit de vedere către Chuck:

– Poate că dacă o să ne întâlnim mai des, o să înțeleg de ce. Și am senzația că dacă voi ști acest lucru, va fi și în beneficiul tău.

Scărpinându-și nasul meditativ, Bunny spuse:

– Poate că el știe, RBX. Poate doar nu vrea să spună.

Îl fixă pe Chuck:

– În orice caz, eu continuu să spun că *îl privește numai pe el.*

Acesta replică:

– Pur și simplu, nu mi se pare o idee de comedie. În asta constă... – aproape că spuse *aversiunea* – îndoiala mea.

– Ei bine, eu nu am îndoieli, decise Bunny. O să vorbesc cu departamentul de recuzită să asambleze o figură de simulacru goală pe dinăuntru, în care să poată intra cineva. Va fi mult mai simplu și mai fiabil decât să cumpărăm unul autentic. Și o să avem nevoie de o fată care să joace rolul soției lui Ziggy. Al soției *mele*, pentru că eu voi fi Ziggy.

– Dar prietena? întrebă Jones. Se aprobă sau nu?

Dark zise:

– Ar exista un avantaj, așa am putea avea tipa cu sânii mari. Știi, sexy. Ar mulțumi mulți telespectatori, altfel nu ne alegem decât cu o singură femeie, gen scorpie, care indiscutabil *nu* are sânii mari. Genul ăsta de femei nu-și face niciodată o astfel de operație.

– Ai în minte pe cineva anume care ar putea juca rolul? întrebă Bunny, cu un pix și o coală de hârtie în mână.

– Știi ultima mișcare a agentului tău. Prospătura aia... Patty nu-știu-cum. Patty Weaver. Ea are *într-adevăr* sâni mari. Doctorii i-au grefat probabil vreo cincizeci de kile.

– O s-o înscriu deseară pe Patty Weaver, zise Bunny Hentman aprobând din cap. O știu și e bună, exact potrivită aici. Apoi avem nevoie de o cotoroanță belicoasă, s-o joace pe nevastă. Poate că o să-l las pe Chuck să aleagă actrița pentru rolul ăsta.

Râse ca o bufniță.

8

Când, noaptea târziu, Chuck Rittersdorf se întoarse obosit în apartamentul său prăpădit din Comitatul Marin, California, fu oprit pe hol de plasmodiul ganymedean. La ora trei. Era prea mult.

„Sunt doi indivizi în apartamentul tău, îl informă Lordul Moluscă Alergătoare. Mi s-a părut important să afli din timp."

– Mulțumesc, zise Chuck, și se întrebă ce mai trebuia să înfrunte.

„Unul dintre ei este superiorul tău de la CIA, Jack Elwood. Al doilea este superiorul domnului Elwood,

un domn pe nume Roger London. Se află aici ca să te chestioneze în legătură cu cealaltă slujbă a ta."

– Nu am ascuns-o de ei. De fapt, Mageboom, condus de Pete Petri, a fost de față în momentul în care Hentman m-a angajat.

Se întrebă cu neplăcere de ce considerau că ar fi o problemă.

„Adevărat, fu de acord plasmodiul, dar au interceptat convorbirile tale din cabina video din seara asta, mai întâi cu Joan Trieste, apoi cu domnul Hentman în Florida. Așa că știu nu numai că lucrezi pentru domnul Hentman, ci și despre ideea de scenariu pe care tu..."

Iată explicația. Trecu pe lângă ganymedean spre ușa apartamentului său. Era descuiată, o deschise și dădu nas în nas cu cei doi oameni de la CIA.

– Așa de târziu? întrebă. E chiar atât de important?

Îndreptându-se spre dulap – o varietate de modă veche, acționată manual –, își atârnă haina înăuntru. Apartamentul era plăcut încălzit, oficialii CIA porniseră radiatorul controlat ne-termostatic.

– Despre el e vorba? zise London.

Era un bărbat de peste cincizeci de ani, înalt, gârbovit, cu păr cărunt. Chuck îl întâlnise de câteva ori și îl considerase un om dificil.

– Acesta este Rittersdorf?

– Da, răspunse Elwood. Chuck, ascultă cu atenție. Sunt unele lucruri despre Bunny Hentman pe care tu nu le știi. Informații privind securitatea. Noi

înțelegem motivele pentru care ai acceptat oferta lui, știm că nu ai vrut, ci ai fost silit.

– Da? făcu Chuck precaut.

N-aveau de unde să știe la ce presiune îl supusese plasmodiul telepat de pe coridor.

– Ne dăm seama foarte bine de situația dificilă provocată de fosta ta soție, Mary, de aranjamentele privind enorma pensie alimentară pe care a reușit s-o obțină. Știm că ai nevoie de bani ca să faci față plăților. Însă...

Aruncă o privire spre London, care aprobă din cap, iar Elwood se aplecă să-și deschidă servieta.

– Am aici dosarul lui Hentman. Numele lui adevărat este Sam Little. În timpul războiului a fost condamnat pentru încălcarea regulilor privind tratatele comerciale cu statele neutre. Cu alte cuvinte, a furnizat inamicului bunuri printr-o firmă intermediară. Însă a petrecut numai un an în închisoare, a avut niște avocați foarte buni. Vrei să auzi mai mult?

– Da. Pentru că nu pot renunța la o slujbă pe motiv că în urmă cu cincisprezece ani...

– Bine, rosti Elwood, după un alt schimb de priviri cu superiorul său. După război, Sam Little – sau Bunny Hentman, cum e cunoscut acum – a trăit în sistemul Alpha. Ce-a făcut pe-acolo, nimeni nu știe. Informatorii noștri nu ne sunt de folos atunci când e vorba de teritoriul controlat de alphani. Oricum, cu vreo șase ani în urmă și-a făcut apariția, doldora de pielicele. A început să facă pe comediantul în

cluburi de noapte, apoi Pubtrans Incorporated a început să-l sponsorizeze...

– Știu, îl întrerupse Chuck, că un alphan deține Pubtrans. L-am întâlnit. Îl cheamă RBX 303.

– L-ai *întâlnit*? se holbară Elwood și London la el. Știi ceva despre RBX 303? întrebă Elwood. În timpul conflictului, familia lui a fost la cârma celui mai mare cartel de bunuri pentru război din tot sistemul. Fratele lui face parte chiar și acum din cabinetul de miniștri alphan, răspunde direct în fața Dogelui. Cu alte cuvinte, atunci când ai de-a face cu RBX 303, ai de-a face de fapt cu guvernul alphan.

Îi întinse dosarul.

– Citește tu restul.

Chuck parcurse paginile tipărite îngrijit. Era ușor de dedus finalul. Agenții care întocmiseră dosarul credeau că RBX 303 acționa ca reprezentant fără portofoliu al unei puteri străine și că Hentman cunoștea acest lucru. În consecință, activitățile lor erau supravegheate de CIA.

– Motivul pentru care ți-a oferit slujba nu este cel pe care-l crezi. Hentman nu are nevoie de un alt scenarist; are deja cinci. O să-ți spun care e părerea noastră. Considerăm că are legătură cu soția ta.

Chuck nu spuse nimic, continua să fixeze neatent foile care formau dosarul.

– Alphanii, continuă Elwood, ar vrea să recucerească Alpha III M2. Și singurul mod în care pot s-o facă *legal* este să-i determine pe terranii care locuiesc

acolo să plece. Altfel, conform legilor interplanetare, intră în vigoare Protocoalele din 2040, satelitul devine proprietatea coloniștilor și, întrucât coloniștii sunt terrani, indirect devine proprietatea Terrei. Alphanii nu-i pot *face* pe coloniști să plece, dar au fost cu ochii pe ei, știu perfect că sunt o societate compusă din foștii pacienți ai Spitalului Neuropsihiatric Harry Stack Sullivan, stabiliți acolo dinainte de război. Singura autoritate care îi poate scoate pe aceștia de pe Alpha III M2 trebuie să fie terrană, adică fie TERPLAN, fie Serviciul Interplanetar de Sănătate și Asistență Socială al SUA. Noi am putea evacua satelitul, lăsându-i pe ei să-l înșface.

– Dar nimeni nu va recomanda evacuarea coloniștilor de pe satelit, zise Chuck.

I se părea că nici nu se punea problema. Se va întâmpla unu din două lucruri: fie Terra va lăsa coloniștii definitiv în pace, fie se va construi un nou spital, în care localnicii vor fi internați cu forța.

Elwood admise:

– Poate că ai dreptate. Dar alphanii știu?

– Și amintește-ți, adăugă London, cu vocea sa răgușită și joasă, că alphanilor le plac jocurile de noroc. Întregul război a fost pentru ei un măreț plan de viitor – și au pierdut. Nu știu cum altfel să acționeze.

Era adevărat, Chuck aprobă din cap. Și totuși nu avea sens. Cum putea influența el deciziile lui Mary? Hentman știa că erau legal despărțiți, Mary se afla pe Alpha III M2, iar el aici, pe Terra. Chiar dacă s-ar fi

aflat amândoi pe satelitul alphan, Mary nu l-ar fi ascultat niciodată. Deciziile erau numai și numai ale ei.

Însă, dacă alphanii ar fi știut că el controlează simulacrul Daniel Mageboom...

Pur și simplu nu putea crede că știau, era imposibil.

– Avem o teorie, zise Elwood, recuperând dosarul și reintroducându-l în servietă. Noi credem că alphanii știu...

– Să nu-mi spui că știu despre Mageboom, ar însemna că au pătruns în CIA.

– ...Nu voiam să spun chiar asta, rosti Elwood stânjenit. Dar ei știu, așa cum știm și noi, că despărțirea ta de Mary este numai legală, că tu încă ești îndrăgostit de ea la fel ca întotdeauna. După cum am dedus noi, ei au ajuns la următoarea concluzie: legăturile dintre tine și Mary se vor relua curând. Indiferent dacă voi anticipați sau nu.

– Și la ce le folosește?

– Aici concepția lor asupra situației devine categoric prevestitoare de rele, după cum am dedus din indicații periferice, din frânturi adunate de ici și colo. Putem greși, dar se pare că alphanii vor să te facă să încerci să-ți asasinezi soția.

Chuck nu spuse nimic, își păstră trăsăturile imobile. Timpul trecea fără să vorbească nimeni. Elwood și Roger London îl priveau curioși, evident întrebându-se de ce nu răspundea.

– Ca să fiu sincer cu tine, mârâi London, în cele din urmă, avem un informator printre oamenii lui

Hentman, nu contează cine. Ne-a spus că ideea de scenariu pe care Hentman și scriitorii lui ți-au prezentat-o la sosirea în Florida este despre un simulacru CIA care ucide o femeie. Soția unui bărbat. Bărbatul este agent CIA. Corect?

Chuck aprobă încet din cap, cu ochii fixați pe o pată de pe peretele din dreapta lui Elwood și London.

– Această intrigă, continuă London, se presupune că-ți va da ideea să încerci s-o omori pe doamna Rittersdorf cu ajutorul unui sim CIA. Ceea ce Hentman și amicii lui alphani nu știu, desigur, este că pe Alpha III M2 există deja un sim CIA și că tu îl conduci. Dacă ar fi știut...

Se întrerupse, apoi spuse încet, pe jumătate pentru sine:

– Atunci și-ar fi dat seama că nu era nevoie să construiască un scenariu elaborat ca să-ți dea ideea.

Îl studie pe Chuck:

– Pentru că ar fi foarte posibil să-i fi trecut deja prin minte.

După o pauză, Elwood rosti:

– Interesantă speculație. Nu am formulat-o eu, dar în cele din urmă aș fi ajuns la ea.

Se adresă lui Chuck:

– Vrei să renunți la simulacrul Daniel Mageboom? Ca să dovedești, dincolo de orice îndoială, că nu ai avut în minte ceva asemănător?

Chuck răspunse, alegându-și cuvintele cu grijă:

– Bineînțeles că nu renunț.

Altfel ar fi însemnat să admită că aveau dreptate, că descoperiseră ceva despre el și despre intențiile lui. În plus, nu voia să renunțe la misiunea Mageboom dintr-un motiv foarte bun. Ținea să-și continue planul de a o ucide pe Mary.

– Dacă doamna Rittersdorf ar păți ceva, spuse London, având în vedere situația, asupra ta va cădea o mare suspiciune.

– Îmi dau seama, încuviință Chuck plat.

– Așa că atunci când îl comanzi pe acest Mageboom, continuă London, ai face bine să ai grijă ca el să o protejeze pe doamna Rittersdorf.

– Vreți părerea mea sinceră?

– Cu siguranță, zise London, iar Elwood aprobă din cap.

– Toată povestea e o absurditate, o născocire bazată pe informații izolate, de la un agent de teren cu o imaginație bogată, cineva care evident s-a învârtit prea mult în jurul celebrităților din televiziune. *Omorând-o pe Mary, cum aș modifica decizia ei în privința satelitului Alpha III M2 și a coloniștilor săi psihopați?* Dacă moare, va fi pur și simplu înlocuită și altcineva va lua hotărârile.

– Eu cred, spuse Elwood, adresându-se superiorului său, că nu o să avem de-a face cu o crimă, ci cu o tentativă de crimă. Crima ca amenințare, ținută deasupra capului doamnei Rittersdorf, pentru a o face să se supună.

Adăugă pentru Chuck:

– Bineînțeles, presupunând că dă roade campania lui Hentman. Că tu ești influențat de logica propusă de scenariul TV.

– Dar voi păreți să credeți că aș fi.

– Mi se pare o coincidență interesantă faptul că tu *conduci* un simulacru CIA în apropierea lui Mary, exact ca în propunerea de scenariu a lui Hentman. Ce șanse sunt...

– O explicație mai plauzibilă ar fi că Hentman a aflat cumva că eu îl conduc pe Mageboom și a dezvoltat ideea pornind de la această situație. Și voi știți ce înseamnă asta.

Implicațiile erau evidente. În ciuda negării lor, la CIA *pătrunsese* un spion. Sau...

Mai exista o posibilitate. Lordul Moluscă Alergătoare culesese faptele din mintea lui Chuck și i le transmisese lui Bunny Hentman. Mai întâi plasmodiul îl șantajase să accepte oferta de slujbă a lui Hentman, iar acum toți îl șantajau să-și îndeplinească planul privind Alpha III M2. Scenariul TV nu avea drept scop să-i implanteze lui în minte ideea de a o ucide pe Mary, prin intermediul plasmodiului organizația lui Hentman știa că ideea se afla deja acolo.

Scenariul trebuia să-i indice, indirect, dar limpede, faptul că *ei știau*. Și dacă el nu le urma regia, avea să fie transmis, pe față, în întregul sistem solar. Șapte miliarde de oameni vor afla despre planurile lui de a-și asasina soția.

Trebuia să admită, era un motiv puternic pentru ca el să fie devotat organizației lui Hentman, să facă ce voiau, îl prinseseră. Iată ce obținuseră deja: îi făcuseră suspicioși pe înalții oficiali din sediul de pe Coasta de Vest al CIA. Și, după cum spusese London, dacă i se întâmpla ceva lui Mary...

Totuși, el intenționa să continue. Sau, mai degrabă, să încerce să continue. Și nu numai ca amenințare, așa cum dorea organizația lui Hentman, ca s-o constrângă pe Mary să susțină o anumită politică în privința coloniștilor psihopați. Intenția lui era să meargă până la capăt, așa cum plănuise inițial. De ce, nu știa. La urma urmelor, nu mai era obligat s-o vadă, să trăiască alături de ea... de ce moartea ei i se părea atât de importantă?

În mod ciudat, Mary era singura persoană care ar fi putut cotrobăi prin mintea lui, dacă i s-ar fi dat ocazia, și să-i descopere motivele. Era meseria ei.

Ironia îi făcu plăcere. Și, în ciuda apropierii celor doi vicleni agenți CIA, fără a mai pomeni de mereu prezentul plasmodiu galben, care trăgea cu urechea la capătul opus al coridorului, nu se simțea deloc stânjenit. Se confrunta în mod inteligent cu două facțiuni distincte, amândouă experimentate. CIA și organizația lui Hentman erau compuse din profesioniști cu state vechi, și el simțea, intuitiv, că în cele din urmă avea să obțină ce voia *el*, nu ei.

Bineînțeles că ganymedeanul îi auzea gândurile. Spera să i le transmită lui Hentman, dorea ca acesta să știe.

Imediat ce plecară cei doi oficiali CIA, plasmodiul se strecură pe sub ușa încuiată în apartament, adunându-se în centrul covorului demodat, care acoperea toată podeaua. Rosti acuzator, cu o tentă de justificată indignare:

„Domnule Rittersdorf, te asigur, nu am nici o legătură cu domnul Hentman. Nu l-am întâlnit niciodată înainte de seara când a venit nu demult aici, ca să obțină semnătura ta pe un contract de angajare."

– Nemernicilor, zise Chuck, în timp ce își pregătea o cafea în bucătărie.

Trecuse de ora patru, însă mulțumită stimulantelor ilegale pe care i le furnizase Lordul Moluscă Alergătoare nu simțea oboseala.

– Mereu vă amestecați, continuă el. Voi nu aveți o viață proprie?

Primi replica.

„Sunt de acord cu tine asupra unui singur punct. Domnul Hentman, când a pregătit acel scenariu, *trebuia* să fi știut despre intențiile în legătură cu soția ta – altfel coincidența ar fi prea mare ca să poată fi acceptată. Poate cineva, domnule Rittersdorf, este telepat, altcineva în afară de mine."

Îi aruncă o privire.

„Ar putea fi un coleg de la CIA, sugeră plasmodiul. Sau putea să se întâmple prin intermediul simulacrului Mageboom, pe Alpha III M2. Unul dintre coloniștii psihopați ar putea fi telepat. Consider că de acum este treaba mea să te asist în măsura în care pot, pentru a-mi demonstra în mod palpabil buna-credință. Sunt extrem de nerăbdător să-mi reabilitez numele înaintea ta. O să fac tot posibilul ca să-l descopăr pe telepatul care s-a dus la Hentman, și astfel..."

– Ar putea fi Joan Trieste? îl întrerupse Chuck brusc.

„Nu. Sunt familiarizat cu mintea ei, nu are astfel de puteri. Este psi, după cum știi, dar talentul ei are legătură cu timpul."

Plasmodiul chibzui:

„Doar dacă... știi, domnule Rittersdorf, mai există o cale prin care intențiile tale ar putea fi cunoscute. Aceasta ar fi capacitatea psionică de precogniție... presupunând că într-o zi, în cele din urmă, planul tău va deveni public. Un precog, privind în viitor, l-ar putea vedea, ar putea avea acum această informație. E o posibilitate pe care nu trebuie să o neglijăm. Măcar dovedește că factorul telepatic nu este singurul care poate fi incriminat pentru cunoștințele lui Hentman privind intențiile tale față de soție."

Trebuia să admită că raționamentul era merituos.

„De fapt, continuă plasmodiul, pulsând vizibil agitat, ar putea fi vorba de funcționarea involuntară

a talentului de precog la cineva apropiat ţie, care nici măcar nu ştie că îl posedă. Cineva, de exemplu, din organizaţia lui Hentman. Chiar domnul Hentman însuşi."

– Hmm, făcu Chuck absent, în timp ce îşi umplea ceaşca de cafea fierbinte.

„Cursul viitor al vieţii tale este plin de violenţa spectaculoasă a crimei asupra femeii pe care o urăşti şi de care te temi. Acest uriaş spectacol este posibil să fi activat capacităţile precognitive latente ale domnului Hentman şi, fără să ştie de unde i se trage, a avut «inspiraţia» pentru ideea de scenariu... Adesea, talentele psionice se manifestă chiar în acest mod. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convins că exact aşa s-a întâmplat. Pornind de aici, aş spune că teoria oamenilor tăi de la CIA e lipsită de valoare. Hentman şi colegul său alphan nu intenţionează să te confrunte cu o aşa-zisă «evidenţă» a intenţiilor tale... ei pur şi simplu fac ceea ce spun: încearcă să născocească un scenariu TV care să meargă bine."

– Dar ce spui despre punctul de vedere al CIA, cum că alphanii sunt interesaţi să-şi însuşească Alpha III M2?

„E posibil ca partea asta să fie adevărată. Ar fi tipic pentru alphani să nu cedeze, să continue să spere... la urma urmelor, satelitul se află în sistemul lor. Dar, sincer – pot să vorbesc aşa? –, teoria celor de la CIA mi se pare o grămadă demnă de milă de suspiciuni adunate la întâmplare, câteva fapte separate, legate

într-o structură complicată de teoretizări ad-hoc, în care toată lumea este creditată cu un enorm talent pentru intrigi. O imagine mult mai simplă ar putea fi susținută cu mai mult bun-simț, iar ca angajat CIA tu trebuie să fii conștient că acesteia, ca tuturor agențiilor de spionaj, îi lipsește bunul-simț."

Chuck ridică din umeri.

„De fapt, dacă pot spune așa, dorința ta de răzbunare, atât de plină de culoare, este în mare parte derivată din anii pe care i-ai petrecut alături de personalul din aparatul de spionaj."

– Atunci trebuie să admiți un lucru. E un ghinion colosal pentru mine că Hentman și scriitorii lui au dat exact peste ideea asta pentru scenariul lor TV.

„Ghinion, dar mai degrabă amuzant, prin faptul că tu personal te vei apuca în curând să scrii dialogurile."

Plasmodiul chicoti.

„Poate reușești să le dai autenticitate. Hentman ar fi încântat de intuiția ta asupra motivațiilor lui Ziggy Trots."

– Cum de știi că personajul se va numi Ziggy Trots?

Devenise imediat suspicios iarăși.

„E în mintea ta."

– Atunci trebuie să fie în mintea mea și faptul că mi-ar plăcea să pleci și să mă lași în pace.

Totuși, nu-i era somn, avea chef să se așeze și să înceapă scenariul TV.

„Sigur că da."

Plasmodiul se scurse afară, și Chuck rămase singur în apartament. Sunet venea doar de la traficul slab de pe strada de dedesubt. Stătu încă puțin la fereastră, bându-și ceașca de cafea, apoi se așeză la mașina de scris și apăsă pe butonul care ridica foaia albă de hârtie.

Ziggy Trots, se gândi cu aversiune. Cristoase, ce nume! Ce fel de persoană sugerează? Un idiot, ca unul dintre cei trei încurcă-lume. Cineva suficient de prost, își zise acru, ca să se ocupe de conceperea asasinării nevestei...

Începu, cu încrâncenare profesională, să încropească scena inițială. Bineînțeles, Ziggy va fi acasă, încercând pașnic să facă un lucru inofensiv. Poate citește homeoziarul de seară. Și, ca o harpie, nevasta lui e acolo, bătându-l la cap. Da, se gândi Chuck. Pot adăuga veridicitate scenei, pot profita de anii de experiență. Începu să dactilografieze.

Scrise timp de câteva ore, minunându-se de eficiența stimulentelor ilegale cu hexo-amfetamine. Nu simțea nici un fel de oboseală - de fapt lucra mai repede decât obișnuia în trecut. La șapte jumătate, când strada fu atinsă de razele lungi și aurii ale soarelui de dimineață, se ridică întepenit, se duse în bucătărie și începu să-și pregătească micul dejun. Acum, hai la cealaltă slujbă, își zise. La opt treizeci va porni spre sediul CIA din San Francisco. Și spre Daniel Mageboom.

Cu o bucată de pâine prăjită în mână, se opri lângă mașina de scris, aruncându-și ochii peste paginile pe

care le scrisese. Păreau bune - dialogurile care trebuiau vorbite fuseseră meseria lui ani buni. Acum mai trebuia să i le expedieze lui Hentman la New York. Aveau să fie în mâinile comicului într-o oră.

La opt și douăzeci de minute, pe când se bărbierea în baie, auzi videofonul sunând. Primul apel de când îl instalase.

Se duse și-l deschise.

- Bună.

Pe micul ecran apăru fața unei fete cu trăsături irlandeze uluitor de frumoase. Strânse din ochi.

- Domnul Rittersdorf? Sunt Patricia Weaver, tocmai am aflat că Bunny Hentman mă vrea pentru scenariul pe care îl scrieți. Mă întrebam dacă aș putea vedea o copie, mor de curiozitate să mă uit pe el. Ani întregi m-am rugat pentru șansa de a apărea în programul lui Bunny. Îl admir până la Dumnezeu.

Evident că avea un copiator Thermofax; putea obține oricâte copii ale scenariului.

- O să-ți trimit ce am. Dar nu e gata, și Bunny nu l-a văzut ca să-l aprobe. Nu știu cât o să vrea să păstreze. Poate nimic.

- După cum a vorbit Bunny despre dumneavoastră, spuse Patricia Weaver, sunt sigură că-l va folosi pe tot. Îmi puteți expedia? Vă dau adresa. De fapt, nu stau deloc departe, sunteți în California de Nord, iar eu în L.A., în Santa Monica. Ne-am putea întâlni, ați vrea? M-ați putea asculta citind rolul meu din scenariu.

Rolul ei. Dumnezeule, își dădu el seama, nu scrisese nici un dialog care să o includă pe ea, spioana suplă, cu sânii mari și sfârcurile umflate – făcuse numai scenele dintre Ziggy Trots și scorpia lui de nevastă.

Exista o singură soluție. Să-și ia un concediu de jumătate de zi de la CIA, să rămână în apartament și să mai scrie niște dialoguri.

– Uite cum facem, zise. O să-ți aduc eu o copie. Lasă-mă până diseară.

Găsi un pix și o hârtie:

– Dă-mi adresa.

La naiba cu simulacrul Mageboom, având asta în vedere. Nu întâlnise în viața lui o fată atât de atrăgătoare. Dintr-odată, orice altceva devenise mediocru, aruncat înapoi la locul corespunzător.

Obținu adresa fetei, închise pe bâjbâite videofonul și imediat împachetă paginile pentru Bunny Hentman. Pe drumul spre San Francisco, puse plicul la poșta expres și asta fu tot. În timp ce lucra la CIA, probabil va putea visa la dialogurile pentru domnișoara Weaver. La vremea cinei va fi gata să le pună pe hârtie, iar la ora opt va avea niște pagini pe care să i le arate. La urma urmelor, decise el, lucrurile nu mergeau chiar așa de rău. Cu siguranță, era o îmbunătățire uriașă față de viața lui de coșmar alături de Mary.

Ajunse la sediul CIA de pe Sansome Street din San Francisco și se pregăti să intre pe poarta largă, familiară.

– Rittersdorf, auzi o voce. Vino te rog în biroul meu.

Era Roger London, mohorât și acru, privindu-l cu neplăcere.

Alte discuții? se întrebă Chuck urmându-l pe London în biroul acestuia.

– Domnule Rittersdorf, zise London, imediat ce se închise ușa, am pus microfoane în apartamentul tău aseară. Știm ce ai făcut după ce am plecat.

– Ce am făcut?

Nici în ruptul capului nu-și putea aminti că ar fi făcut ceva care să supere CIA... doar dacă în conversația cu plasmodiul nu spusese prea multe. Bineînțeles, gândurile ganymedeanului erau imperceptibile pentru echipamentele de monitorizare. Tot ce-și putea aminti era că rostise o remarcă despre colosalul ghinion reprezentat de faptul că ideea scenariului TV pe care o voia Hentman se referea la un bărbat asasinându-și soția cu ajutorul unui sim CIA. Desigur, asta...

– Ai fost activ toată noaptea. Ai lucrat. Așa ceva ar fi imposibil, dacă nu ai avea acces la droguri interzise în prezent pe Terra. Așadar, ai relații non-terrane, care îți furnizează droguri, și având asta în vedere...

Îl studie pe Chuck:

– Ești suspendat temporar din funcție. Reprezinți un risc pentru securitate.

– Dar ca să-mi pot păstra ambele slujbe... rosti Chuck uluit.

– Orice angajat CIA care e destul de nebun încât să folosească stimulente non-terrane ilegale nu poate fi capabil să-și îndeplinească sarcinile de aici. Începând

de astăzi, simulacrul Mageboom va fi condus de o echipă compusă din Pete Petri și un om pe care tu nu-l cunoști, Tom Schneider.

Trăsăturile aspre ale lui London se contorsionară într-un zâmbet batjocoritor:

– Încă mai ai cealaltă slujbă... *sau nu-i așa?*

– Ce vrei să spui?

Sigur că mai era angajatul lui Hentman, doar semnaseră un contract.

– Dacă teoria CIA este corectă, Hentman nu va mai avea nevoie de tine în momentul în care va afla că ți s-a interzis accesul la simulacrul Mageboom. Aș spune, aproximativ peste douăsprezece ore.

London își examină ceasul de la mână.

– Adică pe la nouă seara o să descoperi neplăcutul adevăr că ai rămas fără nici o slujbă. Și atunci, cred eu, o să fii o idee mai cooperant cu noi, o să fii fericit să revii la vechiul tău statut de angajat aici, și atât.

London deschise ușa, conducându-l pe Chuck afară.

– Apropo, nu vrei să dai un nume furnizorului tău de droguri?

– Neg că am luat vreun drog ilegal, dar chiar pentru propriile sale urechi nu suna convingător; London îl prinsese și amândoi știau asta.

– De ce nu cooperezi pur și simplu cu noi? întrebă London. Renunță la slujba lui Hentman, dă-ne numele furnizorului – ai putea avea acces la simulacrul Mageboom în cincisprezece minute, pot să aranjez personal. Ce motiv ai avea să...

– Banii. Am nevoie de bani din ambele surse.

Și sunt șantajat, continuă în sinea lui. De către Lordul Moluscă Alergătoare. Dar nu putea spune, nu lui London.

– Bine. Poți să pleci. Ia legătura cu noi când o să înțelegi limpede că trebuie să renunți la postul de la Hentman. Poate reușim să aranjăm ceva doar pe baza acestei condiții.

Îi ținu ușa biroului deschisă.

Amețit, Chuck se pomeni pe scările largi din fața clădirii CIA. Părea incredibil și totuși se întâmplase, își pierduse slujba lui de ani de zile, și încă pe baza a ceea ce părea un pretext. Acum nu mai avea cum să ajungă la Mary. La naiba cu pierderea de salariu, venitul de la organizația lui Hentman îl acoperea cu prisosință. Dar fără ajutorul simulacrului Mageboom nu avea cum să-și continue planul – pe care oricum îl amânase evident mult prea mult –, și în golul lăsat de dispariția acestei anticipări simțea în interior o senzație puternică de prăbușire. Întreaga sa rațiune de a fi se evaporase brusc.

Urcă din nou scările amorțit, spre poarta principală a sediului CIA. Un gardian în uniformă se materializă din senin și îi blocă drumul.

– Domnule Rittersdorf, îmi pare rău. Dar am primit ordin, înțelegeți, să nu vă dau voie.

– Vreau să merg iarăși la domnul London. Numai pentru un minut.

Gardianul își folosi intercomul portabil.

– În regulă, domnule Rittersdorf, puteți merge în biroul domnului London.

Apoi se dădu într-o parte și bariera rotativă se deschise automat pentru Chuck.

O clipă mai târziu se afla din nou față în față cu London, în biroul spațios cu lambriuri de lemn.

– Ai luat o hotărâre, nu-i așa?

– Vreau să subliniez ceva. Dacă Hentman nu mă concediază, nu ar fi asta o dovadă de facto că suspiciunile asupra lui sunt nefondate?

Așteptă când London se încruntă... se încruntă, dar nu dădu nici o replică.

– Dacă Hentman *nu* mă concediază, am de gând să contest decizia ta de a mă îndepărta din post, mă voi duce în fața Comisiei Serviciului Civil și voi demonstra că...

– Ai fost îndepărtat din post, zise London calm, pentru consumul de droguri ilegale. Ca să fiu extrem de sincer, deja ți-am perchiziționat apartamentul și le-am găsit. Folosești GB-40, nu-i așa? Cu GB-40 poți menține la infinit un program de muncă de douăzeci și patru de ore, felicitări. Oricum, dacă acum nu mai lucrezi la noi, faptul că ești capabil să muncești o zi întreagă nu prea mai înseamnă un avantaj. Așadar, mult succes.

Se îndepărtă, se așeză la birou și ridică un document. Interviul ajunsese la final.

– Dar o să aflați că ați greșit când Hentman nu o să mă concedieze. Nu-ți cer decât să reconsideri situația, atunci când o să se întâmple asta. La revedere.

Părăsi biroul, trântind ușa cu zgomot în urmă. La revedere pentru Dumnezeu știe cât timp, își zise în sinea lui.

Încă o dată afară pe trotuar dimineața devreme, se opri nesigur, îmbrâncit de mulțimea de oameni care trecea pe acolo. Și acum ce fac? se întrebă. Viața lui, pentru a doua oară într-o lună, fusese dată peste cap: mai întâi șocul despărțirii de Mary, acum asta. E prea mult, se gândi, și se întrebă dacă îi mai rămăsese ceva.

Rămăsese slujba lui Hentman. Numai slujba lui Hentman.

Cu un taxi autonom se întoarse acasă și repede – de fapt, cu disperare – se așeză la mașina de scris. Acum, hai să facem dialogurile pentru domnișoara Weaver. Uită de orice altceva, reducându-și lumea până la dimensiunile mașinii de scris și coala ei de hârtie. O să-ți dau un rol al naibii de bun, reflectă el. Și poate voi primi ceva în schimb.

Începu să lucreze. Și, pe la trei după-masă, terminase. Se ridică anchilozat, se întinse și simți oboseala în corp. Dar mintea îi era lucidă. Deci mi-au pus microfoane în apartament, își aminti. Și dispozitive audio, și dispozitive video. Cu voce tare, special pentru a fi înregistrat, rosti:

– Ticăloşii ăştia de la agenţie, să mă spioneze pe mine. Patologic. Sincer, e o uşurare să scap de atmosfera aia de suspiciune şi...

Se opri. Ce rost avea? Se duse în bucătărie să-şi facă de mâncare.

La ora patru, îmbrăcat cu cel mai bun costum titanian albastru cu negru, pudrat, bărbierit şi parfumat cu miresmele masculine pe care numai un laborator modern de chimie le putea produce, porni la drum, căutând un taxi, cu manuscrisul sub braţ. Se afla pe drumul spre Santa Monica şi apartamentul lui Patty Weaver, spre – numai cerul ştia ce altceva. Dar el avea mari speranţe.

Dacă dădea greş, ce avea să se întâmple atunci?

O întrebare bună, dar una la care spera să nu fie nevoit să răspundă. Pierduse deja prea mult, structura lumii sale suferise un subtil proces de deformare. Prin pierderea soţiei şi a slujbei tradiţionale, ambele într-o perioadă foarte scurtă, sistemul de percepţii îi era răsturnat. Se obişnuise să o vadă pe Mary noaptea şi sediul din San Francisco al CIA în timpul zilei. Acum nu se mai întâlnea cu nicicare. *Ceva* trebuia să umple golul. Simţurile lui tânjeau după asta.

Făcu semn unui jet-taxi şi îi dădu adresa lui Patty Weaver, din Santa Monica. Apoi, lăsat pe spate în scaun, scoase paginile cu dialoguri şi începu să le parcurgă pentru eventuale mici modificări de ultim moment.

O oră mai târziu, puțin după cinci, taxiul începu să coboare spre platforma de pe acoperișul clădirii noi, remarcabil de frumoasă, mare și stilată, în care locuia Patty Weaver. Acum e momentul crucial, își spuse Chuck în sinea lui. Să se împrietenească cu o starletă TV cu sânii mari... ce altceva și-ar mai fi putut dori?

Taxiul aterizâ. Puțin nesigur pe picioare, Chuck coborî din vehicul.

9

De parcă ar fi fost un semn bun, Patricia Weaver era acasă. Deschise ușa apartamentului și spuse:

– O, doamne, tu ești cel cu scenariul meu. Ce devreme ai venit, ai spus la videofon...

– Am terminat mai repede decât mă așteptam.

Chuck intră, trăgând cu ochiul la mobila excesiv de modernă. Era în stil neo-precolumbian, bazat pe recentele descoperiri arheologice despre cultura Inca din America de Sud. Bineînțeles, toate piesele erau lucrate manual. Iar pe pereți atârnau picturi animate, care se mișcau neîncetat. Constau din mașinării bidimensionale care păcăneau ușor, ca zgomotul unui ocean îndepărtat. Sau, se gândi el mai practic, ca o fabrică automatizată subterană. Nu era sigur că-i plac.

– L-ai adus cu tine? întrebă domnișoara Weaver încântată.

Purta - lucru bizar, fiind așa de devreme - o rochie extrem de modernă de la Paris, de genul celor pe care le zărise prin reviste, dar niciodată în viața reală. Era o mare diferență față de biroul lui de la CIA. Rochia era exagerată și complicată, ca petalele unei flori non-terrane. Trebuie să fi costat o mie de pielicele, presupuse Chuck. Era o rochie în care să obții o slujbă, sânul ei drept, tare și ridicat, apărea total expus. O rochie într-adevăr elegantă. Oare aștepta pe altcineva? Pe Bunny Hentman, de exemplu?

- Mă pregăteam să ies, explică Patty. La un cocktail. Dar o să sun să anulez.

Se îndreptă spre videofon, cu tocurile ascuțite și înalte răsunând pe podeaua de pământ sintetic în stil Inca.

- Sper să-ți placă scenariul, zise, hoinărind prin jur și simțindu-se neînsemnat.

Era puțin prea mult pentru el, rochia scumpă și elaborată, mobilele lucrate manual... se opri cu fața la o pictură, urmărind cum suprafețele ei alunecau și se modificau, formând combinații noi, niciodată repetate.

Patty reveni de la videofon.

- Am reușit să-l prind chiar înainte de a ieși de la studiourile MGB.

Nu specifică despre cine vorbea, iar Chuck se hotărî să nu întrebe. Probabil l-ar fi dezumflat și mai mult.

- Bei ceva?

Se îndreptă spre bar, deschise un dulăpior precolumbian de lemn și aur, expunând sticlă după sticlă:

– Ce-ai zice de un Ionian Wuzzball? E trăsnet, ar trebui să-l încerci. Pariez că nu a pătruns până în California de Nord – voi sunteți așa de...

Gesticulă:

– Așa de cu capul în nori acolo.

Începu să amestece băuturile.

– Pot să te ajut?

Veni lângă ea, simțindu-se serios și protector... sau cel puțin dorindu-și să fie.

– Nu, mulțumesc!

Cu un gest expert, Patty îi întinse paharul:

– Vreau să te rog ceva, înainte de a mă uita pe scenariu. Rolul meu e mare?

– Hm, făcu el.

Îl crease cât putuse de mare, dar adevărul era că rolul ei era unul minor. Capul peștelui îi fusese aruncat ei, dar năvoadele mergeau – din necesitate – la Bunny.

– Adică e mic, zise ea, îndreptându-se spre canapeaua ca o bancă și așezându-se; petalele rochiei se întinseră de ambele părți ale ei. Dă-mi să văd, te rog!

Avea acum un aer șiret și strict profesional, era absolut calmă.

Așezându-se în fața ei, Chuck îi întinse paginile scenariului. Includeau ceea ce îi trimisese lui Bunny și porțiunea mai recentă, în special cu rolul ei, pe care comicul încă nu o văzuse. Poate că nu era corect să-i

arate lui Patty scenariul înainte de a-l vedea Bunny... dar așa hotărâse să procedeze, corect sau nu.

– Această cealaltă femeie, zise Patty repede, nu-i luase mult să frunzărească paginile. Soția. Scorpia pe care Ziggy se hotărăște s-o omoare. Ea are un rol mult mai mare, e peste tot, iar eu nu sunt decât într-o singură scenă. În biroul lui, când intră ea... la sediul CIA...

Indică paragraful.

Ceea ce spunea era adevărat. Făcuse tot ce putuse, dar așa stăteau lucrurile. Faptele erau fapte, iar Patty era o profesionistă prea bună ca să se lase înșelată.

– L-am făcut cât de întins am putut, spuse el sincer.

– Aproape că e unul dintre rolurile alea îngrozitoare, în care fata apare numai ca să stea acolo și să arate sexy, nu să *facă* de fapt ceva. Nu vreau doar să intru îmbrăcată cu o rochie strâmtă și corsaj deschis și să fiu un ornament. Sunt actriță, vreau dialoguri.

Îi înapoie scenariul.

– Te rog, domnule Rittersdorf, pentru numele lui Dumnezeu, construiește-mi un rol. Bunny nu a văzut asta, nu-i așa? Încă este numai între noi doi. Așadar poate ne putem gândi la ceva. Ce zici de o scenă la restaurant? Ziggy o întâlnește pe fată – pe Sharon – la un restaurant elegant și discret, și apare soția... Ziggy discută cu ea acolo, nu acasă în apartament, și atunci Sharon, rolul meu, poate fi implicată și ea în scenă.

– Hmm, făcu el.

Sorbi din băutură. Era o compoziție bizară, dulceagă, aducând cu miedul. Îi trecu prin minte să

întrebe din ce era făcut. Patty îl băuse deja pe al ei, se ducea acum la bar să-şi prepare altul.

Se ridică şi el şi se apropie de ea. Umărul ei mic se frecă de el şi simţi mirosul ciudat al băuturii pe care o amesteca. Unul dintre ingrediente, observă, provenea dintr-o sticlă categoric non-terrană. Inscripţia părea alphană.

– E de pe Alpha I. Bunny mi-a dat-o, o are de la nişte alphani. El cunoaşte toate felurile de creaturi din universul locuit. Ştii că a trăit un timp în sistemul Alpha?

Ridică paharul, se întoarse cu faţa spre el şi bău cu un aer gânditor:

– Mi-aş dori să vizitez un alt sistem stelar. Trebuie să te facă să te simţi aproape suprauman.

Lăsând paharul jos, Chuck îşi puse mâinile pe umerii subţiri şi osoşi ai lui Patty Weaver. Rochia se încreţi.

– Pot să-ţi fac rolul oarecum mai mare.

– Bine.

Se lipi de el, oftând când îşi sprijini capul pe umărul lui:

– Înseamnă mult pentru mine.

Părul ei lung şi castaniu îi atinse faţa, gâdilându-l la nas. Luă paharul din mâna ei şi bău, apoi îl puse jos pe bar.

Următorul lucru pe care îl ştiu fu că se găseau în dormitor.

Băutura, se gândi el. Amestecată cu GB-40, stimulentul talamic ilegal pe care mi l-a dat Lordul cum-îl-cheamă. Dormitorul era aproape în întuneric, dar o putea vedea, profilată în spatele brațului său drept, pe Patty Weaver stând pe marginea patului și deznodându-și o parte complicată din rochie. Se desfăcu, în sfârșit, și Patty o duse cu grijă s-o agațe în dulap. Se întoarse, făcând ceva ciudat cu sânii. O urmări o clipă, apoi își dădu seama că își masa cutia toracică. Fusese strânsă în rochie și acum se putea relaxa, se putea mișca nestânjenită. Văzu că ambii sâni aveau dimensiuni ideale, cu toate că erau în cea mai mare parte sintetici. Nu se clătinau deloc când mergea; cel stâng, la fel ca dreptul, expus mai devreme, era izbitor de ferm.

Când Patty alunecă precum o piatră bine unsă pe pat, alături de locul în care se întinsese el, videofonul sună.

Patty înjură, speriindu-l. Coborî din pat, bâjbâi după halat. Îl găsi și plecă desculță din cameră, încheindu-se.

– Mă întorc imediat, dragule, zise ea obiectiv. Tu rămâi aici.

Se întinse pe spate fixând tavanul, adulmecând mirosul și simțind moliciunea patului. Păru să treacă un timp extrem de lung. Era foarte fericit. Așteptarea era o imensă plăcere calmă.

Apoi, brusc, Patty Weaver apăru în ușa dormitorului, în halat, cu părul revărsat într-un nor pe umeri.

Aşteptă, dar ea nu se apropie de pat. Atunci îşi dădu seama că nici nu avea de gând. Nu înainta. Se ridică imediat, starea sa de relaxare indolentă se diminuă, dispăru.

– Cine era? întrebă.

– Bunny.

– Şi?

– Afacerea cade.

Intră, dar se duse la dulap. Scoase o fustă simplă şi o bluză. Culegându-şi lenjeria, se îndepărtă, evident ca să se îmbrace în altă parte.

– De ce cade?

Sări din pat şi începu să se îmbrace febril. Patty dispăruse, undeva în apartament auzi o uşă închizându-se. Nu-i răspunse. Evident, nu îl auzise.

Când stătea pe pat complet îmbrăcat, legându-şi şireturile, Patty reapăru. Era şi ea complet îmbrăcată. Îşi peria părul, cu o faţă inexpresivă. Îl aşteptă să termine cu şireturile, fără să facă vreun comentariu. Se purta, gândi el, ca şi cum s-ar fi aflat la un an-lumină distanţă, dormitorul era îmbibat de răceala ei neutră.

– Spune-mi, repetă el, de ce cade afacerea. Spune-mi exact ce ţi-a zis Bunny Hentman.

– O, a zis că n-o să folosească scenariul tău şi că dacă te sun sau mă suni tu...

Pentru prima dată de la convorbirea telefonică ochii ei se fixară asupra lui, de parcă l-ar fi observat în sfârşit.

– Nu i-am pomenit că ești aici. Dar el a spus că dacă te întâlnesc trebuie să-ți transmit că s-a gândit la idee și că nu e deloc bună.

– Ideea *mea*?

– Întregul scenariu. A primit paginile pe care i le-ai trimis și consideră că sunt groaznice.

Chuck își simți urechile arzând și îngheță pe loc. Durerea i se răspândi pe față, ca o chiciură, amorțindu-i buzele și nasul.

– Așa că i-a pus pe Dark și Jones, scenariștii lui obișnuiți, să scrie ceva cu totul diferit.

După mult timp, Chuck rosti răgușit:

– Ar trebui să iau legătura cu el?

– N-a menționat.

Termină de periat părul și părăsi dormitorul, dispărând iar. Ridicându-se, o urmă, descoperind-o în living. Forma un număr la videofon.

– Pe cine suni?

Patty răspunse din depărtare:

– O cunoștință. Să mergem să luăm cina.

Cu un glas încărcat de supărare, Chuck spuse:

– Lasă-mă să te scot eu la cină. Mi-ar plăcea.

Fata nici măcar nu se osteni să răspundă, continuă să formeze numărul.

Se îndreptă spre banca precolumbiană și începu să adune paginile scenariului; le repuse în plic. Între timp, Patty își organiza petrecerea, auzea în fundal glasul ei jos, înăbușit.

– Ne mai vedem. Își puse haina și porni spre ușa apartamentului.

Ea nu ridică ochii de pe ecranul videofonului, era absorbită.

Trânti ușa apartamentului cu o furie chinuitoare și plecă grăbit pe holul acoperit de covoare către lift. Se împiedică de două ori și se gândi, Doamne, băutura încă mă mai afectează. Poate totul e o halucinație provocată de amestecul de GB-40 și – cum îi spunea ea. Wuzzfur Ganymedean sau cum o fi. Își simțea creierul mort, rece și secat de viață. Sufletul lui înghețase complet și nu se mai putea gândi decât la cum să iasă din clădire, să iasă din Santa Monica și să se întoarcă în California de Nord, în apartamentul lui.

Oare London avusese dreptate? Habar n-avea, poate era numai ce spusese fata: paginile pe care i le trimisese lui Bunny erau groaznice și nu era vorba decât despre asta. Pe de altă parte...

Trebuie să iau legătura cu Bunny, își dădu seama. Chiar acum. De fapt, ar fi trebuit să-l sune încă din apartamentul ei.

La parterul clădirii găsi o cabină videofon cu plată. Intră și începu să formeze numărul organizației lui Hentman. Apoi, brusc, puse receptorul la loc. Chiar vreau să știu? se întrebă. Aș suporta să aflu?

Părăsi cabina, se opri o clipă, apoi trecu prin ușile principale ale clădirii, ieșind pe strada de început de seară. Ar trebui să aștept măcar până mi se limpezește

mintea, cugetă el. Până trecea efectul băuturii, acea otravă non-terrană pe care mi-a dat-o.

Cu mâinile în buzunare, porni să se plimbe fără țintă pe trotuar. Simțindu-se cu fiecare minut tot mai speriat și mai disperat. Totul se prăbușea în jur. Iar lui i se părea imposibil să stopeze colapsul, putea fi doar martor la el, complet neputincios, în strânsoarea unor procese prea puternice pentru ca el să le înțeleagă.

În urechea lui, o voce de femeie, înregistrată, repeta:

– Costă un sfert de pielicea, domnule. Vă rog, monede, nu bancnote.

Clipind, privi în jur, descoperind că se afla din nou în cabina telefonică. Dar pe cine chema? Pe Bunny Hentman? Scotocindu-se prin buzunare, găsi sfertul de piele și îl introduse în fanta videofonului. Imediat, imaginea se limpezi.

Nu pe Bunny Hentman îl suna. Pe ecranul din fața lui apăru imaginea miniaturală a lui Joan Trieste.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Joan curioasă. Arăți groaznic, Chuck. Ești bolnav? De unde suni?

– Sunt în Santa Monica.

Cel puțin, presupunea că se mai afla acolo, nu-și amintea să se fi întors în Bay Area. Și nu părea să fie mult mai târziu... sau era? Își examină ceasul de la mână. Se scurseseră două ore, era deja trecut de opt.

– Nu pot să cred, în dimineața asta am fost suspendat de CIA fiindcă aș reprezenta un risc pentru securitate, iar acum...

– Dumnezeule! făcu Joan ascultând atent.

Chuck râgâi.

– Evident, Bunny Hentman m-a concediat, dar nu pot fi sigur. Pentru că, sincer să fiu, mi-e frică să iau legătura cu el.

Urmă o liniște. Apoi Joan vorbi calm:

– Trebuie să-l suni, Chuck. Sau pot să-l sun eu în locul tău. O să-i spun că sunt secretara ta sau ceva de genul ăsta – mă descurc eu, nu-ți fă griji. Dă-mi numărul cabinei din care vorbești. Și nu te lăsa deprimat, te cunosc deja destul de bine ca să știu că o să te gândești iar la sinucidere. Dacă încerci în Santa Monica, eu nu te pot ajuta, n-aș ajunge la timp.

– Mulțumesc! E bine să aud că îi pasă cuiva.

– Ai avut parte de prea multe șocuri în viață în ultima vreme, zise Joan în felul ei inteligent și plin de bun-simț. Separarea în căsnicie, acum...

– Sună-l! o întrerupse Chuck. Uite numărul.

Orientă bucata de hârtie spre ecran iar Joan îl scrise.

După ce închise, rămase în cabina telefonică, fumând și meditând. Creierul începea să i se limpezească și se întreba ce făcuse între ora șase și ora opt. Își simțea picioarele înțepenite, îl dureau de oboseală, probabil că se plimbase. Pe străzile din Santa Monica, fără o destinație, fără un plan.

Băgând mâna în buzunarul hainei, scoase fiola cu capsulele GB-40 pe care o luase cu el. Reuși să înghită una fără apă. Ar fi trebuit, presupunea, să îndepărteze

efectele oboselii. Doar o lobotomie frontală ar fi îndepărtat conştiinţa dezastrului în care ajunsese.

Plasmodiul, îi trecu prin minte. Poate m-ar putea ajuta.

De la biroul de informaţii din Comitatul Marin obţinu numărul de videofon al Lordului Moluscă Alergătoare. Îl formă imediat, introduse monedele, şi aşteptă cât telefonul sună, iar ecranul rămase negru.

„Salut."

Cuvântul, neauzit, dar vizibil, îl întâmpină făcându-şi apariţia pe ecran. Plasmodiul, incapabil să vorbească, nu putea folosi circuitul audio.

– Sunt Chuck Rittersdorf.

Alte cuvinte:

„Ai necazuri. Bineînţeles, nu-ţi pot citi mintea de la asemenea distanţă, dar simt din intonaţie."

– Ai vreo influenţă asupra lui Hentman?

„După cum te-am informat mai devreme..." Cuvintele, o bandă îngustă, treceau sacadat pe scanerul video. „Nici măcar nu îl cunosc pe omul ăsta."

– Evident, m-a concediat. Aş vrea să încerci să vorbeşti cu el, să mă primească înapoi.

Dumnezeule, se gândi, trebuie să am măcar *o* slujbă.

– Tu m-ai convins să semnez contractul cu el, o mare parte din responsabilitate ţi se poate pune în cârcă.

„Postul tău de la CIA..."

– Suspendat. Din cauza asocierii cu Hentman.

Adăugă brutal:

– Hentman cunoaşte prea mulţi non-terrani.

„Înţeleg. Agenţia ta de securitate extrem de nevrotică. Ar fi trebuit să mă aştept, dar nu am făcut-o. *Tu* ar fi trebuit, fiindcă eşti angajatul lor de câţiva ani."

– Uite ce e. N-am sunat ca să ne angajăm într-o dispută referitor la cine e vinovat, vreau o slujbă, orice slujbă.

Şi trebuie să o am în seara asta, adăugă în sinea lui, nu pot aştepta.

„Trebuie să mă gândesc, îl informă plasmodiul prin intermediul şirului de cuvinte. Am nevoie de..."

Chuck trânti furios telefonul.

Continuă să stea în cabină, fumând şi aşteptând, întrebându-se ce îi va spune Joan când va suna din nou. Poate că n-o să mai sune, se gândi. În special dacă veştile erau proaste. Ce încurcătură. În ce m-am băgat de unul singur...

Telefonul sună. Ridică şi zise:

– Joan?

Pe ecran apăru imaginea ei.

– Am sunat la numărul pe care mi l-ai dat. Am găsit pe cineva din organizaţia lui, un oarecare domn Feld. Toată lumea era agitată. Tot ce mi-a spus, a fost să mă uit în homeoziarele de seară.

– Bine, spuse Chuck, şi i se făcu şi mai frig decât înainte. Mulţumesc! O să cumpăr unul din L.A. şi poate ne vedem mai târziu.

Întrerupse legătura, părăsi în grabă cabina telefonică, ieși pe trotuar și începu să caute un vânzător de homeoziare.

Dură doar câteva momente ca să facă rost de cel de seara. Se opri să citească la lumina unei vitrine. Era acolo, pe prima pagină. Doar Hentman era clovnul numărul unu al televiziunii.

BUNNY HENTMAN, ARESTAT DE CIA
CA AGENT AL UNEI PUTERI NON-TERRANE,
EVADEAZĂ ÎN URMA UNEI LUPTE CU LASERE

Trebui să citească articolul de două ori, înainte să poată crede. Se întâmplase așa. CIA, cu ajutorul rețelei sale de colectare de informații, aflase în cursul zilei că organizația lui Hentman renunța la Chuck Rittersdorf. Asta, în mințile celor de la CIA, însemna dovada teoriei lor: Hentman era interesat de Chuck numai din cauza *Operațiunii Cincizeci de Minute*, de pe Alpha III M2. În consecință, judecau ei, Hentman era, după cum de mult bănuiseră, un agent al alphanilor, și intraseră imediat în acțiune – pentru că, dacă ar fi pierdut vremea, informatorul lui Hentman din interiorul CIA l-ar fi avertizat și ar fi putut scăpa. Totul era foarte simplu și îngrozitor; mâinile îi tremurau în timp ce ținea homeoziarul ridicat în lumină.

Și Hentman *scăpase*. În ciuda acțiunii rapide a CIA. Posibil ca dispozitivul lui Hentman să fi fost destul de eficient ca să-l avertizeze; se așteptase la o

echipă a CIA care să încerce să-l captureze, după cum spunea articolul, la studiourile de televiziune din New York.

Aşadar, unde se afla acum Bunny Hentman? Probabil în drum spre sistemul Alpha. *Şi unde se afla Chuck Rittersdorf?* În drum spre nicăieri. Înaintea lui se întindea o mlaştină pustie, golită de oameni, de ţeluri, de motive pentru a exista. Hentman o sunase pe Patty Weaver, starleta TV, să-i spună că renunţase la scenariu, dar nu se ostenise...

Apelul sosise seara. După tentativa nereuşită de arestare. Aşadar, Patty ştia unde se afla Hentman. Sau, cel puţin, ar fi putut să ştie. Era un punct de plecare.

Se întoarse repede cu taxiul la impozanta clădire în care locuia Patty Weaver. Plăti şi se grăbi spre intrare, unde apăsă pe butonul de la apartamentul ei.

– Cine e?

Vocea era rece, neutră, într-o măsură mai mare.

– Rittersdorf. Am uitat o parte din scenariu la tine.

– Nu văd nici o foaie.

Nu părea convinsă.

– Dacă mă laşi să intru, cred că o să le găsesc imediat. N-o să-mi ia mai mult de câteva minute.

– Bine.

Uşa înaltă de metal clicăi şi se deschise. Patty o descuiase de sus, din apartament.

Luă liftul. Uşa apartamentului era deschisă, şi el intră. Femeia îl întâmpină în living, cu o indiferenţă rece, stând în picioare cu braţele încrucişate şi privind

ca o stană de piatră pe fereastră la peisajul de noapte din Los Angeles.

– Nu e nici o blestemată de foaie aici, îl informă. Nu știu ce...

– Apelul lui Bunny, zise Chuck. De unde suna?

Se uită la el cu o sprânceană ridicată.

– Nu-mi amintesc.

– Ai văzut homeoziarele de seară?

După o pauză lungă, ridică din umeri.

– Poate.

– Bunny te-a sunat după tentativa de arestare. Știm amândoi.

– Și?

Nici măcar nu se obosi să se uite la el. În toată viața lui nu fusese ignorat atât de glacial. Totuși, avea impresia că sub aspectul de duritate al purtării ei era speriată. La urma urmelor, era foarte tânără, avea abia vreo douăzeci de ani. Decise să-și încerce norocul.

– Domnișoară Weaver, sunt agent CIA.

Mai avea încă legitimația, o scoase din buzunarul hainei și o întinse către ea.

– Ești arestată.

Ca o reacție de surprindere, ochii ei se măriră. Se răsuci, înăbușindu-și o exclamație de panică. Iar el își putu da seama că ritmul respirației i se modificase în mod radical. Pulovărul gros roșu se ridica și cobora rapid.

– Chiar eşti agent CIA? întrebă într-o şoaptă gâtuită. Credeam că eşti scenarist de televiziune, aşa a spus Bunny.

– Am pătruns în interiorul organizaţiei lui Hentman. M-am dat drept scenarist. Haide.

O apucă pe Patricia Weaver de braţ.

– Unde mergem?

Se smuci, îngrozită.

– La sediul CIA din L.A. Unde o să fii închisă.

– Pentru *ce*?

– Ştii unde se află Bunny Hentman.

Urmă un moment de tăcere.

– Nu ştiu, răspunse, lăsând capul în jos. Chiar nu ştiu. Atunci când m-a sunat, nu ştiam că fusese arestat sau ce se petrecuse – nu mi-a spus nimic. Numai după ce am ieşit la cină, după plecarea ta, am văzut titlurile din homeoziare.

Se întoarse supărată spre dormitor:

– Să-mi iau haina şi poşeta. Mi-ar plăcea să-mi dau cu puţin ruj. Dar îţi spun adevărul, sincer.

O urmă; în dormitor îşi luă haina de pe un umeraş din dulap, apoi deschise un sertar, căutându-şi poşeta.

– Cât crezi că o să mă ţină? întrebă scotocind înăuntru.

– O, nu mai mult de...

Se întrerupse. Pentru că Patty ţinea un pistol laser aţintit spre el. Îl găsise în poşetă.

– Nu cred că eşti agent CIA.

– Ba sunt.

– Pleacă de aici. Nu înțeleg ce încerci să faci, dar Bunny mi-a dat ăsta și a zis să-l folosesc când și dacă sunt nevoită.

Mâna îi tremura, dar pistolul rămânea îndreptat spre el.

– Te rog, pleacă! Dispari din apartamentul meu. Dacă nu pleci, te omor, zău că te omor. Vorbesc serios!

Părea teribil, teribil de înspăimântată.

Întorcându-se, ieși din apartament pe hol, apoi spre lift. Era încă acolo și păși înăuntru.

O clipă mai târziu se găsea iar jos, mergând pe trotuarul întunecat. Ei bine, asta era. Nu prea îi ieșise așa cum voia. Pe de altă parte, reflectă el cu stoicism, nu pierduse nimic... în afară poate de demnitatea lui. Iar aceasta, cu timpul, se va reface.

Acum nu mai avea nimic altceva de făcut decât să se întoarcă în California de Nord.

Cincisprezece minute mai târziu se afla în aer, îndreptându-se spre casă, spre nenorocitul lui de apartament din Comitatul Marin. Per total, experiența lui din L.A. nu fusese deloc optimistă.

Când sosi, găsi luminile aprinse și căldura pornită. Așezată pe un fotoliu și ascultând pe FM una dintre primele simfonii ale lui Haydn, era Joan Trieste. Sări în picioare imediat ce îl văzu.

– Slavă Domnului! Îmi făceam griji.

Aplecându-se, culese de pe jos *San Francisco Chronicle.* Ai văzut deja homeoziarele. Tu ce loc ai în toate

astea, Chuck? Înseamnă că CIA te caută și pe tine? Ca angajat al lui Hentman?

– Habar n-am, zise el închizând ușa.

Din câte își putea da seama, CIA nu era pe urmele lui, dar era ceva la care să se gândească. Joan avea dreptate. Se duse în bucătărie și puse ibricul de cafea, simțind în astfel de momente lipsa circuitului automat de cafea al aragazului pe care i-l luase lui Mary – i-l luase, plecase cu el, la fel ca și cu aproape orice altceva.

Joan apăru în ușă.

– Chuck, cred că ar trebui să suni la CIA, să vorbești cu cineva cunoscut. Cu fostul tău șef. Bine?

Răspunse cu amărăciune:

– Ești așa de supusă legilor. Să cooperezi întotdeauna cu autoritățile – corect?

Nu-i spuse că în clipele de criză, când totul se prăbușea în stânga și în dreapta lui, impulsul *lui* fusese să-l caute pe Bunny Hentman, nu să sune la CIA.

– Te rog, zise Joan. Am stat de vorbă cu Lordul M.A., și el e de aceeași părere. Am ascultat știrile la radio, se spunea ceva despre arestarea celorlalți angajați din dispozitivul Hentman...

– Lasă-mă în pace.

Așeză cana cu cafea instant. Cu mâinile tremurând, puse o lingură mare în pahar.

– Dacă nu-i contactezi, declară Joan, atunci eu nu pot face nimic pentru tine. Așa că ar fi mai bine să plec.

– Oricum, ce ai putea face pentru mine? Ce ai făcut pentru mine în trecut? Pariez că sunt prima ta cunoştinţă care şi-a pierdut două slujbe într-o singură zi.

– Atunci ce ai de gând să faci?

– Cred că voi emigra pe Alpha.

Şi anume, se gândi el, pe Alpha III M2. Dacă ar fi reuşit să-l găsească pe Hentman...

– Deci CIA are dreptate, murmură Joan, cu ochii întunecându-i-se. Dispozitivul lui Hentman e în slujba unei puteri non-terrane.

– Dumnezeule, făcu Chuck dezgustat. Războiul s-a terminat de ani buni! M-am săturat de porcăriile astea gen capă şi spadă, mi-a ajuns pentru tot restul vieţii. Dacă vreau să emigrez, lăsaţi-mă să emigrez.

– Ar trebui, spuse Joan fără entuziasm, să te arestez. Sunt înarmată.

Îi arătă arma incredibil de mică, dar fără îndoială autentică, pe care o purta la şold.

– Dar nu pot. Îmi pare aşa de rău pentru tine. Cum ai putut să-ţi răvăşeşti viaţa în asemenea hal? Iar Lordul M.A. a încercat din răsputeri să...

– Dă vina pe el, zise Chuck.

– N-a vrut decât să fie de ajutor. Îşi dădea seama că tu nu îţi asumi responsabilitatea.

Ochii ei scăpărară:

– Nu-i de mirare că Mary a divorţat de tine.

El gemu.

– Tu pur şi simplu nu încerci, continuă Joan. Te dăduseşi bătut...

Se opri. Și se holbă la el. Auzise și Chuck. Gândurile plasmodiului ganymedean, de dincolo de coridor.

„Domnule Rittersdorf, un domn se îndreaptă pe hol în direcția apartamentului tău. Este înarmat și intenționează să te oblige să-l însoțești. Nu pot să spun cine e sau ce vrea, pentru că are instalat un fel de grilaj pe cutia craniană, care să-l ecraneze față de telepați. Prin urmare, este fie un militar sau un membru al poliției de securitate sau spionaj, fie face parte dintr-o organizație criminală. În orice caz, fii pregătit."

Chuck îi spuse lui Joan:

– Dă-mi pistolul ăla laser.

– Nu.

Îl scoase din toc și ținti spre ușă. Fața ei era calmă și proaspătă. Evident, își păstra controlul perfect.

– Dumnezeule, o să te omoare.

Știa, prevedea așa de limpede, de parcă ar fi fost precog. Se întinse cu viteză fulgerătoare și apucă laserul, smulgându-l din mâna ei. Arma îi scăpă. Și el, și Joan se repeziră după ea, căutând-o pe dibuite – se loviră unul de celălalt și, cu un icnet, Joan se izbi de peretele bucătăriei. Degetele lui Chuck apucară arma. Se ridică, ținând-o strâns...

Ceva îi lovi mâna și simți o căldură. Scăpă arma, care se rostogoli zăngănind. În același timp o voce de bărbat – necunoscută lui – îi răsună în urechi:

– Rittersdorf, o omor dacă mai încerci s-o ridici.

Bărbatul, aflat acum în living, închise ușa apartamentului în urma lui și făcu câțiva pași spre bucătărie,

cu propriul laser ațintit în direcția lui Joan. Era de vârstă medie, purta un pardesiu gri ieftin de material indigen și ghete vechi, ciudate. Impresia lui Chuck fu că omul aparținea unei ecologii total străine, poate cu totul de pe altă planetă.

– Cred că e de-ai lui Hentman, zise Joan, ridicându-se încet în picioare. Așa că probabil o să tragă. Dar dacă tu crezi că poți ajunge la armă înainte să...

– Nu, zise Chuck repede. Am muri amândoi.

Apoi se întoarse spre bărbat:

– Am încercat să vorbesc cu Hentman mai devreme.

– În regulă, spuse omul, și făcu semn spre ușă. Doamna poate să rămână aici, nu te vreau decât pe tine, domnule Rittersdorf. Vino, să nu mai pierdem timpul, ne așteaptă un drum lung.

– Poți s-o întrebi pe Patty Weaver, zise Chuck, luând-o înaintea lui afară pe coridor.

În spate, bărbatul mormăi:

– Gata cu vorba, domnule Rittersdorf. Deja am pălăvrăgit prea mult.

– Despre ce?

Se opri, simțind o teamă rău prevestitoare.

– Despre infiltrarea ta în organizație ca spion CIA. Înțelegem acum de ce ai dorit postul de scenarist TV, ca să ai probe în privința lui Bun. Deci ce probe ai strâns? Ai văzut un alphan, e o crimă?

– Nu.

– Pentru asta o să fie omorât cu pietre. La naiba, se știe de ani buni că Bun a trăit în sistemul Alpha.

Războiul s-a terminat. Bineînțeles că a păstrat relațiile economice cu Alpha, care om de afaceri n-ar fi procedat la fel? Dar el e un personaj național, publicul îl cunoaște. Îți spun eu de ce s-au hotărât să sară pe el. E vorba de ideea lui Bun pentru un scenariu despre un sim CIA care omoară pe cineva. Își imaginează că el începe să se folosească de emisiunea TV pentru...

În fața lor pe hol apăru plasmodiul ganymedean, sub forma unei uriașe grămezi galbene, blocând drumul. Se scursese din apartamentul lui.

– Lasă-ne să trecem, zise omul cu pistolul.

„Îmi pare rău, ajunseră la Chuck gândurile Lordului Moluscă Alergătoare, dar domnul Rittersdorf este colegul meu și pentru mine nu ar fi practic să permit să fie luat de aici."

Raza laser pocni, trecu roșie și subțire pe lângă Chuck și dispăru în centrul plasmodiului. Cu un zgomot ca de pânză sfâșiată, acesta se zbârci, strângându-se într-o bilă acoperită de o coajă neagră, care fumega și sfârâia, carbonizând podeaua de lemn a coridorului.

– Mișcă-te, îl îmboldi bărbatul.

– E mort.

Nu-i venea să creadă.

– Mai sunt câțiva. Pe Ganymede.

Pe fața lui cărnoasă nu se citea nici o emoție, numai atenție.

– Când intrăm în lift, apasă pe butonul de urcare. Nava mea e pe acoperiș, pe pista aia a naibii de mică.

Amorțit, Chuck intră în lift. Bărbatul îl urmă, și o clipă mai târziu ajunseră pe acoperiș. Ieșiră în noaptea cețoasă și rece.

– Spune-mi numele tău, zise Chuck. Doar numele.

– De ce?

– Ca să te pot regăsi. Pentru uciderea Lordului Moluscă Alergătoare.

Cândva, mai devreme sau mai târziu, avea să se găsească în apropierea acestei persoane.

– Îți spun cu bucurie numele meu, zise bărbatul împingându-l pe Chuck în jetcopterul parcat.

Luminile de aterizare luceau și turbina bâzâia slab.

– Alf Cherigan, continuă când se așeză la comenzi.

Chuck aprobă din cap.

– Îți place numele meu? Îl găsești agreabil?

Chuck privi fix înainte, fără să mai spună nimic.

– Nu mai vorbești, observă Cherigan. Cu atât mai rău, pentru că o să stăm împreună până ajungem pe Lună în Brahe City.

Puse vehiculul pe pilot automat. Sub ei, jetcopterul se înclina și se smucea, dar nu se ridica.

– Așteaptă aici, zise Cherigan, fluturând pistolul laser în direcția lui Chuck. Nu atinge comenzile.

Deschizând trapa, scoase iritat capul afară, străduindu-se să vadă în întuneric ce anume oprea ascensiunea.

– La naiba, făcu el, tubul exterior de la roțile din spate...

Discursul se întrerupse. Se retrase rapid în interiorul hopperului, apoi trase cu laserul.

Din întunericul acoperișului, o rază de răspuns paralelă cu a lui își găsi drum prin trapa deschisă până la el. Cherigan scăpă arma și se prăbuși în convulsii pe podeaua cabinei, apoi se răsuci și se îndoi ca un animal înjunghiat, cu gura deschisă și ochii răi și nefocalizați.

Aplecându-se, Chuck culese arma laser aruncată și privi afară să vadă cine trăgea din beznă. Era Joan, îi urmărise pe el și pe Cherigan pe coridor, luase liftul de urgență până pe acoperiș și ajunsese în spatele lor. Ieși ezitând din jetcopter în întâmpinarea ei. Cherigan făcuse o greșeală. Nu fusese informat că Joan era un polițist înarmat, obișnuit cu situațiile de urgență. Și lui Chuck îi fu greu să-și dea seama ce făcuse ea într-un timp atât de scurt, mai întâi cu un foc în sistemul de ghidaj al hopperului, apoi cu un al doilea care îl doborâse pe Alf Cherigan.

– Ai scăpat? întrebă Joan. Nu te-am lovit, nu-i așa?

– Sunt teafăr.

– Ascultă.

Se apropie de trapa hopperului, privind forma flască și răsturnată care fusese până de curând Alf Cherigan.

– Pot să-l aduc înapoi. Îți amintești? Vrei?

El se gândi un moment, și își aduse aminte de Lordul Moluscă Alergătoare. Scutură din cap, negând.

– Cum vrei. O să-l las mort. Nu-mi place, dar înțeleg.

– Dar Lordul...

– Chuck, nu pot să fac nimic pentru el, e prea târziu. Au trecut mai mult de cinci minute. Am avut de ales între a rămâne acolo cu el şi a te urmări pe tine, încercând să te ajut.

– Cred că ar fi fost mai bine dacă...

– Nu, zise Joan categoric. Am făcut ceea ce trebuia, o să vezi de ce. Ai o lupă?

Tresărind, răspunse:

– Nu, evident că nu.

– Uită-te în trusa jetcoperului, în zona de sub panoul de control. Există micro-unelte pentru repararea porţiunilor miniaturale din circuitele navei... o să găseşti acolo o lupă.

Deschise dulăpiorul, scotoci prin el, ascultând-o fără să se gândească. O clipă mai târziu, mâinile sale depistară o lupă de bijutier. Se îndepărtă, luând-o cu el.

– Să ne întoarcem jos, zise Joan. Acolo unde e el.

În scurt timp, cei doi se aplecară asupra grămezii micşorate de zgură care fusese colocatarul lor, plasmodiul ganymedean.

– Caută cu lupa prin jur, îl îndemnă Joan. Foarte aproape, în special în pliurile covorului.

– Ce anume?

– Sporii lui.

Înmărmurit, exclamă:

– A avut şansa să...

– La ei, sporogeneza e automată în momentul în care sunt atacaţi. Sper să fi funcţionat instantaneu.

Sunt microscopici, cafenii și rotunzi. Ar trebui să-i poți găsi cu lupa. Cu ochiul liber e evident imposibil. Cât timp cauți, eu o să pregătesc o cultură.

Dispăru în apartamentul lui Chuck. El ezită, apoi se lăsă pe coate și genunchi ca să caute pe covorul din hol sporii Lordului Moluscă Alergătoare.

Când se întoarse Joan, avea în palmă șapte sfere mici. Văzute prin lentilă erau netede, cafenii și lucioase, categoric spori. Le găsise aproape de locul în care zăceau rămășițele plasmodiului.

– Au nevoie de îngrășământ, zise Joan, în timp ce îl urmărea lăsând sporii în cana gradată pe care o aduse din bucătărie. Și de umezeală. Și de timp. Găsește cel puțin vreo douăzeci, fiindcă bineînțeles că nu vor supraviețui toți.

În cele din urmă, reuși să obțină de pe covorul murdar și uzat douăzeci și cinci de spori în total. Fură transferați în cana gradată, apoi el și Joan coborâră la nivelul cel mai de jos al clădirii și ieșiră în curtea din spate. Adunară pe întuneric pumni de pământ, depozitând nămolul negru în cană. Joan depistă un furtun. Picură stropi de apă peste pământ, apoi etanșă cana cu o folie.

– Pe Ganymede, explică ea, atmosfera e caldă și densă. Așa doar simulez cel mai bine condițiile propice pentru spori, dar cred că va merge. Lordul M.A. mi-a spus odată că în situații de urgență ganymedenii au reușit să se dezvolte cu succes în condițiile de aer liber de pe Terra. Așa că putem spera.

Se întoarse împreună cu Chuck în clădire, purtând cana cu deosebită grijă.

– Cât durează? întrebă el. Până să știm.

– Nu sunt sigură. În vreo două zile sau – s-a întâmplat în câteva cazuri –, în funcție de faza lunii, chiar patru săptămâni. Poate părea o superstiție, dar Luna afectează activitatea acestor spori. Așa că, resemnează-te. Cu cât e mai complet, cu atât mai bine. Ne putem uita pe homeoziarele de seara.

Urcară până la apartamentul lui.

– Cât de multe amintiri vor fi în noul... ezită. În noua generație de plasmodii? O să-și amintească despre noi și despre ce s-a petrecut aici?

Joan răspunse, examinând homeoziarul:

– Totul depinde de cât de repede a reușit să acționeze, dacă a eliminat sporii din...

Închise homeoziarul:

– Sporii ar trebui să reacționeze în câteva zile.

– Ce s-ar întâmpla, întrebă Chuck, dacă îi iau de pe Terra? Departe de influența Lunii?

– Vor crește în continuare. Dar s-ar putea să dureze mai mult. La ce te gândești?

– Dacă organizația lui Hentman ar trimite pe cineva după mine, și i s-ar întâmpla ceva...

– O, da, desigur, aprobă Joan. Vor trimite pe altcineva. Probabil în câteva ore, imediat ce-și vor da seama că l-am doborât pe primul. Și s-ar putea să fi avut un semnal de atenționare instalat asupra lui, astfel încât ei să primească informația în clipa în care

i s-a oprit inima. Cred că ai dreptate, ar trebui să pleci de pe Terra cât mai repede posibil. Dar cum, Chuck? Ca să dispari cu adevărat ar trebui să ai resurse, niște bani și relații, iar tu nu ai. Acum nu mai ai nici o sursă de venit. Ai economisit ceva?

– Mary a primit contul comun, spuse gânditor, apoi se așeză și aprinse o țigară. Am o idee, zise în cele din urmă, despre ce o să încerc. Prefer să nu știi. Înțelegi? Sau par doar nevrotic și înspăimântat?

– Pari neliniștit. Așa și trebuie să fii, încuviință ea și se ridică. Ies pe hol, știu că vrei să dai un telefon. Între timp, o să contactez Departamentul de Poliție din Ross și o să le spun să-l ia pe omul din jetcopterul de deasupra.

Zăbovi în ușă.

– Chuck, mă bucur că am putut să-i împiedic să te răpească. Am reușit în ultimul moment. Încotro se îndrepta jetcopterul?

– E mai bine să nu-ți spun. Pentru protecția ta.

Ea aprobă. Ușa apartamentului se închise în urma ei. Acum era singur.

Sună imediat la sediul CIA din San Francisco. Dură un timp, dar în final reuși să dea de fostul lui șef, Jack Elwood. Era acasă cu familia, și răspunse iritat la videofon. Și nici nu fu fericit să vadă cine îl căuta.

– O să fac o înțelegere cu voi, zise Chuck.

– O înțelegere! Noi credem că tu, direct sau indirect, i-ai dat un pont lui Hentman ca să poată să scape.

Nu asta s-a întâmplat? Știm chiar și prin cine: starleta aia din Santa Monica, actuala amantă a lui Hentman.

Elwood se încruntă.

Era o noutate pentru Chuck, nu-și dăduse seama de rolul lui Patty Weaver. Oricum, acum nu prea mai avea importanță.

– Înțelegerea pe care vreau s-o fac cu voi, cu CIA, în mod oficial, este: *Știu unde se află Hentman.*

– Nu mă surprinde. Mă surprinde că ești dispus să ne spui. De ce? Necazuri în fericita familie Hentman, din care ai rămas pe dinafară?

– Organizația a trimis deja un asasin. Am reușit să-l oprim, dar o să vină altul, apoi altul și în cele din urmă Hentman o să pună mâna pe mine.

Nu se obosi să încerce să-i explice lui Elwood situația dificilă în care se afla. Fostul lui șef nu l-ar fi crezut și oricum doleanțele lui ar fi rămas aceleași.

– Vă spun unde se ascunde Hentman în schimbul unei nave CIA C-plus. O navă intersistem, unul dintre vasele militare mici de urmărire. Știu că aveți câteva, vă puteți lipsi de una, și obțineți în schimb ceva de valoare enormă.

Adăugă:

– Și o să vă returnez nava, în cele din urmă. Nu vreau decât să mă folosesc de ea.

– Chiar se pare că vrei să evadezi, spuse Elwood perspicace.

– Așa e.

– OK.

Elwood ridică din umeri:

– Te cred, de ce nu? Și ce-i cu asta? Spune-mi unde e Hentman, o să-ți fac rost de navă peste cinci ore.

Cu alte cuvinte, înțelese Chuck, vor reține livrarea până când vor putea verifica informația. Dacă Hentman nu va fi găsit, nu va exista nici o navă, o să aștept degeaba. Dar nu putea spera ca profesioniștii de la CIA să acționeze în alt mod, așa acționau – viața era pentru ei un uriaș joc de cărți.

– Hentman se află pe Lună, în Brahe City, spuse resemnat.

– Așteaptă în apartamentul tău, zise imediat Elwood. Nava va fi acolo la ora două de dimineață. *Dacă.*

Îl fixă pe Chuck.

Întrerupând legătura, se duse să-și recupereze țigara arsă de pe marginea măsuței din living. Ei bine, dacă nava nu apărea, însemna sfârșitul. Nu avea alte planuri sau alte variante. Joan Trieste ar putea să-l salveze din nou, ar putea chiar să-l aducă înapoi după ce asasinul lui Hentman l-ar fi ucis... dar, dacă rămânea pe Terra, până la urmă tot l-ar fi găsit și l-ar fi distrus sau cel puțin l-ar fi capturat: dispozitivele de detecție erau pur și simplu prea eficiente în acele zile. În timp, o țintă era întotdeauna găsită dacă se afla undeva pe planetă. Dar Luna, spre deosebire de Terra, avea regiuni necartografiate, acolo detecția reprezenta o problemă. Și existau sateliți îndepărtați și planete unde orice fel de detecție era imposibilă.

Una dintre acele zone era sistemul Alpha. De exemplu, Alpha III şi cei câţiva sateliţi ai săi, inclusiv M2. În special M2. Iar cu o navă supra-luminică a CIA ar putea ajunge acolo în câteva zile. La fel ca Mary şi gaşca ei.

Deschise uşa spre coridor şi îi spuse lui Joan:

– În regulă, am dat amărâtul de telefon. Asta a fost.

– *Pleci* de pe Terra?

Avea ochii mari şi întunecaţi.

– O să vedem.

Se aşeză, pregătindu-se să aştepte.

Cu multă grijă, Joan puse cana gradată conţinând sporii Lordului Moluscă Alergătoare pe braţul canapelei, alături de Chuck.

– Ţi-o dau ţie. Ştiu că îi vrei, pentru tine şi-a dat viaţa şi te simţi responsabil. Să-ţi spun ce să faci, imediat ce sporii devin activi.

Luă un pix şi o hârtie ca să noteze instrucţiunile ei.

Abia câteva ore mai târziu – Departamentul de Poliţie din Ross apăruse şi ridicase mortul de pe acoperiş, iar Joan Trieste plecase – îşi dădu seama ce făcuse. Bunny Hentman avea dreptate, îl *trădase* pentru CIA. Dar pentru a-şi salva viaţa. Însă motivul nu prea se justifica în ochii lui Hentman. Şi el încerca să-şi salveze viaţa.

În orice caz, asta era. Continuă să aştepte, singur în apartament, nava C-plus de la CIA. Care era foarte posibil să nu sosească niciodată. Şi atunci? Atunci, decise el, o să stau aici şi o să aştept altceva, următorul

asasin al organizației lui Hentman. Viața mea ar putea fi măsurată cu linguriță.

Era o așteptare a naibii de lungă.

10

Înclinându-se ușor, Gabriel Baines spuse:

– Noi constituim consiliul *sine qua non*, având autoritate generală pe această lume, forma supremă de autoritate, care nu poate fi nesocotită de nimeni.

Cu o politețe rigidă, rece, trase un scaun pentru psihologul terran, dr. Mary Rittersdorf. Ea îl acceptă cu un zâmbet scurt. I se păru obosită. Surâsul ei arăta recunoștință autentică.

Ceilalți membri ai consiliului se prezentară în modurile lor caracteristice.

– Howard Straw. *Mani.*

– J-Jacob Simion.

Nu-și putu abține un rictus trist:

– Hebi, acolo unde a aterizat nava voastră.

– Annette Golding. Poly.

Ochii ei erau vii și stătea dreaptă, atentă la femeia psiholog care dăduse buzna în viețile lor.

– Ingred Hibbler. Unu, doi, trei. Obcomi.

Dr. Rittersdorf zise:

– Și asta ar însemna...

Dădu din cap:

– A, da, desigur. Obsesiv-compulsiv.

– Omar Diamond. Te las să ghicești din ce clan fac parte.

Diamont privi absent în jur, părea retras în lumea sa, spre iritarea lui Gabriel Baines. Nu prea era momentul pentru activități individuale, fie ele și de ordin mistic. Acum trebuiau să funcționeze ca un întreg sau deloc.

Cu o voce spartă, disperată, depul rosti:

– Dino Watters.

Se strădui să spună mai mult, apoi renunță. Povara pesimismului sau a neajutorării era prea mare pentru el. Își fixă iar privirea în podea, frecându-și fruntea într-o mișcare involuntară, exprimând nenorocire.

– Despre mine știți cine sunt, dr. Rittersdorf, zise Baines, scuturând documentul pe care îl avea în față.

Reprezenta eforturile comune ale membrilor consiliului, manifestul lor.

– Vă mulțumim că ați venit aici! începu el, apoi își drese glasul, vocea îi devenise răgușită de încordare.

– Vă mulțumesc că mi-ați permis, replică dr. Rittersdorf cu un ton oficial, dar – pentru el – clar amenințător.

Ochii ei erau opaci.

Baines continuă:

– Ați cerut să vi se permită să vizitați și alte așezări în afară de Gandhitown. În special, ați solicitat permisiunea să examinați Culmea Da Vinci. Am analizat solicitarea și am hotărât să refuzăm.

Dând din cap, dr. Rittersdorf zise:

– Înțeleg.

– Spune-i de ce, vorbi Howard Straw.

Avea chipul schimonosit, nici măcar o clipă nu-și luase ochii de pe doamna psiholog de pe Terra. Ura lui pentru ea umplea încăperea și vicia atmosfera. Gabriel Baines simțea că se sufocă în ea.

Dr. Rittersdorf spuse, ridicând o mână:

– Așteaptă puțin. Înainte de a-mi citi declarația voastră.

Se uită la fiecare dintre ei pe rând, o analiză lentă, echilibrată și întru totul profesională. Howard Straw îi întoarse privirea cu răutate. Jacob Simion plecă fruntea, zâmbind gol, lăsând atenția ei să treacă pur și simplu. Annette Golding își scărpina nervoasă pielița de la unghia degetului mare, palidă la față. Depul nu observă că era studiat; nu înălță capul. Skizul, Omar Diamond, îi întoarse privirea cu o seninătate dulce, însă dincolo de aceasta Baines ghici anxietate. Diamond părea pregătit s-o ia la goană în orice moment.

El însuși o găsea pe dr. Mary Rittersdorf atrăgătoare din punct de vedere fizic. Se întrebă – într-o doară – dacă faptul că venise fără soțul ei însemna ceva. Ea era într-adevăr sexy. O nepotrivire inexplicabilă, având în vedere scopul acestei întâlniri, era că dr. Rittersdorf purta haine extrem de feminine: o fustă și o bluză neagră, fără ciorapi, papuci aurii cu vârfurile răsucite în sus. Bluza, observă Baines, era o idee prea strâmtă. Oare doamna Rittersdorf își dădea seama? N-ar fi putut spune, dar în orice caz

atenția lui se muta de la ceea ce spunea la sânii ei bine făcuți. Erau destul de mici, dar bine conturați în ceea ce privește forma. Îi plăceau.

Mă întreb, își zise, dacă femeia asta – avea, presupunea el, abia vreo treizeci de ani, cu siguranță în floarea vârstei din punct de vedere fizic și sexual – caută aici ceva mai mult decât succesul profesional. Simțea o puternică senzație că dr. Rittersdorf era animată de un spirit personal în aceeași măsură ca și de obiectivele profesionale. Desigur, poate că nu era conștientă de asta. Trupul, reflectă el, are propriile lui căi, uneori în contradicție cu scopurile minții. De dimineață, când se trezise, dr. Rittersdorf poate că s-a gândit că i-ar plăcea să poarte bluza cea neagră fără să se gândească prea mult. Dar trupul, acel bine format aparat ginecologic din interior, știa mai bine.

Iar partea lui corespunzătoare reacționa. Însă în cazul lui era o reacție conștientă. Și, îi trecu prin minte, *poate acest lucru va fi în avantajul grupului nostru*. O astfel de relație nu ar fi o răspundere atât de mare pentru noi, cât ar fi pentru adversarii noștri. Gândind astfel, se simți alunecând într-o postură de defensivă imaginară. Avea planuri, automate și complete, prin care să se protejeze nu numai pe sine, ci și pe colegii săi.

– Dr. Rittersdorf, zise blând, înainte de a vă permite să intrați în cele câteva așezări ale noastre, o delegație a clanurilor ar trebui să vă inspecteze nava, ca să vadă ce fel de armament – dacă există – ați adus

cu voi. Orice altă situație nu merită nici măcar o considerație superficială.

– Nu suntem înarmați, vorbi dr. Rittersdorf.

– Oricum, replică Baines, vă propun să-mi permiteți mie și probabil unei alte persoane de aici să vă însoțim la baza voastră. Am aici o proclamație – fâlfâi manifestul –, care cere ca nava voastră să elibereze Gandhitown în patruzeci și opt de ore terrane. Dacă nu vă supuneți...

Privi către Straw, care aprobă din cap.

– Vom iniția operațiuni militare împotriva voastră, pe motiv că sunteți invadatori ostili, neinvitați.

Cu o voce joasă și modulată, dr. Rittersdorf adăugă:

– Vă înțeleg atitudinea. Ați trăit aici izolați mult timp. Dar...

Îi vorbea direct. Ochii ei frumoși, inteligenți, îl confruntau intenționat.

– Mă tem că trebuie să vă atrag atenția asupra unui fapt pe care voi toți s-ar putea să-l considerați dezgustător. *Sunteți, atât individual, cât și colectiv, bolnavi mintal.*

Urmă o tăcere încordată, prelungită.

– La naiba! tună Straw, către nimeni în particular, am făcut praf locul cu ani în urmă. Acest așa-zis „spital". Care, în realitate, era un lagăr de concentrare.

Buzele i se strâmbară:

– În scopul de a profita de munca sclavilor.

– Îmi pare rău s-o spun, zise dr. Rittersdorf, dar greșești. Era un spital legitim, iar voi trebuie să

includeți înțelegerea acestui fapt în orice planuri ați face în legătură cu noi. Eu nu vă mint, vă spun adevărul simplu, sincer.

– „Quid est veritas?“ murmură Baines.

– Poftim?

– „Ce este adevărul?“ Nu ți-a trecut prin minte, doctore, că în ultimii ani e posibil să ne fi ridicat deasupra problemelor noastre inițiale de adaptare la grup și să fi devenit...

Gesticulă:

– Adaptați? Sau ce termen preferați voi... în orice caz, capabili să construim relații interpersonale adecvate, după cum vezi în această încăpere. Cu siguranță, dacă putem lucra împreună *nu suntem bolnavi*. Nu poți aplica alt test decât cel al conlucrării în grup.

Baines se lăsă pe spate, mulțumit de sine.

Dr. Rittersdorf spuse cu grijă:

– Sunteți, să admitem, uniți împotriva unui dușman comun... împotriva noastră. Dar aș putea paria că înainte de sosirea noastră, la fel după ce vom pleca, vă împărțeați în indivizi izolați, neîncrezători și înspăimântați unul de celălalt, incapabili de colaborare.

Surâse dezarmant, dar era un zâmbet mult prea serios pentru ca el să-l accepte. Sublinia prea puternic declarația ei foarte inteligentă.

Pentru că, desigur, avea dreptate, indicase exact punctul-cheie. Nu puteau funcționa împreună în mod regulat. Dar, de asemenea, și greșea.

Eroarea ei era aceasta: presupunea, probabil ca mod de protecţie autojustificatoare, că originea temei şi ostilităţii se găsea de partea consiliului. Dar, în realitate, Terra adoptase tactici de ameninţare; aterizarea navei lor fusese de facto un act ostil... *dacă nu ar fi fost, s-ar fi făcut o tentativă de a-şi asigura permisia.* Terranii înşişi manifestaseră iniţial lipsă de încredere, ei şi numai ei erau responsabili pentru actualul climat de suspiciune reciprocă. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să-l evite uşor.

– Dr. Rittersdorf, vorbi fără ocolişuri, negustorii alphani ne contactează când vor permisiune de aterizare. Am observat că voi nu aţi făcut la fel. Iar în afacerile cu ei nu avem probleme, facem comerţ cu ei în mod regulat, constant.

Evident, mănuşa fusese aruncată cu efect, femeia ezită, nu avea un răspuns. În timp ce ea cugeta, toţi cei din încăpere se foiau amuzaţi, dispreţuitori sau, în cazul lui Howard Straw, cu duşmănie nemiloasă.

– Am presupus, zise în cele din urmă dr. Rittersdorf, că am fi fost refuzaţi dacă am fi cerut în mod oficial permisiunea de aterizare.

Zâmbind calm, Baines rosti:

– Dar nu aţi încercat. Aţi „presupus". Iar acum, bineînţeles, n-o să ştiţi niciodată, pentru că...

– Ne-aţi fi acordat permisiunea?

Vocea ei suna răstit, fermă şi autoritară, pătrunzând şi risipind continuitatea declaraţiei lui. Bărbatul clipi, oprindu-se involuntar.

– Nu, nu ne-ați fi acordat-o, continuă ea. Știm cu toții. Te rog, încearcă să fii realist.

– Dacă vă faceți apariția la Culmea Da Vinci, zise Howard Straw, o să vă ucidem. De fapt, o să vă ucidem dacă nu plecați. Iar următoarea navă care încearcă să aterizeze, nici nu va mai atinge solul. Asta este lumea noastră și avem de gând s-o păstrăm atâta timp cât vom supraviețui. Domnul Baines, aici de față, poate povesti detaliile prizonieratului nostru inițial; totul este inclus în manifestul pe care el și cu mine – cu ajutorul celorlalți din această încăpere – l-am pregătit. Citește manifestul, domnule Baines.

– „Cu douăzeci și cinci de ani în urmă, începu Baines, a fost întemeiată o colonie pe această planetă..."

Dr. Rittersdorf oftă.

– Cunoștințele noastre solide despre diversele tipare ale bolilor voastre mentale...

– „Sordide"? izbucni Howard Straw. Ai spus „sordide"?

Chipul îi era schimonosit de furie pură; se ridicase pe jumătate din scaun.

– Am spus *solide*, zise dr. Rittersdorf răbdătoare. Cunoștințele pe care le avem ne spun că centrul activității voastre militare se află în așezarea manilor – cu alte cuvinte, așezarea grupului maniac. Peste patru ore vom ridica tabăra și vom părăsi așezarea hebefrenicilor din Gandhitown, ne vom instala în Culmea Da Vinci, iar dacă voi ne obligați la luptă, vom apela la forțele militare terrane de linie.

Adăugă:

– Care se află la aproximativ jumătate de oră de aici.

Din nou, urmă în încăpere o tăcere încordată și prelungită.

Annette Golding vorbi în cele din urmă, dar abia auzindu-se:

– Citește oricum manifestul, Gabriel.

Dând din cap, el reluă. Dar vocea îi tremura.

Annette Golding începu să plângă, nenorocită, întrerupându-i lectura.

– Îți dai seama ce ni se pregătește, au de gând să ne transforme iar în spital. E sfârșitul.

Stânjenită, dr. Rittersdorf spuse:

– Intenționăm să vă oferim *terapie*. O să vă facă să vă simțiți mai – mă rog, mai relaxați unul față de altul. Mai în largul vostru. Viața va căpăta o semnificație mai plăcută, mai firească. Voi sunteți atât de apăsați de temeri...

– Da, murmură Jacob Simion. Temeri că Terra se va năpusti aici și ne va înțărcui iar ca pe o turmă de animale.

Patru ore, gândi Gabriel Baines. Nu prea mult. Cu glasul tremurând, reluă citirea manifestului lor comun.

I se părea un gest inutil. Pentru că, își dădu seama, nimic nu avea să-i salveze.

După terminarea întâlnirii, după ce dr. Rittersdorf plecă, Gabriel Baines își expuse planul în fața colegilor.

– Cum? întrebă Howard Straw, cu dispreț batjocoritor, fața transformându-i-se într-o caricatură din cauza grimasei. Spui că intenționezi s-o seduci? Dumnezeule, poate că are dreptate, poate ar trebui să ne aflăm într-un spital psihiatric!

Se lăsă pe spate și fluieră absent pentru sine. Dezgustul lui era prea mare, nu mai putea face nici o mișcare de protest – lăsa asta în seama celorlalți din încăpere.

– Trebuie să te gândești mult la tine, zise într-un sfârșit Annette Golding.

– Am nevoie, explică Gabriel, de cineva cu suficiente abilități telepatice ca să-mi poată spune dacă am dreptate.

Se întoarse spre Jacob Simion:

– Sfântul ăla heb, Ignatz Ledebur, are măcar niște capacități de telepat? El e un fel de talent psi bun la toate.

– Nu din câte știu eu. Dar ai putea încerca la Sarah Apostoles.

Făcu cu ochiul spre Gabriel, scuturând vesel din cap.

– O să sun la Gandhitown, spuse Baines, ridicând telefonul.

– Liniile telefonice din Gandhitown au căzut iar, anunță Simion. De acum șase zile. Va trebui să mergi acolo.

– Va trebui să mergi acolo oricum, zise Dino Watters, ieșind în cele din urmă din toropeala nesfârșitei lui depresii.

El era singurul care părea oarecum interesat de schema lui Baines. La urma urmelor, acolo e permis orice, în Gandhitown toată lumea are copii cu toată lumea. Până acum poate ea a înțeles spiritul.

Cu un mormăit aprobator Howard Straw adăugă:

– Ai noroc, Gabe, că se află printre hebi, ar trebui să fie mai receptivă față de tine din motivul ăsta.

– Dacă ăsta e singurul mod în care ne putem comporta, rosti înțepată domnișoara Hibbler, atunci cred că meritățm să pierim, chiar așa cred.

– Universul, sublinie Omar Diamond, posedă o infinitate de căi prin care se împlinește pe sine. Nici chiar asemenea dereglare nu trebuie disprețuită.

Dădu din cap cu gravitate.

Fără un alt cuvânt, fără să-și ia măcar la revedere de la Annette, Gabriel Baines părăsi camera consiliului, coborî scările largi de piatră și ieși din clădire spre parcare. Acolo se sui în automobilul său cu turbine și, cu abia o sută kilometri la oră, se îndreptă către Gandhitown. Ar fi trebuit să ajungă înaintea termenului-limită de patru ore, calculă el, presupunând că nu căzuse nimic pe drum, blocându-l. Dr. Rittersdorf se întorsese la Gandhitown cu o rachetă, se afla deja acolo. Blestemă arhaicul mijloc de transport pe care era nevoit să se bazeze, dar asta era situația. Era lumea lor și realitatea pentru care se luptau. Ca satelit al culturii terrane, ar fi recâștigat mijloacele moderne de transport... dar nu compensa

ce ar fi pierdut. Mai bine să călătorești cu o sută de kilometri la oră și să fii liber. Ah, gândi el. Un slogan.

Și totuși era puțin supărător. Având în vedere vitalitatea misiunii lui... sancționată sau nu de către consiliu.

Patru ore și douăzeci de minute mai târziu, obosit fizic de călătorie, dar cu mintea alertă, chiar concentrată, ajunse la periferiile pline de gunoaie din Gandhitown. Simți mirosul așezării, izul dulceag de putreziciune, amestecat cu duhoarea acră a nenumăratelor focuri mici.

În timpul drumului, dezvoltase o nouă idee. Astfel că în ultimul moment se îndreptă nu spre baraca lui Sarah Apostoles, ci spre cea a sfântului heb Ignatz Ledebur.

Îl găsi făcându-și de lucru cu un generator cu gazolină antic, ruginit, înconjurat de copii și de pisici.

– Ți-am văzut planul, zise Ledebur, ridicând mâna ca să-l oprească pe Gabriel să înceapă să explice. Era trasat cu sânge pe orizont, cu câteva clipe în urmă.

– Atunci știi ce anume vreau de la tine.

– Da, aprobă din cap hebul. Iar în trecut, cu un număr de femei, l-am folosit cu succes.

Lăsă deoparte ciocanul și porni târșâit spre baracă. Pisicile îl urmară, dar nu și copiii. Îl urmă și Gabriel Baines.

– Oricum, ideea ta e microscopică, zise Ledebur mustrător, și chicoti.

– Poți citi viitorul? Poți să-mi spui dacă voi avea succes?

– Eu nu sunt un văzător. Alții ar putea să-ți prezică, dar eu tac. Așteaptă o clipă.

Se opri în camera principală a barăcii, în timp ce pisicile se foiau, săreau și mieunau în toate părțile. Apoi întinse mâna deasupra chiuvetei și dădu jos un borcan de un sfert de kilogram cu o substanță închisă la culoare înăuntru. Deșurubă capacul borcanului, adulmecă, scutură din cap, puse capacul la loc pe borcan și-l așeză la loc.

– Nu-i asta.

Rătăci prin jur, apoi în final deschise congelatorul, scotoci în el și scoase o cutie de plastic, pe care o cercetă, încruntându-se critic.

Actuala lui soție legală – Gabriel Baines nu-i cunoștea numele – apăru din dormitor, le aruncă o privire plictisită, apoi trecu mai departe. Purta o rochie ca un sac, pantofi de tenis și nu avea ciorapi, părul era ca o grămadă de material murdar și nepieptănat, acoperindu-i creștetul și ceafa. Gabriel Baines întoarse privirea dezgustat.

– Ia spune, i se adresă Ledebur femeii, unde-i borcanul de știi-tu-ce? Amestecul ăla pe care l-am folosit înainte de a... – gesticulă.

– În baie.

Femeia trecu pe lângă ei ieșind.

Dispărând în baie, Ledebur se auzea mișcând obiectele, paharele, sticlele. În cele din urmă se întoarse, aducând un pahar mare umplut cu un lichid care se ridica pe pereții lui în ritmul pașilor.

– Asta e, făcu Ledebur cu un rânjet care dezvelea doi dinți lipsă. Dar trebuie să o convingi să îl ia. Cum o să te descurci?

În clipa aceea, Gabriel Baines nu știa.

– O să vedem, zise, și întinse mâna după afrodiziac.

După ce-l părăsi pe Ledebur, conduse până la singurul magazin din Gandhitown, parcă în fața structurii de lemn în formă de dom, cu vopseaua crăpată, între grămezile de conserve îndoite și teancurile de cutii de carton care umpleau intrarea și zona de parcare. Aici negustorii alphani se descotoroseau – aruncau, de fapt – de cantități imense de mărfuri la mâna a doua.

Înăuntru, cumpără o sticlă de coniac alphan. Revenit în automobil o deschise, vărsă o porțiune din conținut, adăugă afrodiziacul sedimentat și de culoare nedefinită pe care i-l dăduse sfântul heb. Cele două lichide reușiră cumva să se amestece. Satisfăcut, repuse dopul la sticlă și porni mașina.

Nu era, reflectă el, momentul să se bazeze pe talentele lui înnăscute. După cum subliniase consiliul, nu excela în mod special în această direcție. Iar perfecțiunea, dacă voiau să supraviețuiască, era obligatorie.

Reuși fără dificultate să localizeze vizual nava terrană. Se contura înaltă, strălucitoare și de o curățenie metalică deasupra gunoaielor din Gandhitown, și imediat ce o zări întoarse în acea direcție.

Un paznic terran înarmat, purtând o uniformă de un verde cenușiu, obișnuită în timpul războiului trecut, îl opri la câteva sute de metri de navă, și prin geamul lateral văzu țeava unei arme grele îndreptate spre el.

– Documentele, vă rog, zise paznicul, scrutându-l atent.

Gabriel Baines spuse:

– Anunțați-o pe doctor Rittersdorf că un ambasador plenipotențiar al consiliului suprem se află aici pentru a face o ofertă finală, prin care poate fi evitată vărsarea de sânge de ambele părți.

Stătea drept și încordat la volanul automobilului, privind direct înainte.

Prin intercom se făcură aranjamentele.

– Puteți intra, domnule.

Un alt terran, de asemenea în echipament militar complet, cu arme la brâu și decorații, îl conduse mergând pe jos pe rampa către trapa deschisă a navei. Urcară, apoi îl lăsă să-și găsească trist drumul de-a lungul unui coridor, în căutarea Camerei 32-H. Pereții apropiați îl făceau să nu se simtă confortabil, tânjea să fie din nou afară, în aer liber, unde să poată respira. Dar era prea târziu. Găsi ușa corectă, ezită, apoi bătu. Sub brațul său, sticla clipoci ușor.

Ușa se deschise și apăru dr. Rittersdorf, îmbrăcată încă în bluza neagră, o idee prea strâmtă, fusta neagră și pantofii de spiriduș. Îl privi cu nesiguranță.

– Să vedem, ești domnul...

– Baines.

– A, paranul, și adăugă pe jumătate pentru sine: Paranoia schizofrenică. Oh, te rog să mă ierți – roși –, n-am intenționat să te jignesc.

– Am venit aici, zise Gabriel Baines, să toastez. Mi te alături?

Trecu pe lângă ea în apartamentul minuscul.

– Să toastezi pentru ce?

El ridică din umeri:

– Ar trebui să fie evident.

Permise vocii sale să arate exact nota potrivită de iritare.

– Vă predați?

Glasul ei era tăios, penetrant. Închizând ușa, înaintă un pas spre el.

– Două pahare, ceru cu voce deliberat scăzută și resemnată. Bine, doctore?

Scoase sticla de coniac alphan – și aditivul ei – din punga de hârtie și începu să deșurubeze dopul.

– Consider că faceți categoric un lucru înțelept, zise dr. Rittersdorf.

Era extrem de drăguță în timp ce căuta grăbită paharele. Ochii îi străluceau.

– E un semn bun, domnule Baines. Cu adevărat.

Sumbru, continuând să fie o încarnare a înfrângerii, Gabriel Baines turnă din sticlă până umplu ambele pahare.

– Deci putem ateriza la Culmea Da Vinci? întrebă dr. Rittersdorf, ridicând paharul și bând.

– Sigur, aprobă el apatic. Bău şi el. Avea un gust groaznic.

– O să-l informez pe responsabilul cu securitatea al misiunii noastre. Domnul Mageboom. Pentru ca nici un accident...

Tăcu dintr-odată.

– Ce e?

– Tocmai am avut cea mai... dr. Rittersdorf se încruntă: Un fel de emoţie. Adânc în interiorul meu.

Părea jenată.

– Nu contează, domnule... Baines, nu-i aşa?

Sorbi rapid din pahar:

– Mă simt deodată aşa de tensionată. Cred că eram îngrijorată, nu voiam să vedem...

Vocea i se stinse. Se duse în colţul camerei şi se aşeză acolo pe un scaun.

– Ai pus ceva în băutură.

Ridicându-se în picioare, lăsă paharul să-i cadă. Traversă cât putu de repede către butonul roşu de pe peretele opus.

Când trecu pe lângă el, o prinse de talie. Plenipotenţiarul consiliului inter-clanuri de pe Alpha III M2 îşi făcuse mişcarea. Planul lor fusese pus în acţiune, la bine şi la rău, lupta pentru supravieţuire.

Dr. Rittersdorf îl muşcă de ureche. Aproape retezându-i lobul.

– Hei, făcu el slab. Ce faci?

Apoi adăugă:

– Amestecul lui Ledebur chiar funcţionează. Dar vreau să spun că există o limită pentru toate.

Timpul trecea, iar el gâfâi:

– Cel puţin aşa ar trebui.

Răsună o bătaie în uşă. Dr. Rittersdorf strigă, ridicându-se puţin:

– Pleacă!

– Sunt Mageboom, răzbătu o voce masculină înăbuşită dinspre coridor.

Sărind în picioare, desfăcându-se din braţele lui, dr. Rittersdorf alergă la uşă şi o închise. Se întoarse imediat şi, cu o expresie feroce pe chip, plonjă – aşa i se păru lui – direct spre el. Închise ochii şi se pregăti de impact.

Dar oare asta le va aduce ceea ce doreau ei? Din punct de vedere politic.

Lăsând-o în jos şi aşezând-o pe podea, puţin la dreapta grămezii hainelor ei aruncate, Baines mormăi:

– Ascultă, dr. Rittersdorf...

– Mary.

De data asta îl muşcă de gură. Dinţii ei se agăţară de el cu o forţă uimitoare şi el tresări de durere, închizând involuntar ochii. Se dovedi a fi greşeala lui capitală. Fiindcă în acel moment fu răsturnat, în următoarea clipă stătea oarecum pe burtă, ţintuit pe loc – cu genunchii ei ascuţiţi înfipţi în şale, iar ea îl apucă de deasupra urechilor, adunându-i părul între degete şi trăgând în sus de parcă ar fi vrut să-i smulgă capul de pe umeri. Şi în acelaşi timp...

Reuşi să strige slab:

– Ajutor!

Însă persoana de cealaltă parte a uşii evident plecase, nu se auzi nici un răspuns.

Baines localiză butonul roşu de pe perete, pe care Mary fusese pe punctul de a-l apăsa – intenţionase, dar acum, dincolo de orice îndoială, nu l-ar mai fi apăsat nici într-un milion de ani –, şi începu să înainteze centimetru cu centimetru în direcţia lui.

Nu reuşi.

Şi ce mă enervează, continuă el să se gândească disperat, este că nici măcar nu ajută consiliul din punct de vedere politic.

– Dr. Rittersdorf, hârâi el, străduindu-se să respire, să fim rezonabili. Pentru numele lui Dumnezeu, hai să stăm de vorbă, bine? Te rog!

De data asta îl muşcă de vârful nasului. Simţi strânsoarea dinţilor ascuţiţi. Ea râse. Un râs lung, cu ecou, care îl înfioră.

Cred că muşcăturile o să mă ucidă, decise el, după trecerea a ceea ce părea un timp nesfârşit, în care nici unul dintre ei nu mai reuşi să spună nimic. Sunt muşcat până mor şi nu pot face nimic. Se simţea ca şi cum ar fi fost excitat şi s-ar fi întâlnit cu însuşi libidoul universului. Acolo pe covor îl ţintuia o forţă elementară, dar imensă, fără posibilitate de scăpare. Dacă ar intra cineva, de exemplu unul dintre paznicii înarmaţi...

– Ştiai, şopti umed Mary Rittersdorf lângă obrazul lui, că eşti cel mai drăguţ bărbat în viaţă?

Vorbind, se retrase uşor, ajustându-şi poziţia. Bărbatul văzu oportunitatea şi se rostogoli. Se întinse de-a buşilea după buton, bâjbâind frenetic să-l apese, să cheme pe cineva în ajutor – terran sau nu.

Respirând precipitat, ea îl apucă de gleznă şi-l doborî. Lovi cu capul marginea unui dulap de metal şi gemu în timp ce bezna înfrângerii şi anihilării – ceva pentru care nu fusese pregătit de nimic precedent din viaţa lui – se aşternea peste el.

Râzând, Mary Rittersdorf îl rostogoli şi se năpusti din nou peste el. Genunchii goi se înfipseră iar, sânii i se clătinau deasupra feţei, în timp ce îi prindea încheieturile cu mâinile şi îl imobiliza. Evident, pentru ea nu conta dacă era cu adevărat conştient, descoperi el, apoi bezna deveni completă. Un ultim gând îi pătrunse mintea, o hotărâre finală.

Cumva, într-un mod oarecare, o să pună mâna pe sfântul heb Ignatz Ledebur pentru asta. Chiar dacă ar fi ultima faptă din viaţa lui.

– O, eşti minunat, răsună glasul lui Mary, la jumătate de centimetru de urechea lui stângă, asurzindu-l. Aş putea să te mănânc.

Fremăta din cap până în picioare, o undă ca o furtună de mobilitate, o ondulaţie a însăşi suprafeţei pământului.

În timp ce leşina, avu sentimentul îngrozitor că dr. Rittersdorf abia începuse. Iar amestecul lui Ledebur nu era responsabil, pentru că pe *el* nu îl afecta la fel. Gabriel Baines şi elixirul sfântului heb oferiseră

ocazia de a ieși la suprafață pentru ceva ce exista deja în dr. Mary Rittersdorf. Iar el avea să fie norocos dacă respectiva combinație nu se dovedea a fi – așa cum se părea – un așa-zis elixir al dragostei, ci categoric o otravă mortală.

În nici un moment nu-și pierdu complet conștiința. În consecință, fu conștient că, mult mai târziu, activitatea în care era implicat începu încet-încet să se mai domolească. Furtuna artificial indusă se potoli, transformându-se în cele din urmă într-un calm capricios. Apoi – dintr-un motiv care îi rămase necunoscut – fu mutat fizic din locul lui de pe podea, din apartamentul lui Mary Rittersdorf, în cu totul alt loc.

Aș fi vrut să mor, își zise. Evident, ultimele clipe ale perioadei de grație se scurseseră, ultimatumul terran expirase, iar el nu reușise să împiedice evenimentele. Oare unde se afla? Cu grijă, Baines deschise ochii.

Era întuneric. Zăcea întins afară, sub stele, iar în jurul lui se înălțau movilele de gunoaie ale așezării hebilor, Gandhitown. Nicăieri – căută frenetic în jur – nu se zărea silueta navei terrane. Deci, evident, decolase. Pentru a ateriza la Culmea Da Vinci.

Tremurând, se ridică slăbit în capul oaselor. Unde, în numele a tot ce era sfânt pentru toate speciile, erau hainele lui? Fusese atât de indiferentă, încât să nu i le mai dea înapoi? I se părea un final nemeritat. Se întinse la loc și se blestemă în sinea lui... el, delegatul paranilor în consiliul suprem. E prea mult, cugetă cu amărăciune.

Un zgomot venind din dreapta îi atrase atenția. Deschise din nou ochii, de data asta privind discret. Un vehicul antic de formă demodată se îndrepta încet spre el. Acum își dădu seama, era în boschete. Mary Rittersdorf îl aruncase la marginea drumului. O ura, dar teama de ea, mult mai mare, nu putu fi clintită. Se apropia un vehicul tipic al hebilor, cu combustie internă. Îi putea distinge farurile galbene.

Ridicându-se în picioare, făcu semn mașinii să oprească, așezându-se în centrul cărării croite imprecis de hebi la periferiile orașului lor, Gandhitown.

– Ce s-a întâmplat? întrebă hebul care șofa, cu glas tărăgănat, plictisit; era atât de decăzut încât nu mai era precaut.

Baines se apropie de ușa mașinii și spuse:

– Am fost... atacat.

– Oh? Ce păcat. Ți-au luat și hainele? Urcă.

Hebul lovi în portiera din spatele lui până când aceasta se deschise scârțâind.

– O să te duc la mine acasă. Să-ți fac rost de ceva de îmbrăcat.

Baines zise acru:

– Aș prefera să mă duci la baraca lui Ignatz Ledebur. Vreau să-i vorbesc.

Dar, dacă totul exista de la început acolo, îngropat în interiorul femeii, cum ar mai putea da vina pe sfântul heb? Nimeni nu ar fi putut să prezică întâmplarea, iar dacă le-ar fi afectat de obicei pe femei

în acest mod, cu siguranță Ledebur ar fi încetat să folosească elixirul.

– Ăsta cine-i? întrebă șoferul, pornind mașina.

În Gandhitown se comunica puțin. Era un simptom, își dădu Baines seama, care întărise convingerile lui Mary Rittersdorf despre ei toți. Oricum, se concentră și descrise cum putu mai bine localizarea barăcii sfântului Heb.

– A da, făcu șoferul, tipul care are pisicile alea. Am călcat una ieri.

Chicoti. Baines închise ochii și gemu.

Se opriră în fața barăcii slab luminate a sfântului heb. Șoferul smuci portiera. Baines coborî anchilozat, cu dureri la fiecare încheietură și încă suferind de pe urma nenumăratelor mușcături provocate de Mary Rittersdorf în pasiunea ei. Își croi drum pas cu pas prin curtea plină de gunoaie, la lumina inegală a farurilor, găsi ușa barăcii, alungă o gloată neclară de pisici din cale, și bătu.

Văzându-l, Ignatz Ledebur se cutremură de râs.

– Ce distracție trebuie să fi fost, ești plin de sânge. Îți aduc ceva de îmbrăcat, iar Elsie trebuie să aibă ceva pentru mușcăturile alea sau ce sunt... parcă te-ar fi aranjat cu o forfecuță de unghii.

Râzând, dispăru undeva în spatele barăcii. O hoardă de copii triști îl priveau cum se încălzea lângă soba cu ulei. Îi ignoră.

Mai târziu, când nevasta lui Ledebur îi tamponă cu un unguent mușcăturile – care formau o constelație

în jurul nasului, gurii și urechilor –, iar Ledebur îi aduse niște haine șifonate, dar rezonabil de curate, Gabriel Baines spuse:

– Mi-am dat seama ce-i cu ea. Evident, e tipul de sadism oral. Aici lucrurile au mers prost.

Mary Rittersdorf, înțelese el, dezmeticindu-se, era la fel de bolnavă, sau chiar mai bolnavă, decât toți cei de pe Alpha III M2. Dar boala fusese latentă.

Ledebur îl informă:

– Nava terrană a decolat.

– Știu.

Începu să se îmbrace.

– Am avut o viziune acum o oră. Despre sosirea unei alte nave terrane.

– O navă de război, presupuse Baines. Vor cuceri Culmea Da Vinci.

Se întrebă dacă ar merge atât de departe, încât să arunce o bombă H peste așezarea manilor – în numele psihoterapiei.

– E o navă mică, de urmărire, zise Ledebur. Conform reprezentării mele psihice legate de forțele primordiale. Ca o albină. S-a grăbit să aterizeze lângă orașul polylor, Hamlet Hamlet.

Imediat Baines se gândi la Annette Golding. Spera din tot sufletul ca ea să fie teafără.

– Ai vreun vehicul, de orice fel? Ceva cu care să pot ajunge la Adolfville?

Avea propria mașină, foarte probabil parcată chiar în locul care fusese ocupat de nava terrană. La naiba,

ar fi putut merge pe jos până acolo. Și nu se va întoarce în orașul lui, se hotărî, va merge la Hamlet Hamlet, se va asigura că Annette nu fusese violată, bătută sau împușcată. Dacă îi făceau vreun rău...

– I-am dezamăgit, îi spuse lui Ledebur. Am pretins că am un plan, iar ei și-au pus nădejdea în mine. Desigur, pentru că sunt paran.

Dar nu se dăduse încă bătut. Mintea lui era plină de scheme, activă și vie. Și în mormânt va ajunge așa, continuând să plănuiască înfrângerea dușmanului.

– Ar trebui să mănânci ceva, sugeră nevasta lui Ledebur. Înainte de a pleca. A rămas niște tocană de rinichi. Intenționam s-o dau la pisici, dar ești bine venit.

– Mulțumesc, zise, reușind să nu vomite.

Bucătăria hebilor lăsa mult de dorit. Dar avea dreptate. Trebuia să-și recapete o parte din energie, altfel ar cădea mort pe drum. Era uimitor că nu căzuse deja, având în vedere ce i se întâmplase.

După ce mâncă, împrumută o lanternă, mulțumi pentru haine, unguent și mâncare, apoi porni pe jos pe străzile înguste, întortocheate, pline de mizerie din Gandhitown. Din fericire, mașina lui era încă acolo unde o lăsase. Nici hebii, nici terranii nu consideraseră necesar să o îndepărteze, s-o taie cu ferăstrăul sau s-o pulverizeze.

Urcă și plecă din oraș, apucând pe drumul de est spre Hamlet Hamlet. Străbătu iarăși, cu viteza mizerabilă de o sută de kilometri pe oră, peisajul neted, expus, dintre cele două așezări.

Avea un sentiment îngrozitor de urgență, cum nu mai simțise niciodată. Culmea Da Vinci fusese invadată, poate deja căzuse. Ce mai rămăsese? Acum, fără fantastica energie a clanului manilor, oare vor mai putea supraviețui? Dacă mărunta navă terrană însemna ceva... putea fi o speranță? Cel puțin, era ceva neașteptat. Iar în limitele a ce era de așteptat, ei nu aveau nici o șansă, erau condamnați.

El nu era skiz sau heb. Totuși, în felul lui neclar, avea și el viziunea lui. A șansei minime, a unei singure posibilități culese dintre multe altele. Primul său plan eșuase, dar se ivise oportunitatea asta. Credea în ea. Nici măcar nu știa de ce.

11

Întorcându-se spre casă de la întrunirea consiliului din Adolfville, o întrunire care fusese martoră la expirarea ultimatumului terran și la atacul Culmii Da Vinci de către inamic, Annette Golding se gândi la sinucidere. Ceea ce li se întâmplase, chiar și manilor, era copleșitor. Cum ai putea combate argumentele unei planete care nu de mult învinsese întregul Imperiu Alphan?

Evident, nu exista nici o speranță. Și, la nivel biologic, ea recunoștea... și era dispusă să cedeze. Sunt la fel ca Dino Watters, își spuse în sinea ei, scrutând drumul întunecos din față, strălucirea farurilor ei pe

panglica ondulată care lega Adolfville de Hamlet Hamlet. Când șansele sunt scăzute, prefer să nu lupt, prefer să mă predau. Nimeni nu mă silește să mă predau: *așa vreau eu.*

Ochii i se umplură de lacrimi când înțelese acest lucru despre sine. Presupun că ar trebui în esență să-i admir pe mani, decise ea. Venerez ceea ce nu sunt: nemiloasă, distantă, de neînduplecat. Dar teoretic, fiind o poly, aș putea deveni. De fapt, aș putea deveni orice. În schimb...

Observă, în dreapta ei, o dâră de la evacuarea rachetelor posterioare brăzdând cerul. O navă cobora, foarte aproape de Hamlet Hamlet. Dacă ar fi continuat să meargă pe același drum, ar fi întâlnit-o. Încercă imediat – tipic pentru o poly – două sentimente egale și contrare. Teama o făcea să dea înapoi, însă curiozitatea, un amestec de dorință, anticipare și emoție, o împingea să accelereze mașina.

Totuși, înainte de a ajunge la navă, teama învinse. Încetini, trase mașina pe acostament și întrerupse contactul. Mașina rulă în tăcere până se opri. Rămase cu farurile stinse, ascultând sunetele nopții și întrebându-se ce să facă.

Din locul unde stătea, putea distinge vag nava. Din când în când, pe lângă ea scăpăra o lumină, cineva făcea ceva. Soldați terrani, poate, pregătindu-se să invadeze Hamlet Hamlet. Dar nu auzea nici o voce. Iar nava nu părea mare.

Ea era, bineînțeles, înarmată. Fiecare delegat la consiliu trebuia să fie, cu toate că reprezentantul hebilor uita în mod tradițional. Căutând în torpedo, pescui pistolul demodat cu gloanțe de plumb. Nu-l folosise niciodată și i se părea incredibil ca în scurt timp să fie nevoită. Aparent, nu avea de ales.

Pas cu pas, în liniște, se furișă printre tufișurile țepoase, până ce brusc ajunse lângă navă. Speriată, se retrase, apoi văzu o strălfulgerare de lumină, activitatea din jurul bazei navei continuând.

Un bărbat, profund absorbit, își făcea de lucru cu o lopată, săpând o groapă. Muncea cu fața transpirată și încrețită de concentrare. Apoi deodată se grăbi înapoi în navă.

Când se întoarse, ducea o cutie pe care o puse alături de groapă. Lumina căzu în cutie și Annette Golding văzu cinci sfere cu aspect de grepfruit, umede și pulsând. Erau vii, iar ea le recunoscu. Constituenți inițiali nou-născuți de plasmodiu ganymedean – văzuse imagini cu ele în filmele educaționale. Desigur, bărbatul le îngropa. În pământ aveau să crească repede. Acea parte din ciclul lor de viață se împlinea foarte rapid. Așadar, bărbatul se grăbea. Sferele ar fi putut muri.

Zise, surprinzându-se chiar și pe sine:

– N-o să reușești să le pui pe toate în pământ la timp.

Într-adevăr, una dintre sfere se înnegrise deja și devenise scofâlcită. Se ofilea în fața ochilor lor.

– Ascultă!

Se apropie de bărbat, care continua să lucreze săpând cu lopata lui cea mică.

– O să le păstrez umede, ai nişte apă?

Se aplecă alături de el, aşteptând.

– Chiar or să moară.

Evident, ştia şi el. Bărbatul răspunse brutal:

– În navă. Ia un container mare. O să găseşti robinetul, e marcat.

Scoase sfera ofilită dintre tovarăşele ei, o aşeză blând în groapă şi începu s-o acopere cu pământ moale, pe care îl fărâmiţa între degete.

Annette intră în navă, găsi robinetul de apă şi apoi un lighean.

Ieşind cu ligheanul, acoperi cu apă sferele în curs de deteriorare, cugetând filozofic despre cum stătea treaba cu ciupercile: la ele totul se întâmpla repede, naşterea, creşterea, chiar şi moartea. Poate că erau norocoase. Aveau puţin timp de parcurs.

– Mulţumesc, zise bărbatul, luând o a doua sferă – acum udă – şi începând s-o îngroape. Nu sper să le salvez pe toate. Sporii au germinat în timpul călătoriei – nu am avut loc unde să pun puieţii, decât un vas pentru sporii microscopici.

Ridică scurt ochii spre ea, în timp ce săpa ca să lărgească groapa.

– Domnişoara Golding.

Ghemuită lângă cutia cu sfere, Annette întrebă:

– Cum se face că mă cunoşti, dar eu nu te-am mai văzut niciodată?

– E al doilea drum al meu aici, zise el criptic.

Deja sfera îngropată prima începuse să crească. În lumina lămpii de mână, Annette văzu pământul vibrând și umflându-se, tremurând pe măsură ce diametrul sferei creștea sensibil. Era o imagine bizară și nostimă, iar ea râse.

– Îmi pare rău, se scuză. Dar tu te-ai învârtit în jur, ai înfipt-o în pământ și acum uită-te la ea. În curând va fi cât noi de mare. Apoi se va putea deplasa.

Plasmodiul, după cum știa, era singura ciupercă mobilă. Din acest motiv o fascina.

– De unde știi atât de multe despre ele? o întrebă bărbatul.

– Ani întregi nu am avut nimic de făcut decât să studiez. Din... presupun că tu îi spui spital... mă rog, de acolo, înainte de a fi dărâmat, am luat casete despre biologie și zoologie. E adevărat, nu-i așa, că atunci când e matur, un plasmodiu ganymedean este suficient de inteligent ca să poți conversa cu el?

– Mult mai inteligent.

Bărbatul plantă repede o altă sferă. Vibra în mâinile lui, moale ca o gelatină.

– Formidabil! Mi se pare grozav.

Merita să rămână acolo ca să privească.

– Nu-i minunat? continuă ea, îngenunchind de partea opusă a cutiei, să-l privească lucrând. Mirosurile nopții, zgomotele animalelor – cele mici, broaștele și greierii-clopot – care se agită prin jur, apoi asta, să pui ciupercile să crească, în loc să le lași să

moară? Ești foarte milos, îmi dau seama. Spune-mi cum te cheamă.

El o privi pieziș.

– De ce?

– Așa. Ca să-mi aduc aminte de tine.

– Și eu am numele cuiva, spuse bărbatul, ca să-mi pot aduce aminte.

Acum nu mai rămăsese de plantat decât o singură sferă. Iar prima se umflase, ieșind la suprafață. Se transformase, constată ea, într-o multitudine de sfere, încleiate într-o masă comună.

– Dar eu am vrut numele ca să pot...

Nu termină, dar înțelese ideea.

– Mă numesc Chuck Rittersdorf.

– Ești cumva rudă cu dr. Rittersdorf, psihologul de pe nava terrană? Da, trebuie să fii soțul ei.

Era absolut sigură, faptul era evident. Amintindu-și de planul lui Gabriel Baines, își acoperi gura cu mâna, chicotind cu încântare răutăcioasă.

– O, zise, dacă ai ști. Dar nu pot să-ți spun.

Un alt nume pe care va trebui să ți-l amintești, gândi ea, e Gabriel Baines. Se întrebă cum se desfășurase planul lui Gabe de a o supune pe dr. Rittersdorf făcând dragoste. Avea un presentiment că eșuase. Dar pentru Gabe s-ar fi putut să fi fost – să fie chiar și în acest moment – extrem de distractiv.

Bineînțeles, acum totul luase sfârșit, pentru că-i sosise bărbatul.

– Ce nume purtai când ai fost aici data trecută?

Chuck Rittersdorf se holbă la ea.

– Crezi că mi-am schimbat...

– Erai altcineva.

Asta trebuia să fie, altfel și l-ar fi amintit. L-ar fi recunoscut.

După o pauză, Rittersdorf spuse:

– Hai să zicem doar că am venit aici, te-am întâlnit, m-am întors pe Terra, iar acum am revenit.

O privi încruntat, de parcă ar fi fost vina ei. Ultima sferă fiind plantată, adună gânditor cutia goală și lopata cea mică și porni către navă. Urmându-l, Annette zise:

– Acum plasmodiile ne vor cuceri satelitul?

Îi trecuse prin minte că poate făcea parte din planul terran de cotropire. Dar ideea nu suna bine, bărbatul semăna întru totul cu cineva care lucrează singur și pe ascuns. Era o idee mult prea parană pentru ea.

– Se poate și mai rău, răspunse Rittersdorf laconic.

Dispăru în interiorul navei. După o ezitare, intră după el, strângând ochii în lumina puternică de deasupra capului.

Pe un raft, stătea pistolul ei cu gloanțe, îl lăsase acolo când umpluse containerul cu apă.

Ridicându-l, Rittersdorf îl inspectă și se întoarse spre ea cu o expresie stranie pe chip, aproape ca un rictus.

– E al tău?

– Mda, făcu ea umilită.

Întinse mâna, sperând că i-l va înapoia. Nu-l primi.

– Te rog! E al meu, l-am lăsat jos pentru că încercam să fiu de ajutor, știi doar.

O studie îndelung. Apoi îi înmână pistolul.

– Mulțumesc! O să-mi amintesc.

Se simțea recunoscătoare.

– Ai de gând să salvezi satelitul cu el?

Acum Rittersdorf zâmbea. Nu arăta rău, decise, numai că avea o expresie febrilă, roasă de griji, și prea multe riduri. Dar ochii erau de un albastru curat și frumos. Bănuia că avea treizeci și ceva de ani. Nu chiar bătrân, dar cumva mai în vârstă decât ea. Zâmbetul lui era îndurerat, nu ca și când ar fi fost fals, ci... se gândi. Nenatural, ca și cum pentru el a fi fericit, chiar și pentru scurt timp, ar fi fost dificil. Probabil ca Dino Watters, era dependent de tristețe. I-ar fi părut foarte rău de el, dacă ar fi fost așa. Maladia era teribilă. Mult mai rea decât altele.

– Nu cred că putem salva satelitul. Voiam doar protecție personală. Cunoști situația noastră de aici, nu-i așa? Noi...

O voce izbucni brusc în mintea ei, căpătând o viață rudimentară.

„Domnule Rittersdorf..."

Scârțâia, se stingea, apoi revenea, ca un semnal slab și incoerent la un radio cu semiconductori.

„...înțelept lucru. Văd că Joan..."

Vocea dispăru.

– Pentru Dumnezeu, ce-a fost? rosti Annette îngrozită.

– Plasmodiile. Una dintre ele. Nu știu care.

Chuck Rittersdorf părea încremenit de ușurare. Spuse cu voce tare:

– Asigură continuitatea!

Striga la ea de parcă s-ar fi aflat la un kilometru distanță.

– S-a întors! Ce zici, domnișoară Golding? Spune ceva!

O apucă deodată de mâini și o învârti într-o horă, sărbătorind copilăros, fericit.

– *Spune* ceva, domnișoară Golding!

– Îmi pare bine, rosti Annette îndatoritoare, să văd că ești fericit. Ar trebui să te bucuri cât mai des posibil. Bineînțeles, eu nu știu ce s-a întâmplat. Oricum...

Își desfăcu degetele dintr-ale lui.

– Știu că meriți, indiferent despre ce-i vorba.

În spatele ei se mișcă ceva. Întoarse capul și văzu în ușa navei un bulgăre galben, care înainta ca un melc, ondulându-se peste prag și intrând. Deci așa arătau, constată ea. În stadiul final. I se tăie respirația. Se retrase, nu cu teamă, ci cu respect. Cu siguranță era un miracol modul în care se dezvoltase atât de rapid. Iar acum – din câte își amintea – va rămâne astfel un timp nedefinit, până când va fi în cele din urmă ucis de un climat prea rece sau prea cald, sau

de prea multă uscăciune. Şi, în cazuri extreme, va intra în sporogeneză. Ciclul se va repeta.

Când plasmodiul intră în navă, un al doilea apăru târându-se în urmă. Iar în spatele lui, un al treilea.

Surprins, Chuck Rittersdorf întrebă:

– Care eşti tu, Lordule Moluscă Alergătoare?

În mintea Annettei se formară o serie de gânduri.

„Obiceiul este ca primul născut să preia oficial identitatea părintelui. Dar nu există o distincţie clară. Dintr-un punct de vedere, noi toţi suntem Lorzii Moluscă Alergătoare, din alt punct de vedere, nici unul dintre noi nu este. Eu – primul – îmi voi asuma numele, ceilalţi îşi vor inventa noi nume, care să îi mulţumească. Am sentimentul că vom trăi şi vom prospera pe acest satelit. Atmosfera, umiditatea şi atracţia gravitaţională par potrivite pentru noi. Ne-ai ajutat să ne diversificăm zonele, ne-ai dus la mai mult de – dă-mi voie să calculez – trei ani-lumină de originea noastră. Mulţumim!“ El sau, mai degrabă, ei continuară: „Mă tem că tu şi nava ta urmează să fiţi atacaţi. Poate ar fi bine să decolezi cât mai repede posibil. Din cauza asta, noi, cei care ne-am dezvoltat la timp, am intrat.“

– Atacaţi de cine? întrebă Chuck Rittersdorf, apăsând un buton de pe panoul de comandă, care făcu trapa să culiseze şi să închidă nava. Se aşeză şi pregăti nava de plecare.

„După cum am putut afla, ajunseră gândurile la Annette, dinspre cele trei plasmodii, e implicat un

grup de băştinaşi, care în minţile lor se autodenumesc mani. Evident, au reuşit să arunce în aer o navă..."

– Dumnezeule! scrâşni Chuck Rittersdorf. Probabil a lui Mary.

„Într-adevăr. Manii care se apropie se felicită cu destulă încântare, în felul lor orgolios, că au învins-o pe dr. Rittersdorf. Oricum, ea nu e moartă. Cei din navă au reuşit să scape, în prezent se află în locuri necunoscute de pe satelit, iar manii îi vânează."

– Dar navele de război terrane din apropiere?

„Care nave de război? Manii au aruncat un ecran protector neobişnuit deasupra aşezării lor. Aşa că pentru moment sunt în siguranţă." Apoi plasmodiul adăugă o ipoteză proprie: „Dar nu va rezista mult, iar ei ştiu. Sunt în ofensivă numai temporar. Dar lor tot le place. Sunt extrem de fericiţi, în timp ce navele terrane zăpăcite bâzâie fără rost prin jur."

Bieţii mani, gândi Annette în sinea ei. Incapabili să vadă în perspectivă, trăind clipa prezentă, repezindu-se la luptă de parcă ar avea vreo şansă rezonabilă. Şi totuşi, propriul ei punct de vedere era oare cu mult mai bun? Dorinţa ei de a accepta înfrângerea reprezenta ceva mai bun?

Nu era de mirare că toate clanurile de pe satelit depindeau de mani, ei rămâneau singurul clan care avea curaj. Şi vitalitatea pe care o dă curajul.

Noi, restul, îşi dădu Annette seama, am pierdut cu mult timp în urmă. Înainte ca primul terran, dr. Mary Rittersdorf, să-şi facă apariţia.

Gabriel Baines, conducând cu nefericita viteză de o sută de kilometri pe oră spre Hamlet Hamlet, văzu mica și sprintena navă înălțându-se pe cerul nopții și știu că era prea târziu, chiar fără să înțeleagă direct situația. Annette, după cum îl informa însușirea de aproape-psionic, fie se afla pe navă, fie nava – cei de la bordul ei – o anihilaseră. În orice caz, ea plecase, așa că încetini mașina, simțind amărăciune și disperare.

Nu mai putea face realmente nimic. De acum înainte putea foarte bine să se reîntoarcă la Adolfville, la orașul și semenii lui. Să fie alături de ei în aceste ultime, tragice zile ale existenței lor.

În timp ce întorcea mașina, ceva trecu vuind și hurducându-se pe lângă, îndreptându-se spre Hamlet Hamlet. Era un monstru târâtor, ba chiar un super-monstru. Construit din oțel aliat așa cum numai manii știau să producă, măturând peisajul din față cu luminile lui puternice, avansa fluturând un steag roșu cu negru, simbolul de luptă al manilor.

Fără îndoială, asista la stadiul inițial al unui contraatac. Împotriva cui? Manii intraseră în acțiune, dar cu siguranță nu împotriva orașului Hamlet Hamlet. Poate încercaseră să ajungă la nava cea mică și rapidă, înainte să decoleze. Însă pentru ei, ca și pentru el, fusese prea târziu.

Claxonă. Turela se deschise, tancul se răsuci spre el, iar un man necunoscut apăru și-i făcu semn cu mâna. Chipul lui era înflăcărat de entuziasm, evident, se bucura din suflet de experiența lui, de îndatoririle

lui militare în apărarea satelitului, pentru care se pregătise de atâta timp. Situația care lui Baines i se părea deprimantă avea un efect opus asupra manului: îi permitea să se împăuneze și să adopte o atitudine înfloritoare și belicoasă. Gabriel Baines nu era surprins.

– Salut! strigă manul din tanc, rânjind larg.

Baines răspunse cât de puțin amar reuși:

– Văd că nava a scăpat din mâinile voastre.

– O prindem noi.

Manul nu-și pierduse veselia. Arătă spre cer:

– Privește, amice! Racheta.

O secundă mai târziu ceva fulgeră deasupra capului. Fragmente luminoase se scurseră, și Gabriel Baines își dădu seama că nava terrană fusese lovită. Manul avea dreptate. Ca de obicei... Îi caracteriza.

Îngrozit, întrucât intuia că Annette Golding era la bordul navei, strigă:

– Mani barbari, monstruoși...

Bucata principală cădea în dreapta lui. Trântind portiera, porni motorul, părăsi drumul și o luă de-a dreptul peste câmp. Tancul manilor închise turela și îl urmă, umplând noaptea cu scrâșnetele lui.

Baines ajunse primul la rămășițe. Un fel de parașută de urgență, un balon imens de gaz, ieșise din partea din spate, făcând-o să coboare mai mult sau mai puțin lin. Acum zăcea pe jumătate îngropată în pământ, cu coada în sus, fumegând – ceea ce pe Baines îl îngrozi și mai mult –, de parcă ar fi fost pe punctul de a se dezintegra. Miezul motorului atomic din

interior atinsese, presupunea, masa critică și, odată depășită, totul era terminat.

Ieși din mașină și alergă spre trapa navei. Când ajunse aproape de ea, se deschise. Un terran ieși nesigur pe picioare, urmat de Annette Golding și, cu mari dificultăți tehnice, de o movilă galbenă omogenă, care se scurse pe buza trapei și căzu cu o bufnitură pe pământul de dedesubt.

Annette spuse:

– Gabe, nu-i lăsa pe mani să-l împuște pe omul ăsta, e cumsecade. E bun chiar și cu plasmodiile.

Tancul se apropiase huruind, turela se deschise iar și apăru manul dinăuntru. Însă acum purta o armă laser, îndreptată asupra terranului și a Annettei. Rânjind, declară:

– V-am prins!

Era limpede că imediat ce își va savura pe deplin triumful îi va ucide. Ferocitatea minții manilor era de neconceput.

– Ascultă! zise Baines, fluturând mâna spre man. Lasă-i în pace! Femeia e din Hamlet Hamlet, e una de-a noastră.

– Una de-a noastră? repetă manul. Dacă e din Hamlet Hamlet, nu e de-a noastră.

– Of, *haide*! Voi, manii, sunteți atât de sărițiîncât nu recunoașteți sau nu vă amintiți de înfrățirea clanurilor în momente de criză? Lasă arma jos.

Se îndreptă încet spre mașină, fără să-și ia ochii de la man. În mașină, sub scaun, avea propria armă.

Dacă ar fi putut pune mâna pe ea, ar fi folosit-o ca să salveze viața Annettei.

– O să-i raportez lui Howard Straw, zise și deschise portiera bâjbâind înăuntru. Sunt colegul lui, reprezentantul paranilor în consiliu.

Degetele lui se strânseră în jurul patului pistolului. Îl ridică, ținti și în același moment ridică siguranța.

Declicul, auzibil în atmosfera liniștită a nopții, îl făcu pe manul din tanc să se întoarcă instantaneu. Arma laser era acum îndreptată spre Gabriel Baines. Nici unul nu scoase vreun cuvânt, stăteau față în față, fără să miște, fără să tragă. Lumina nu era potrivită pentru ca vreunul să-l poată nimeri perfect pe celălalt.

Un gând, emanând de Dumnezeu știe unde, pătrunse în mintea lui Gabriel Baines.

„Domnule Rittersdorf, soția ta se află în apropiere, sesizez activitatea ei cefalică. În consecință, te sfătuiesc să te arunci la pământ."

Terranul și cu Annette Golding se prăbușiră imediat cu fața în jos. Manul din tanc, speriat, își mută arma de la Gabriel Baines, căutând șovăitor în noapte.

O rază dintr-o armă laser, aproape perfect direcționată, trecu peste silueta întinsă a terranului, pătrunzând în fuzelajul navei avariate și dispărând într-un fâsâit de metal lichefiat. Manul din tanc se răsuci, încercând să depisteze sursa. Strânse arma într-un spasm de reacție instinctivă, dar nu trase. Nici el, nici paranul nu-și dădeau seama ce se petrecea. Cine în cine trăgea?

Gabriel Baines îi strigă Annettei:

– *Urcă în mașină!*

Ținu ușa deschisă. Annette înălță capul, îi aruncă o privire, și se întoarse spre terranul de lângă ea. Cei doi se înțeleseră din ochi, apoi se ridicară și alergară spre mașină.

Manul deschise focul, dar nu asupra femeii și terranului. Trăgea în întuneric, în direcția din care venise descărcarea laser. Apoi deodată se retrase, turela se trânti și tancul, cu o smucitură, se urni și porni în direcția în care trăsese manul. În același timp, din țeava din fața tancului țâșni o rachetă. Merse drept, paralel cu solul, apoi, brusc, detonă. Gabriel Baines, care încerca să întoarcă mașina, cu terranul și Annette așezați pe scaunul de lângă el, simți pământul tresărind și devorându-i. Închise ochii, dar ceea ce se întâmpla nu putea fi înlăturat.

Alături de el, terranul înjură. Femeia gemu.

Manii ăștia, gândi Baines înfuriat, pe când simțea mașina săltând, prinsă de unda de șoc a exploziei rachetei.

– Nu poți folosi o rachetă în felul ăsta, se auzi slab vocea terranului peste vuietul general, la o rază de acțiune atât de mică.

Izbită și purtată de șocul exploziei, mașina continua să se rotească. Gabriel Baines se lovi de tavanul capitonat și de tabloul de bord. Toate dispozitivele de siguranță pe care un paran inteligent le-ar fi instalat în vehiculul său pentru a se proteja împotriva unui

atac, intrară automat în acțiune, dar nu erau suficiente. Mașina continuă să se rostogolească, iar înăuntru Gabriel Baines își zise în sinea lui: *Îi urăsc pe mani*. N-o să mai susțin niciodată cooperarea cu ei.

Cineva, lovindu-se de el, exclamă:

– Dumnezeule!

Era Annette Golding. O prinse, agățându-se de ea. Toate geamurile mașinii se spărseseră. Ploua cu bucățele de plastic peste el, simți și izul acru a ceva arzând, poate propriile haine – nu l-ar fi surprins. Activată de temperatură, protecția antitermică scuipă spumă din duzele laterale. Într-o clipă plutea într-o mare cenușie, incapabil să apuce ceva... o pierduse iarăși pe Annette. La naiba, gândi, dispozitivele astea de protecție care m-au costat atâta timp și atâtea pielicele aproape că sunt mai rele decât explozia în sine. Oare există vreo morală aici? se întrebă în timp ce se rostogolea prin spuma alunecoasă. Parcă ar fi fost uns pentru cine știe ce orgie a epilării corporale. Se foia și se freca, luptându-se să scape de substanța lipicioasă.

– Ajutor! strigă.

Nimeni și nimic nu-i răspunse.

O să arunc în aer tancul ăla, se gândi Gabriel Baines, în timp ce înota. Jur. O să mă răzbun pe ei, pe dușmanii noștri, manii ăștia aroganți... dintotdeauna am știut că sunt împotriva noastră.

„Greșești, domnule Baines, apăru în mintea lui un gând calm și logic. Soldatul care a tras cu racheta nu

intenţiona să vă facă vreun rău. Înainte de a trage, a făcut calculele cu grijă – sau aşa a crezut. Trebuie să te fereşti să vezi rea intenţie în spatele unor accidente. În clipa asta, el încearcă să ajungă la tine şi să te scoată din maşina în flăcări. Pe tine şi pe tovarăşii tăi."

„Dacă mă poţi auzi, gândi la rândul său Gabriel Baines, ajută-mă!"

„Nu pot face nimic. Eu sunt un plasmodiu. În nici un caz nu mă pot apropia de flăcări, sunt prea sensibil la căldură, după cum demonstrează limpede recentele evenimente. Doi dintre fraţii mei au pierit deja încercând. Iar în momentul de faţă, eu nu sunt pregătit de sporogeneză." Adăugă: „Oricum, dacă ar fi să încerc să salvez pe cineva, ar fi domnul Rittersdorf. Cel din maşina ta... bărbatul de pe Terra."

O mână îl apucă pe Gabriel Baines de guler. Fu ridicat, tras din maşină, aruncat pe o parte. Manul, cu tipica lui putere fizică ieşită din comun, pătrundea acum în maşina arzând ca s-o pună în siguranţă pe Annette Golding.

„Apoi domnul Rittersdorf", se făcu simţit gândul neliniştit al plasmodiului până acolo unde zăcea Gabriel Baines.

Încă o dată, cu totală indiferenţă pentru propria siguranţă – de asemenea, tipică temperamentului hiperactiv –, manul dispăru în maşină. De data asta, când se reîntoarse, îl trăgea afară pe terran.

„Mulţumesc! se auzi ganymedeanul, cu uşurare şi recunoştinţă. În schimbul faptei tale, dă-mi voie să-ţi

ofer o informație; racheta ta *nu* a atins-o pe dr. Rittersdorf. Atât ea, cât și simulacrul, domnul Mageboom, se află încă în apropiere, la adăpostul întunericului, căutând o oportunitate să tragă din nou în voi. Așa că mai bine întoarce-te cât poți mai repede la tancul tău."

– De ce eu? rosti manul furios.

„Clanul tău le-a distrus nava, răspunse plasmodiul. Ostilitățile dintre voi și ei sunt deschise. Grăbește-te!"

Soldatul alergă la tanc.

Dar nu ajunse. La două treimi din drum, căzu pe burtă când o rază laser se ivi din întuneric, îl atinse scurt, apoi se stinse.

Acum urmăm noi, înțelese amărât Gabriel Baines, pe când stătea ștergându-și spuma de pe el. Mă întreb dacă mă mai recunoaște, dacă își mai amintește întâlnirea de mai devreme... dacă e așa, ce ar putea-o face să mă ierte – sau să mă ucidă mai repede?

Alături de el, terranul, purtând de asemenea numele Rittersdorf printr-o coincidență ciudată, se luptă să se ridice în șezut și vorbi:

– Aveai un pistol. Ce s-a întâmplat cu el?

– E încă în mașină, presupun.

– De ce să ne omoare ea pe noi? gâfâi Annette.

Rittersdorf răspunse:

– Pentru că știe ce caut aici. Am venit pe satelitul ăsta ca să o ucid.

Părea calm.

– Până la sfârșitul serii, unul dintre noi va muri. Fie ea, fie eu.

Categoric era decis.

Deasupra lor se auzi vuietul unor motoare. Era o altă navă, una imensă, după cum își dădu seama Gabriel Baines, și simți o undă de speranță. Posibil să scape de dr. Rittersdorf până la urmă. Era nebună, bănuia el. Chiar dacă pe acea navă se aflau terrani. Deoarece era extrem de limpede că dr. Rittersdorf acționa dintr-un impuls sălbatic, pe cont propriu, fără o aprobare oficială. Cel puțin, așa spera.

De sus izbucni lumina unui reflector, noaptea se făcu albă și totul, fiecare obiect, până la pietrele de pe jos, ieși în evidență cu o claritate absolută. Nava avariată a domnului Rittersdorf, tancul abandonat al manului mort, însuși cadavrul acestuia, întins nu departe, mașina lui Gabriel Baines, arzând, iar la o sută de metri în față, o gaură vastă fumegând acolo unde explodase racheta. Iar printre copacii îndepărtați din dreapta, două siluete umane. Mary Rittersdorf și cine mai spusese plasmodiul. Acum îl văzu și pe el, se refugiase în apropierea navei distruse. În lumina reflectorului, imaginea era macabră. Își înfrână impulsul de a chiui.

– O navă de război terrană? întrebă Annette Golding.

– Nu, răspunse Rittersdorf. Uită-te la iepurele de pe lateral.

– Un iepure!

Ochii i se lărgiră:

– E o rasă de iepuri inteligenți? Există așa ceva?

„Nu, ajunseră gândurile plasmodiului la Gabriel Baines, aparent cu părere de rău. Apariția asta îl reprezintă pe Bunny Hentman, care te caută, domnule Rittersdorf. A fost, după cum în mod pesimist ai anticipat, o deducție relativ ușoară din partea lui că vei veni aici pe Alpha III M2. A părăsit Brahe City la scurt timp de la plecarea ta de pe Terra." Explică: „Obțin în acest moment gândurile din mintea lui. Desigur, până acum am fost ignorant în această privință, fiind doar în stadiul de spor."

Nu înțeleg, își zise Gabriel Baines în sinea sa. Pentru numele lui Dumnezeu, cine e Bunny Hentman? O zeitate iepure? Și de ce îl caută pe Rittersdorf? În realitate, nu era prea sigur nici cine era Rittersdorf. Soțul lui Mary Rittersdorf? Fratele ei? Întreaga situație îi era confuză în minte și ar fi dorit să se afle înapoi în Adolfville, în zonele securizate cu grijă, pe care clanul său le elaborase de-a lungul anilor pentru cazul unor astfel de nenorociri.

Categoric, decise el, *suntem condamnați*. Sunt toți uniți împotriva noastră – manii, dr. Rittersdorf, nava grasă de sus, cu totemul său iepuresc pictat pe lateral, și, undeva în apropiere, autoritățile militare terrane, așteptând să intre în acțiune... ce șanse avem? Un ghem masiv de înfrângere se formă în interiorul lui – n-avea decât, gândi posomorât.

Aplecându-se către Annette Golding, care se chinuia să-şi scuture spuma antitermică de pe braţe, îi spuse:

– Adio.

Ea îl privi cu ochi mari şi întunecaţi.

– Unde te duci, Gabe?

– Ce naiba, replică el amar, mai contează?

Nu aveau nici o şansă aici, prinşi în bătaia reflectorului, în văzul dr. Rittersdorf şi a armei ei laser – cu care deja îl omorâse pe soldatul man. Se ridică nesigur pe picioare, alunecând pe spumă, scuturându-se ca un câine ud.

– Plec, o informă pe Annette, apoi se simţi trist din cauza ei; nu propria moarte, ci a ei îl făcea nefericit. Aş fi vrut să pot face ceva pentru tine, zise dintr-un impuls. Dar femeia aia e nebună, am aflat pe pielea mea.

– Oh, făcu Annette şi înclină din cap, privind direct spre Rittersdorf. Deci planul tău în legătură cu ea nu a mers bine.

– Ai spus „bine"?

Râse, era de-a dreptul amuzant.

– Aminteşte-mi să-ţi povestesc cândva.

Aplecându-se, o sărută. Faţa Annettei, alunecoasă şi udă din cauza spumei, se lipi de gura lui, apoi el se ridică şi plecă, văzând limpede în lumina reflectorului care încă mai funcţiona.

Mergând, aştepta ca raza laser să-l atingă. Lumina era atât de puternică, încât, involuntar, închise ochii

pe jumătate. Strângând din ochi, înaintă pas cu pas, fără nici o direcţie anume... oare de ce nu trăgea? O să se întâmple, ştia. Şi-ar fi dorit să se grăbească. Să moară de mâna acestei femei – o soartă bună pentru un paran, ironică şi binemeritată.

O umbră îi blocă drumul. Deschise ochii. Trei siluete, şi toate familiare: în faţa lui se aflau Sarah Apostoles, Omar Diamond şi Ignatz Ledebur, cei trei vizionari supremi ai satelitului sau, din alt punct de vedere, se gândi el în sinea lui, cei mai mari trei nebuni ai tuturor clanurilor. Ce căutau acolo? Levitaseră ori se teleportaseră sau ce altceva făceau ei; oricum, ajunseseră acolo prin neo-magia lor. Văzându-i, se simţi doar iritat. Situaţia era destul de complicată şi aşa.

– Răul se confruntă cu răul, intonă sentenţios Ignatz Ledebur. Dar prietenii noştri trebuie să scape. Să ai credinţă în noi, Gabriel. Vom avea grijă să fii condus foarte curând, psihopomp, într-un loc sigur.

Apoi întinse mâna către Baines, cu chipul transfigurat.

– Nu eu. Annette Golding, ajutaţi-o pe ea.

I se păru atunci că, dintr-o dată, povara de a fi paran, de a se apăra pe sine împotriva tuturor relelor, îi fusese ridicată. Pentru prima dată în viaţă, acţionase nu ca să se salveze pe sine, ci ca să salveze pe altcineva.

– Şi ea va fi salvată, îl asigură Sarah Apostoles. De aceeaşi putere.

Deasupra capetelor, motoarele navei inscripționate cu iepurele continuau să vuiască. Nava cobora lent. Ateriza.

12

Alături de Mary, agentul CIA Dan Mageboom spuse:

– Ai auzit declarația plasmodiului, pe navă se află comicul de televiziune Bunny Hentman, care este în capul listei celor căutați de noi.

Agitat, Mageboom se trăgea de gât, evident bâjbâind după transmițătorul intercom care îl conecta de puternicul releu CIA de la bordul marii nave de linie terrane.

– L-am auzit declarând și că tu nu ești o persoană, ci un simulacru, replică Mary.

– Persoană, nepersoană, făcu Mageboom. Contează?

Găsise microfonul comului. Vorbi în el, ignorând-o, comunicându-le superiorilor că Bunny Hentman își făcuse în cele din urmă apariția. Pe baza declarației unei ciuperci ganymedene, cugetă Mary. Credulitatea CIA întrecea orice capacitate de înțelegere. Însă probabil era adevărat. Fără îndoială, Hentman se afla la bordul navei. Avea marcajul de identificare, cu simbolul iepurelui familiar spectatorilor show-ului TV.

Își reaminti, atunci, episodul neplăcut când abordase organizația lui Hentman în efortul de a obține un post de scenarist pentru Chuck. Îi făcuseră o propunere clară, abilă, iar ea nu uitase niciodată. Și nici nu va uita vreodată. O „afacere colaterală", cum o numiseră eufemistic. Porci libidinoși, gândi, în timp ce privea nava așezându-se ca o uriașă minge de fotbal, mult prea minuțios pregătită.

– Instrucțiunile mele, vorbi brusc Mageboom, spun să mă apropii de navă și să încerc să-l arestez pe domnul Hentman.

Se ridică în picioare. Uluită, îl urmări îndreptându-se spre nava oprită. Oare ar trebui să-l las să se ducă? se întrebă. De ce nu? se hotărî, lăsând în jos arma laser. Nu avea nimic împotriva lui Mageboom, om sau simulacru, indiferent ce era. În orice caz, era clar ineficient, ca toți angajații CIA pe care îi întâlnise pe parcursul anilor petrecuți alături de Chuck. Chuck! Dintr-odată își reîndreptă atenția către el, acolo unde stătea ghemuit împreună cu Annette Golding. Ai venit de departe, dragule, gândi ea. Doar ca să te răzbuni pe mine. Merită? Dar ți-ai găsit și o nouă femeie. Mă întreb cum ți-ar plăcea să ai o schizofrenică polimorfă drept amantă. Ținti cu arma laser și trase.

Lumina puternică și albă a reflectorului se stinse brusc, întunericul reveni. Pentru o clipă, nu înțelese ce se întâmplase, apoi își dădu seama că nava aterizase și nu mai avea nevoie de iluminare, așadar stinsese

reflectorul. Prefera întunericul luminii, ca o insectă fotofobă fugind în spatele unui raft cu cărți.

Nu putea ști dacă focul ei îl atinsese pe Chuck.

La naiba, se gândi cu o furie tristă. Apoi simți teama. La urma urmelor, ea era cea aflată în pericol. Chuck devenise un asasin, venise aici s-o omoare. Era perfect, rațional și pe de-a-ntregul conștientă: prezența lui pe satelit dovedea ceea ce suspectase de mult cu perspicacitatea ei profesională. Îi trecu acum prin minte că în timpul drumului și în primele zile pe Alpha III M2, Chuck ar fi putut foarte ușor să fie la comanda simulacrului Mageboom. De ce nu a acționat atunci, în loc să aștepte? În orice caz, nu mai era valabil acum, când simulacrul era condus de pe Terra. Conform politicii CIA, după cum știa din remarcele făcute de Chuck de-a lungul anilor.

Ar trebui să fug, se gândi. Înainte ca el să mă caute. Unde m-aș putea duce? Navele mari de război nu se pot apropia, pentru că nebunii și maniacii ăștia ridicaseră acel scut. Presupun că tot mai încearcă să-și găsească drumul prin el. Oricare ar fi fost motivul, pierduse contactul cu armata terrană. Iar acum, Mageboom plecase, nu mai putea ajunge la navele de linie cu ajutorul lui. Mi-aș dori să fiu iar pe Terra, își vorbi lamentabil. Întregul proiect se transformase în ceva îngrozitor. E o nebunie, Chuck și cu mine încercând să ne asasinăm reciproc. Cum de s-a ajuns la ceva atât de înfiorător și psihotic? Credeam că am reușit să ne despărțim... nu s-a întâmplat prin divorț?

N-ar fi trebuit niciodată să-l pun pe avocatul meu, Bob Alfson, să facă rost de imaginile cu Chuck și fata aia. Probabil, asta l-a provocat. Oricum, era prea târziu; nu numai că obținuse fotografiile, dar le și folosise la tribunal. Acum făceau parte dintr-un dosar public, oricine avea puțină curiozitate morbidă putea să caute printr-un dosar al tribunalului, să animeze imaginile și să se distreze cu secvențele în care Chuck și băgăreața aia de Trieste făceau dragoste. *In hoc signo vinces*, dragule...

Chuck, se gândi, mi-ar plăcea să mă dau bătută, mi-ar plăcea să mă retrag din toate, dacă nu de dragul tău, atunci de al meu. N-am putea fi... prieteni?

Era o speranță fără rost.

Acum, la orizont se vedea mișcându-se ceva ciudat. Porni într-acolo, uimită de mărime. Cu siguranță era prea imens ca să fie construit de om. Atmosfera era animată de ceva solid. Stelele deveniseră palide, dispărând parțial în acea zonă, iar obiectul, orice ar fi fost, începea acum să ia o formă aproape luminoasă.

Avea aspectul unei șopârle mari, iar ea își dădu seama pe dată despre ce era vorba. O proiecție schizofrenică, o parte a lumii primordiale sesizate de un psihotic avansat, și evident o entitate familiară aici pe Alpha III M2 – dar oare de ce o vedea *ea*?

Putea un schizofrenic – sau, eventual, câțiva dintre ei, acționând concertat – să-și coordoneze percepțiile psihotice cu cineva având capacități psionice? Bizară idee, se gândi nervoasă, să sperăm că nu asta

e explicația. Pentru că o astfel de combinație ar fi fost letală dacă oamenii ăștia ar fi dat peste ea în decursul sfertului lor de veac de libertate.

Își aminti de hebefrenicul pe care îl întâlnise în Gandhitown... cel pe care ei, poate pe bună dreptate, îl numeau sfânt, Ignatz Ledebur. În acel moment simțise și ea, în ciuda murdăriei, ceva în acest sens în privința lui, izul revigorant și totuși înspăimântător al capacităților supranaturale îndreptate Dumnezeu știe încotro. În orice caz, în final fusese fascinată de el.

Șopârla – părând destul de reală – se întinse, își chirci gâtul lung și deschise fălcile. Vomită o apariție ca o minge de foc, aprinzând acea porțiune de cer. Mingea de flăcări se înălță, purtată de curenții atmosferici, iar ea răsuflă ușurată: măcar se îndepărta, nu cobora. Se temea sincer de ea. Nu aprecie nici măcar o clipă imaginea: semăna prea mult cu secvențele de coșmar pe care le experimentase în propriile vise – le experimentase, dar nu le discutase și nu le analizase, nedorind să le studieze nici măcar în secret, cu atât mai mult împreună cu altcineva, vreun psihiatru profesionist. Doamne ferește!

Mingea de foc își încetă ascensiunea. Și începu să se desfacă în fâșii luminoase. Fâșiile plutiră în jos și, spre uimirea ei tâmpă, se mișcară ca și cum ar fi fost conduse de o mână, formând cuvinte enorme.

Cuprindeau un mesaj, în sens literal. Un mesaj, înțelese cu jenă și oroare, adresat chiar ei. Cuvintele străluceau:

DR. RITTERSDORF, EVITĂ VĂRSAREA DE SÂNGE
ŞI
ÎŢI VOM PERMITE SĂ PLECI.

Apoi, cu litere mai puţin strălucitoare, ca un fel de idee ulterioară:

TRIUMVIRATUL SFÂNT

Şi-au ieşit din minţi, îşi spuse Mary Rittersdorf, şi simţi un hohot isteric ridicându-i-se în gât. Nu *eu* caut vărsarea de sânge, ci Chuck! De ce vă legaţi de mine, pentru numele lui Dumnezeu? Dacă sunteţi aşa de sfinţi, ar trebui să vă daţi seama de ceva atât de evident. Dar poate că nu era chiar atât de evident. Ea trăsese în Chuck, şi înainte îl ucisese pe soldatul man, care fugea înapoi la tancul lui. Aşa că, la urma urmelor, conştiinţa ei, intenţiile ei nu erau tocmai nepătate.

Alte cuvinte se formară.

TE ROG, RĂSPUNDE.

– Dumnezeule, protestă ea. *Cum?*

Doar nu se puteau aştepta ca ea să-şi scrie răspunsurile cu litere de foc pe cer. Ea nu era un triumvirat de sfinţi-psihopaţi hebefreni. E groaznic, îşi zise. Prea grotesc pentru a fi îndurat. Iar dacă i-aş asculta, dacă i-aş crede, aş fi oarecum vinovată, oarecum

responsabilă pentru răul care există între mine și Chuck. Dar nu sunt.

Dintr-o dată izbucniră raze roșii laser în apropierea navei lui Bunny Hentman. Dan Mageboom, simulacru CIA și agent de teren, ducea evident o luptă. Oare ce progrese făcea? Probabil foarte puține, cunoscând CIA. Oricum, îi dori succes.

Se întrebă dacă triumviratul sfânt avea instrucțiuni și pentru el. Mageboom ar fi avut nevoie de ajutor, fiind singur și angajat în atacul frontal asupra navei lui Hentman, trăgând foc după foc cu ceea ce ei i se părea acum o abnegație inumană. O fi el un simulacru – de fapt, evident că era –, dar nimeni nu putea spune că era laș. Iar noi ceilalți, reflectă, ea însăși, Chuck și fata care era cu el, plasmodiul, chiar și soldatul man care alergase repede la adăpostul tancului său, noi toți suntem înțepeniți de frică, motivați de nimic altceva în afară de instinctul animalic de a ne salva pielea. Dintre toți, numai Dan Mageboom, simulacrul, continuase ofensiva. Și, cel puțin așa i se părea, asaltul lui Mageboom asupra navei lui Hentman era destinat unui eșec ridicol.

Noi cuvinte, enorme și strălucitoare, apărură pe cer. Slavă Domnului, nu îi erau adresate direct ei. De data asta era scutită de umilința de a fi scoasă în evidență.

ÎNCETAȚI RĂZBOIUL ȘI IUBIȚI-VĂ UNUL PE ALTUL.

Bine, fu de acord Mary Rittersdorf. O să încep eu. O să-l iubesc pe fostul meu soț Chuck, care a venit aici să mă ucidă. Cum sună ca nou început, printre tot ce se petrece?

Lumina roșie a razelor laser din apropierea navei lui Hentman crescu în intensitate. Simulacrul ratase șansa să răspundă măreților cuvinte de avertisment: își continua lupta inutilă, dar foarte vitejească.

Pentru prima dată în viață, admira întru totul pe cineva.

Din momentul în care apăruse nava lui Hentman, plasmodiul devenise temător. Gândurile lui, ajungând până la Chuck Rittersdorf, erau saturate de îngrijorare.

„Recepționez evaluări înspăimântătoare ale recentelor evenimente, îi transmise. Toate emană de pe nava lui Hentman. El și echipajul, în special câțiva alphani din preajma lui, au înjghebat o filozofie în care tu, domnule Rittersdorf, devii centrul unei conspirații fictive împotriva lor." Plasmodiul tăcu pentru câteva secunde, apoi gândi iar: „Se pregătesc să lanseze o navetă."

– De ce? întrebă Chuck și simți cum ritmul inimii i se schimbă.

„Imaginile luate în timpul expunerii la reflector au revelat prezența ta aici. Naveta te va căuta. Vei fi prins, e inevitabil."

Ridicându-se ezitant în picioare, Chuck îi spuse lui Annette Golding:

– O să încerc să scap. Tu rămâi aici.

O luă la fugă departe de scena evenimentelor, fără nici o direcție anume. Șonticăi pur și simplu peste terenul accidentat cât putu mai bine. Între timp, nava lui Hentman aterizase. În timp ce fugea, observă un fenomen bizar. Dâre roșii de laser străluceau în jurul navei. Cineva – sau un grup – inițiase un conflict deschis, imediat ce se deschisese trapa.

Cine? se întrebă. Nu Mary, cu siguranță. Cineva din clanurile de pe satelit? Poate o avangardă a manilor... dar ei nu erau deja ocupați, luptându-se cu Terra, menținând dubiosul scut protector deasupra Culmii Da Vinci? Iar ei foloseau alte tipuri de arme, nu demodatele raze laser. În consecință, semăna mai mult a CIA.

Era Mageboom, decise. Simulacrul primise instrucțiuni să înceapă lupta împotriva navei lui Hentman. Fiind o mașină, procedase în consecință.

Manii, se gândi el, se luptă cu Terra. Mageboom, reprezentând CIA, e ocupat să se împuște cu Hentman. Fosta mea soție se luptă cu mine. Iar Hentman e dușmanul meu. Din punct de vedere logic, ce rezultă de aici? Ar trebui să fie posibil de trasat o ecuație rațională pe baza acestor inter-relații baroce. Cu siguranță se poate simplifica. Dacă manii se luptă cu Terra, iar Hentman luptă tot cu Terra, atunci manii și Hentman sunt aliați. Hentman se bate cu mine, așadar eu sunt dușmanul lui, prin urmare aliatul Terrei. Mary se luptă cu mine, iar eu mă lupt cu Hentman, deci Mary este aliata lui Hentman, așadar inamicul

Terrei. Însă Mary conduce forța terrană de psihologi bine intenționați care au sosit aici. A venit ca reprezentant al Terrei. Deci, logic, Mary este atât inamicul, cât și aliatul Terrei.

Ecuația pur și simplu nu poate fi rezolvată... există mult prea mulți participanți la bătălie, care fac mult prea multe lucruri ilogice, unii, cum e cazul lui Mary, absolut din proprie inițiativă.

Ia stai! Eforturile lui de a crea o ecuație rațională a situației dăduseră, totuși, roade. În timp ce înainta prin beznă, își observase propria dilemă. Se zbătea să scape de Hentman, compatriotul alphanilor și dușmanul Terrei. Printr-o logică riguroasă, de neatacat, el însuși devenea un aliat al Terrei, *fie că recunoștea, fie că nu*. Uitând pentru o clipă de Mary, acțiunile ei cu siguranță nu erau aprobate de forurile terrane, situația de moment era limpede: speranțele lui personale se reduceau la a ajunge pe o navă terrană, unde să caute adăpost. La bordul unei nave terrane de linie ar fi fost în siguranță. Numai și numai acolo.

Dar clanurile de pe Alpha III M2 se luptau cu Terra, își aminti deodată. Ecuația era mult mai complexă decât crezuse la început. Dacă el era – logic – un aliat al Terrei, atunci era și un dușman al clanurilor, un dușman al Annettei Golding, al tuturor celor de pe satelit.

În fața lui se profila propria umbră, slabă. Se ivise o lumină, provenind de pe cer. Un alt reflector? Se întoarse și se opri imediat.

Văzu pe cer litere enorme de foc, un mesaj adresat tocmai soției lui, dintre toți oamenii. *Evită vărsarea de sânge*, admonesta mesajul. *Și îți vom permite să pleci.* Evident, era o manifestare a tacticilor demente, prostești, ale psihopaților care locuiau aici, probabil a celor decăzuți, hebefrenicii din Gandhitown. Mary, desigur, nu i-ar da atenție. Totuși, semnalul luminos îl făcu să-și mai dea seama de ceva: clanurile de pe satelit o considerau pe Mary dușmanul lor. Era și dușmanul lui; el încercase să o ucidă pe ea și viceversa. În consecință, logic, acest lucru îl făcea un aliat al clanurilor. Dar relația lui cu Terra îl făcea să fie inamicul clanurilor. Așadar era imposibil de ignorat concluzia întregului șir de raționamente logice, oricât de tristă ar fi fost. Era atât aliatul, cât și inamicul clanurilor de pe Alpha III M2. Era și de partea lor, și împotriva lor.

Ajuns în acest punct, renunță. O luă înaintea logicii. Se întoarse și o rupse din nou la fugă.

Vechea maximă, derivată din meditațiile sofisticaților regi-războinici ai anticei Indii, conform căreia „dușmanul dușmanului meu este prietenul meu" nu funcționa în situația de față. Asta era.

Ceva bâzâi deasupra capului său, nu foarte sus. O voce artificial amplificată urlă la el:

– Rittersdorf! Oprește-te, rămâi nemișcat! Altfel te ucidem pe loc.

Vocea bubui și răsună, reflectată de sol. Fusese îndreptată către el, emisă la putere maximă de pe ceea

ce el știa că e naveta lansată de Hentman. După cum prezisese plasmodiul, îl localizaseră.

Gâfâind, de opri.

Naveta plutea la vreo zece metri înălțime. O scară de metal se trânti cu zgomot la pământ și, încă o dată, vocea amplificată artificial îl îndemnă:

– Urcă pe scară, Rittersdorf! Fără să faci vreo prostie și fără întârziere!

În obscuritatea nopții, iluminată numai de mesajul strălucitor de pe cer, scara de magneziu tremura ireal, ca o legătură cu supranaturalul.

Apucând-o, simțind o repulsie de plumb strângându-i inima, Chuck Rittersdorf începu să urce. O clipă mai târziu păși de pe scară și intra în cabina de comandă a navetei. Doi terrani cu ochi cruzi, înarmați cu pistoale laser, îl întâmpinară. Dușmanii plătiți de Bunny Hentman, își dădu el seama. Unul dintre ei era Gerald Feld.

Scara fu retrasă, iar naveta se îndreptă spre nava mamă cu cea mai mare viteză posibilă.

– Ți-am salvat viața, zise Feld. Femeia aia, fosta ta soție, te-ar fi făcut bucăți dacă ai fi rămas acolo.

– Ei și? făcu Chuck.

– Noi răsplătim răul cu bine. Ce poți cere mai mult? N-o să-l vezi pe Bunny supărat sau amărât, e un om prea mare ca să ia toate astea în serios. La urma urmelor, indiferent cât de rău ar merge lucrurile, poate oricând să migreze în Imperiul Alphan.

Feld reuși să zâmbească, ca și cum gândul la așa ceva l-ar fi făcut fericit. Din punctul de vedere al lui Hentman, însemna că situația nu era intolerabilă, exista o cale de scăpare.

Naveta ajunse la nava-mamă. Se deschise un tub, naveta se fixă în poziția potrivită, apoi alunecă fără ajutorul motoarelor prin tub până în hangarul său din adâncurile uriașe.

Când trapa navetei se deschise, Chuck Rittersdorf se pomeni în fața lui Bunny Hentman, care își frecă îngrijorat fruntea roșie și declară:

– Ne atacă un nebun. Unul dintre psihopații de aici, evident, după modul cum acționează.

Nava vibră.

– Vezi? zise Hentman furios. Ne lovește cu o armă de mână.

Îi făcu semn lui Chuck să se apropie și continuă:

– Vino cu mine, Rittersdorf, vreau să discutăm. A fost o neînțelegere îngrozitoare între tine și eu, dar cred că o putem rezolva. Așa-i?

– Între tine și mine, îl corectă automat.

Hentman îl conduse de-a lungul unui coridor îngust. Chuck îl urmă. Deocamdată, nimeni nu părea să aibă vreun laser îndreptat spre el, dar se supuse oricum. Posibil să existe unul – în mod clar, era încă prizonierul organizației.

O fată, dezbrăcată până în talie și purtând doar un șort, se plimba tacticos pe coridor în fața lor, fumând meditativ o țigară. Chuck găsi ceva familiar

în aspectul ei. Apoi, când ea dispăru printr-o ușă, își dădu seama cine era. Patty Weaver. Hentman fusese destul de chibzuit ca pe parcursul zborului din sistemul solar să-și ia măcar o amantă cu el.

– Aici, zise Hentman, descuind o ușă.

Se încuiară amândoi în interiorul cabinei mici și goale, iar Hentman începu imediat să se plimbe cu pași neobosiți, frenetici. Un timp, nu scoase o vorbă, continua să fie preocupat. Din când în când, nava vibra sub loviturile îndreptate împotriva ei. O dată lumina din tavan se stinse, dar reveni imediat. Hentman ridică privirea, apoi își reluă plimbarea.

– Rittersdorf, nu am de ales, a trebuit să plec...

Răsună o bătaie în ușă.

– Isuse, făcu Hentman, și se duse să crape ușa. A, tu erai.

Afară, purtând acum o cămașă de bumbac, cu poalele pe dinafară și descheiată, Patty Weaver rosti:

– Voiam doar să-i cer scuze domnului Rittersdorf pentru...

– Pleacă, zise Hentman, trântind ușa.

Se întoarse cu fața spre Chuck:

– A trebuit să trec de partea alphanilor.

Și mai multă transpirație, în picături imense, ca de ceară, apăru pe fruntea lui. Nu se osteni s-o șteargă.

– Mă învinuiești? Cariera mea în televiziune e ruinată de blestemata de CIA. Nu mi-a rămas nimic pe Terra. Dacă aș putea...

– Are sâni mari, zise Chuck.

– Cine? Patty? O, da.

Hentman aprobă din cap:

– Mă rog, asta e operația care se face acum la Hollywood și New York. E mai la modă decât dilatarea sfârcurilor, iar ea a făcut-o și pe asta. Ar fi arătat minunat în show. Ca o mulțime de alte lucruri, din păcate nu a mers. Știi, era cât pe ce să nu ies din Brahe City. Credeau că m-au prins, dar bineînțeles că am avut informații. Exact la timp.

Îi aruncă o căutătură nervoasă și acuzatoare:

– Dacă pot să ofer Alpha III M2 alphanilor, o voi face, aș putea să-mi trăiesc restul vieții în liniște. Dacă nu pot, iar Terra reușește să preia satelitul, atunci nu mă bag.

Acum părea obosit și deprimat; parcă s-ar fi ofilit. Să-i spună așa ceva lui Chuck era prea mult pentru el.

– Cum comentezi? murmură Hentman. Vorbește.

– Hmmm.

– Ăsta e un comentariu?

– Dacă îți imaginezi că mai am influență asupra fostei mele soții și a legăturilor ei de la TERPLAN...

– Nu, admise Hentman, dând scurt din cap. Știu că nu-i poți influența decizia în cadrul acestei operațiuni. V-am văzut pe toți aici, împușcându-vă unii pe alții, la întâmplare. Ca animalele.

Se încruntă, recâștigându-și energia:

– L-ai omorât pe cumnatul meu, Cherigan. Erai gata – de fapt pe punctul – să-ți ucizi soția... ce fel de vieți duceți voi, oameni buni? N-am mai văzut

niciodată așa ceva. Pe lângă toate astea, să-mi trădezi ascunzătoarea la CIA.

– Sfântul Duh ne-a părăsit, încercă Chuck.

– Duh? Care duh? își încreți Hentman nasul.

– Aici se poartă un război. Hai să spunem așa. Poate astfel se explică unele lucruri. Dacă nu...

Ridică din umeri. Mai mult nu putea face.

– Fata aia voinică pe care o înghesuiai, zise Hentman. Acolo, când nevastă-ta a tras în tine. E o nebună de pe-aici, nu-i așa? Dintr-o așezare locală?

Îl fixă atent pe Chuck.

– Ai putea spune și așa, răspunse Chuck ezitant, alegerea cuvintelor nu-i era tocmai pe plac.

– Poți lua legătura prin ea cu guvernul lor inter-orașe, cu consiliul lor suprem?

– Presupun că da.

– Iată singura soluție funcțională. Cu sau fără duhul tău sau ce-o fi. Fă consiliul lor să se întrunească și să te asculte pe tine și propunerile tale.

Îndreptându-se de spate, rosti ferm:

– Spune-le să ceară protecție alphană în fața Terrei. Spune-le că trebuie să le ceară alphanilor să vină aici și să ocupe satelitul. Astfel, acesta va deveni legal teritoriu alphan, după blestematele alea de protocoale, oricare ar fi ele. Eu nu le prea înțeleg, dar le înțeleg și Alpha, și Terra. În schimb...

Nu-și dezlipea privirea de pe fața lui Chuck. Mici, fără să clipească, ochii lui îi provocau pe toți și pe toate.

– Alphanii vor garanta libertăți civile pentru clanuri. Fără spitalizare. Fără terapie. Nu veți fi tratați ca nebuni, ci ca niște colonișți bona fide, deținând pământuri și lucrând în comerț și producție, sau ce faceți voi.

– Nu spune „voi". Eu nu sunt membru al clanurilor de aici.

– Crezi că ar fi de acord, Rittersdorf?

– Nu... nu prea știu.

– Bineînțeles că știi. Ai mai fost pe aici, cu simulacrul ăla CIA. Agentul nostru, informatorul din interiorul CIA, ne-a relatat fiecare mișcare a ta.

Așadar exista un om al lui Hentman la CIA. Avusese dreptate, se infiltraseră în CIA. De fapt, era și normal.

– Nu te uita așa la mine. Au și ei oamenii lor aici, nu uita. Din nefericire, nu mi-am dat seama niciodată care sunt. Uneori cred că e Jerry Feld, în alte zile cred că e Dark. Oricum, prin omul nostru de la CIA am aflat că ai fost suspendat, așa că, firește, te-am lăsat să pleci – la ce ne folosea să-ți interzicem să ajungi la soția ta, aici, pe Alpha III M2? Hai să fim rezonabili.

– Iar agentul lor în organizația ta...

– Da, CIA a știut în câteva minute că am anulat ideea de scenariu și am renunțat la tine, așa că au pornit, închizându-mi toate ușile – așa au crezut... după cum ai citit și în homeoziare. Bineînțeles, de la agentul meu am știut și eu că lama e pe punctul să cadă, așa că am șters-o. Iar agentul lor în organizația

mea le-a spus că am părăsit Terra, numai că nu a știut exact încotro. Numai Cherigan și Feld știau.

Hentman continuă filozofic:

– Poate că nu voi afla niciodată pe cine are CIA aici. Acum nu e important. Îmi păstrez cele mai multe dintre afacerile cu alphanii strict secrete, chiar și față de membrii echipei mele, pentru că, bineînțeles, am știut chiar de la început că s-a infiltrat cineva.

Scutură din cap:

– Ce încurcătură.

– Cine e agentul tău la CIA? întrebă Chuck.

– Jack Elwood.

Hentman zâmbi strâmb, amuzat de reacția lui Chuck.

– Cum crezi că Elwood a fost de acord să-ți dea ție nava aia de urmărire scumpă? *Eu* i-am spus. Voiam să ajungi aici. De ce îți închipui că la început Elwood te-a rugat atât de insistent să preiei controlul simulacrului Mageboom? A fost strategia mea. De la început. Acum, hai să ascultăm informațiile tale despre clanurile de aici și cum ar dansa ele.

Nu era de mirare că Hentman și scenariștii lui fuseseră în stare să conceapă așa-numitul „scenariu TV" pe care i-l aruncaseră în brațe. Prin Elwood avuseseră acces chiar la centru, exact cum admitea acum Hentman.

Dar nu era pe de-a-ntregul adevărat. Elwood putea informa organizația lui Hentman despre existența simulacrului Mageboom, despre cine îl conducea

și unde era trimis. Dar asta era tot. Elwood nu știa și restul.

– Să admitem că am mai fost aici înainte, spuse Chuck. Am petrecut ceva timp, dar în orașul hebilor, care nu este reprezentativ. Hebii sunt la baza piramidei. N-aveam idee despre parani sau mani, nici că ei conduc lucrurile pe aici.

Își reaminti sclipitoarea analiză a lui Mary asupra situației, opinia ei despre complexul sistem de caste care funcționa pe Alpha III M2. Se dovedise corect.

Hentman îl privi atent:

– O să încerci? Eu personal cred că toată gașca ar avea de câștigat. În locul lor, aș accepta oferta. Alternativa este revenirea la spitalizarea forțată – asta-i tot. Accepți sau refuzi... pune-le problema așa. Și o să-ți spun eu ce-ți iese de aici.

– Chiar te rog. Expune pe larg aspectul.

– Dacă reușești, o să-i dăm instrucțiuni lui Elwood să te primească înapoi la CIA.

Chuck rămase tăcut.

– Sfinte Sisoe, zise Hentman plângăcios. Nici măcar nu-ți dai osteneala să-mi răspunzi. OK, ai văzut-o pe Patty aici pe navă. O să-i sugerez să fie drăguță cu tine. Înțelegi ce vreau să spun?

Făcu cu ochiul, un spasm grăbit, nervos.

– Nu, replică Chuck emfatic.

Se dovedise mult prea neplăcut.

– Bine, Rittersdorf, oftă Hentman. O să mărim prețul. Dacă faci asta pentru noi, o să-ți aruncăm un os mare, ceva din altă categorie.

Inspiră adânc și aspru:

– Garantăm că îți vom ucide soția. Cât mai repede posibil și fără să sufere. Iar asta înseamnă fără să sufere absolut deloc... și foarte repede.

După ceea ce păru ambilor bărbați un timp extrem de lung, Chuck vorbi:

– Nu-mi pot închipui de ce credeți că i-aș dori moartea lui Mary.

Reuși să înfrunte privirea isteață a lui Hentman, dar efortul necesar era mare.

– Așa cum am spus, v-am privit împușcându-vă unul pe altul ca niște animale sălbatice.

– Era autoapărare.

– Sigur că da, făcu Hentman, dând din cap într-o parodie de aprobare.

– Nimic din ce-ai văzut aici pe satelit în legătură cu mine și Mary nu te-ar fi făcut să crezi așa ceva. Trebuie să fi venit pe Alpha III M2 având deja informația. Și nu o ai de la Elwood, fiindcă nici el nu o avea, așa că scutește-mă de plictiseala cu el...

– Bine, zise Hentman brusc. Elwood ne-a povestit despre partea cu simulacrul, despre tine și Mageboom, așa a ajuns povestea *asta* în scenariu. Dar nu îți spun de unde știu restul. Gata.

– Nici eu nu mă duc în fața consiliului. Și gata.

Hentman se încruntă:

– Ce contează de unde am aflat? Las-o baltă. Nu am cerut eu informația. Ne-am gândit mai târziu s-o includem, pentru că atunci când mi-a spus ea...

Se întrerupse imediat.

– Joan Trieste, zise Chuck.

Lucra cu plasmodiul, asta trebuia să fie. În fine, se lămurise. Oricum, în acest moment nu mai conta.

– Să nu ne pierdem timpul cu amănunte. Vrei să-ți asasinăm soția sau nu? Hotărăște-te.

Hentman așteptă nerăbdător.

– Nu, zise Chuck.

Clătină din cap. Nu avea nici o îndoială. Avea soluția la îndemână și o respingea. Categoric.

Hentman tresări:

– Vrei să te ocupi singur.

– Nu, replică.

Nu era cazul.

– Oferta ta m-a făcut să-mi amintesc de plasmodiu și cum l-a omorât Cherigan pe holul din fața apartamentului meu. Pot să-mi imaginez același lucru, cu Mary în locul Lordului Moluscă Alergătoare.

Și nu e deloc ce vreau să văd, cugetă el. Evident, m-am înșelat. Întâmplarea aceea groaznică m-a învățat ceva – și nu pot uita. Dar atunci *ce* intenționez în legătură cu Mary? Nu știa. Pentru el era ceva obscur, și probabil așa va rămâne pentru totdeauna.

Încă o dată Hentman își scoase batista ca să-și șteargă fruntea.

– Ce prostie. Tu și problemele tale domestice. Ruinați planurile a două imperii interplanetare, Terra și Alpha – te-ai gândit vreodată din punctul ăsta de vedere? Eu mă dau bătut. Sincer, mă bucur că ai refuzat, dar se pare că nu putem găsi o altă cale să te convingem. Credeam că nu vrei decât să scapi de toate.

– Așa credeam și eu.

Poate pentru că încă mai sunt îndrăgostit de ea, își dădu el seama. O femeie capabilă să-l ucidă pe soldatul man care voia să se întoarcă la tancul lui. Dar – cel puțin în ochii ei – încerca să se apere, și cine ar putea-o acuza pentru asta?

Din nou se auzi o bătaie în ușă.

– Domnule Hentman?

Bunny deschise ușa. Gerald Feld păși repede într-o parte.

– Domnule Hentman, am recepționat emanațiile telepatice de la un plasmodiu ganymedean. Se află undeva afară în apropierea navei. Dorește să i se permită să urce la bord pentru ca...

Îi aruncă o privire lui Chuck:

– Să poată fi aici alături de domnul Rittersdorf. Zice că dorește „să-i împărtășească soarta".

Feld rânji:

– Evident, îl preocupă foarte mult.

Părea dezgustat.

– Lasă blestemăția aia să urce, porunci Hentman.

După ce Feld plecă, Hentman i se adresă lui Chuck:

– Să fiu sincer, nu știu ce o să se aleagă de tine, Rittersdorf. Se pare că ai reușit să-ți faci viața o adevărată harababură din toate punctele de vedere. Căsnicia, slujba, faptul că ai făcut un drum lung până aici, ca apoi să te răzgândești... ce-i cu tine?

– Poate că Sfântul Duh a revenit.

Așa se părea, având în vedere faptul că refuzase în ultimul moment oferta lui Hentman în privința lui Mary.

– Despre ce vorbești?

– Spiritul Sfânt. Există în fiecare om. Dar e greu de găsit.

– De ce nu umpli vidul cu ceva nobil, cum ar fi salvarea nebunilor de pe Alpha III M2 de spitalizarea forțată? Cel puțin, te-ai răzbuna pe CIA. La bord se află vreo doi înalți ofițeri alphani... în câteva ore pot aduce aici oficial o navă care să preia legal, formal, controlul satelitului. Bineînțeles că și navele de război terrane se învârt prin zonă, înseamnă doar că situația trebuie manevrată cu grijă. Tu ești un fost agent CIA, ar trebui să fii capabil să rezolvi o problemă așa de încurcată.

– Mă întreb cum ar fi să-mi petrec restul vieții pe un satelit populat numai de psihopați.

– Și cum naiba crezi că ai trăit *până acum*? Eu aș numi relația cu soția ta psihotică. O să te descurci, o să găsești vreo fătucă pe care s-o aduci în pat, s-o înlocuiască pe Mary. De fapt, când reflectorul nostru

s-a stins am avut o imagine destul de bună a celei pe care o înghesuiai. Nu-i rea, nu-i așa?

– Annette Golding. Schizofrenie polimorfă.

– Da, dar chiar și așa, n-ar merge?

După o pauză, Chuck admise:

– Posibil.

Nu era medic, dar Annette nu i se păruse foarte bolnavă. În realitate, chiar mai puțin decât Mary. Dar, desigur, pe Mary o cunoștea mai bine. Totuși...

Încă o dată, cineva bătu la ușă; se deschise și Gerald Feld spuse:

– Domnule Hentman, am descoperit identitatea individului care ne atacă. Este simulacrul CIA, Daniel Mageboom.

Explică:

– Plasmodiul ganymedean, în semn de mulțumire că l-am lăsat să urce pe navă, ne-a dat această informație. Am o idee.

– Aceeași idee, zise Hentman, mi-a venit și mie. Nu vreau să aud alta.

Se întoarse spre Chuck:

– O să-l contactăm pe Jack Elwood, la biroul lui din San Francisco, și o să-l punem să retragă operatorul simulacrului, oricine ar fi el, probabil Petri.

Evident, Hentman era perfect familiarizat cu stilul de lucru de la sediul CIA din San Francisco.

– Apoi, Rittersdorf, o să te lăsăm pe tine să preiei de aici comanda simulacrului. E posibil atâta timp cât se menține contactul radio, iar noi, practic, avem

nevoie numai de câteva instrucțiuni. Programează-l pur și simplu să abandoneze acțiunea și să stea pe tușă. Poți să faci măcar atât?

– Dă-mi un motiv.

Hentman clipi din ochi:

– P-pentru că o să ajungă la sursa noastră de energie și o să ne arunce în aer, folosindu-se de arma laser, uite de ce.

– O să fii și tu ucis, îi atrase Feld atenția. Și tu, și plasmodiul tău ganymedean.

– Dacă o să mă duc la consiliul suprem al satelitului, i se adresă lui Hentman, și o să-i sfătuiesc să ceară protecție alphană, iar ei o să facă întocmai, s-ar putea declanșa un alt război major între Terra și Alpha.

– A, nu, rosti Hentman emfatic. Terra nu e chiar atât de interesată de satelitul ăsta. *Operațiunea Cincizeci de Minute* e numai o idee minoră, nimic important. Crede-mă, am o mulțime de relații, știu precis. Dacă le-ar fi păsat atât de mult, ar fi venit aici cu ani în urmă. Corect?

– E adevărat, întări Feld. Omul nostru de la TERPLAN a verificat cu ceva timp în urmă.

– Cred că e o idee bună, încuviință Chuck.

Atât Hentman, cât și Feld răsuflară vizibil ușurați.

– O să mă duc la Adolfville, și dacă pot face clanurile să convoace iarăși consiliul suprem o să le expun ideea. Dar am de gând să procedez în felul meu.

– Mai precis? întrebă Hentman nervos.

– Nu sunt nici orator, nici politician. Treaba mea a fost să programez materialele pentru simulacre. Dacă voi prelua controlul lui Mageboom, îl voi trimite pe el în fața consiliului – îi pot crea un discurs mai bun, argumente mai bune decât aș putea expune eu însumi.

De asemenea – dar nu spuse cu voce tare –, va fi mult mai în siguranță pe nava lui Hentman, decât în Adolfville. Pentru că armata terrană ar putea în orice moment să spargă scutul manilor, iar unul dintre primele lor acte va fi să încercuiască tocmai consiliul inter-clanuri. Cineva, stând chiar atunci în fața consiliului și propunându-i să-și îndrepte loialitatea către Imperiul Alphan, ar fi imposibil să scape teafăr. Propunerea, venind din partea unui cetățean terran – așa cum era el –, ar fi considerată, și pe drept cuvânt, un act de trădare.

Chuck înțelese șocat că operațiunea însemna nimic mai puțin decât o trecere de partea lui Hentman.

Gândurile plasmodiului ajunseră la el, liniștitoare:

„Ai făcut o alegere înțeleaptă, domnule Rittersdorf. Mai întâi decizia de a-i permite soției tale să trăiască, apoi asta. În cel mai rău caz vom ajunge cu toții supușii alphanilor. Dar sub conducerea lor sunt convins că vom supraviețui."

Hentman, auzind și el gândurile, râse.

– Batem palma? îl întrebă pe Chuck, întinzând mâna.

Își strânseră mâinile. Indiferent ce avea să se întâmple, trădarea fusese înfăptuită.

13

Voluminosul tanc al manilor, scârțâind și huruind, cu farurile aprinse, trase alături de Gabriel Baines și Annette Golding și se opri cu un sughiț. Turela se deschise și manul dinăuntru scoase capul prudent.

Din întunericul din jur nu apăru nici o rază laser trasă de dr. Mary Rittersdorf. Poate, gândi Gabriel Baines cu speranță, doamna Rittersdorf acceptase propunerea Triumviratului Sfânt, scrisă cu litere de foc pe cer. În orice caz, pentru el și Annette părea o oportunitate, așa cum îi fusese promis de Ignatz Ledebur.

Se ridică rapid, o trase pe Annette în picioare, apoi se cățărară pe marginea tancului. Șoferul îi ajută să intre și trânti trapa în urma lor. Se întinseră toți trei în cabina înghesuită a tancului, gâfâind și asudând.

Am scăpat, se autoinformă Gabriel Baines. Dar nu simțea nici o bucurie. Nu i se părea important. În marele plan, realizarea lor nu era decât un punct minor. Totuși, era ceva. Se întinse și o cuprinse cu brațul pe Annette.

Manul întrebă:

– Voi sunteți Golding și Baines? Membrii consiliului?

– Da, zise Annette.

– Howard Straw mi-a ordonat să vă ridic pe amândoi, explică manul, instalându-se la comenzile tancului, pe care îl puse din nou în mișcare. Trebuie să vă duc la Adolfville, urmează să aibă loc o altă întrunire a consiliului inter-clanuri, iar Straw insistă ca voi să fiți prezenți.

Și astfel, reflectă Gabriel Baines, pentru că Howard Straw are nevoie de voturile noastre, vom supraviețui. Mary Rittersdorf n-o să pună mâna pe noi în zori. Ironic. Dar demonstra legăturile strânse dintre clanuri. Legăturile erau dătătoare de viață, absolut toate. Chiar și cele cu inferiorii hebi.

Ajungând în Adolfville, tancul îi depuse lângă clădirea centrală de piatră. Gabriel Baines și Annette urcară scările familiare, fără ca nici unul dintre ei să vorbească. Obosiți și murdari după ce stătuseră ore întregi noaptea sub cerul liber, nu mai aveau chef să schimbe cuvinte superficiale.

Ne trebuie vreo șase ore de somn, nu o întrunire, hotărî Baines. Se întrebă ce scop avea întâlnirea. Oare satelitul nu-și stabilise deja cursul acțiunilor, luptând cu invadatorii terrani așa cum știa mai bine? Ce se putea face mai mult?

În anticamera consiliului, Gabriel Baines se opri.

– Cred că o să-mi trimit simulacrul înainte, îi spuse Annettei. Nu se știe niciodată.

Cu o cheie specială descuie dulapul în care – în mod legal – își păstra simulacrul construit de mani.

Ar fi fost păcat să-şi piardă viaţa tocmai acum, după ce abia scăpase de doamna Rittersdorf.

– Voi, paranii, zise Annette cu o vagă urmă de amuzament.

Simulacrul lui Gabriel Baines reveni la viaţă când i se reactivară mecanismele.

– Bună ziua, domnule.

Apoi înclină din cap către Annette:

– Domnişoară Golding. O să intru acum, domnule.

Se înclină politicos şi trecu de ei, intrând oarecum smucit, dar vioi, în camera consiliului.

– N-ai învăţat nimic din cele petrecute? îl întrebă Annette pe Gabriel Baines, pe când aşteptau întoarcerea şi raportul simulacrului.

– Ca de exemplu ce?

– Că nu există apărare perfectă. *Nu există protecţie.* Să fii viu înseamnă să fii expus. E în natura vieţii să fie riscantă – asta înseamnă să trăieşti.

– Ei bine, zise Baines cu viclenie, poţi face tot posibilul ca să te fereşti.

Niciodată nu strică să încerci. Şi asta făcea parte din viaţă, şi fiecare fiinţă vie încerca perpetuu acest lucru.

Simulacrul Baines se întoarse şi raportă oficial:

– Nici un gaz letal, nici o descărcare electrică de intensitate periculoasă, nu otravă în carafele cu apă, nici o urmă de deschizături în pereţi pentru armele laser, nici un dispozitiv letal ascuns. Sugerez că puteţi intra în siguranţă.

Se opri, îndeplinindu-şi misiunea... dar apoi, spre surprinderea lui Baines, se activă din nou.

– Însă, declară el, trebuie să vă atrag atenţia asupra faptului neobişnuit că mai există un *alt* simulacru în camera consiliului, în afară de mine însumi. Şi nu-mi place deloc de el, absolut deloc.

– Cine e? întrebă Baines uluit.

Numai un paran ar fi putut fi atât de preocupat de autoapărare încât să se folosească de un sim costisitor. Iar el era desigur unicul delegat paran.

– Persoana care trebuie să se adreseze consiliului. Cel pe care îl aşteaptă delegaţii. E un simulacru.

Deschizând uşa, Gabriel Baines trase cu ochiul înăuntru, îi văzu pe ceilalţi delegaţi deja reuniţi şi, stând în faţa lor, pe tovarăşul lui Mary Rittersdorf, omul de la CIA, Daniel Mageboom, care, după informaţiile plasmodiului, fusese alături de ea în timpul atacului cu laser asupra soţului ei, a manului din tanc, a lui însuşi şi a Annettei Golding. Ce căuta Mageboom aici? La urma urmelor, simulacrul său îi fusese de mare ajutor.

Împotriva propriei raţiuni, trecând peste orice instinct, Gabriel Baines intră încet în camera consiliului şi se aşeză.

Următoarea mişcare, gândi el, ar fi ca dr. Rittersdorf să ne împuşte pe toţi la grămadă, din vreun punct ascuns.

– Să vă explic, spuse simulacrul Mageboom, imediat ce Baines şi Annette Golding îşi ocupară locurile.

Eu sunt Chuck Rittersdorf, comand acum acest simulacru dintr-un loc apropiat, situat pe Alpha III M2, pe nava inter-sistem a lui Bunny Hentman. Poate că ați observat-o, are un iepure pictat pe lateral.

Howard Straw zise tăios:

– Deci adevărul e că nu mai reprezinți serviciile de spionaj terrane, CIA.

– Corect, admise simulacrul Mageboom. Am preluat, cel puțin temporar, de la CIA controlul acestui artefact. Cât mai repede posibil, iată propunerea care credem noi că oferă cele mai multe speranțe pentru Alpha III M2, pentru toate clanurile. Ca organ suprem de guvernare al satelitului, trebuie să cereți imediat și oficial alphanilor să vină aici și să vă anexeze. Ei garantează să nu vă trateze drept pacienți ai unui spital, ci ca pe niște colonișți legitimi. Anexarea se poate realiza prin intermediul navei lui Hentman, întrucât în acest moment doi ofițeri alphani de rang înalt se află...

Simulacrul se aplecă, se zvârcoli, încetă să mai vorbească.

– E ceva în neregulă cu el, zise Howard Straw, ridicându-se în picioare.

Brusc, simulacrul Mageboom rosti:

– Rzzzzimus. Kadrax an vigdum niddd.

Brațele îi fluturară, capul i se legănă și declară:

– Ib srwn dngmmmmm *kunk*!

Howard Straw se holbă la el, palid și încordat, apoi se întoarse spre Gabriel Baines și spuse:

– CIA a intervenit de pe Terra, prin hiperspațiu, în transmisia de pe nava lui Hentman.

Se plesni peste coapsă, își găsi arma, o ridică și închise un ochi ca să țintească precis.

– Ceea ce tocmai am spus, declară simulacrul Mageboom, acum cu un glas întrucâtva modificat, mai agitat și mai acut, nu trebuie luat în considerare, fiind o capcană a unor trădători și o înșelătorie absurdă. Ar fi un act sinucigaș ca Alpha III M2 să dorească protecția Imperiului Alphan, pentru un singur motiv...

Cu un singur foc, Howard Straw îl scoase din funcțiune. Atins în centrul cefalic vital, simulacrul se prăbuși pe podea ca un vultur căzut. Se făcu liniște. Simulacrul rămase neclintit.

După un timp, Howard Straw lăsă arma jos și se reașeză nesigur.

– CIA din San Francisco a reușit să preia controlul asupra lui Rittersdorf, spuse, inutil, căci fiecare delegat, chiar și hebul Jacob Simion, urmărise cu propriii ochi scena. Oricum, am auzit propunerea lui Rittersdorf, e tot ce contează.

Privi de jur-împrejurul mesei:

– Am face bine să acționăm repede. Hai să votăm.

– Eu votez pentru Propunerea Rittersdorf, zise Gabriel Baines, gândindu-se că fusese cât pe ce; fără acțiunea rapidă a lui Straw, simulacrul, din nou sub control terran, s-ar fi putut arunca în aer, distrugându-i pe toți.

– De acord, zise și Annette Golding, extrem de încordată.

La verificarea voturilor se dovedi că toți, cu excepția lui Dino Watters, nefericitul dep, își exprimaseră acordul.

– Ce e cu tine? îl întrebă Gabriel Baines curios.

Cu glasul său spart și disperat depul răspunse:

– Cred că totul e lipsit de speranță. Navele de război terrane sunt prea aproape. Scutul manilor nu poate rezista prea mult. Sau nu vom reuși să contactăm nava lui Hentman. *Ceva* o să meargă prost, și după aia terranii o să ne decimeze.

Adăugă:

– În plus, am dureri de stomac încă de când ne-am adunat prima oară. Cred că am cancer.

Howard Straw apăsă pe un buton și un servitor al consiliului intră, aducând un transmițător radio portabil.

– Voi face acum contactul cu nava lui Hentman, declară Straw, și porni transmițătorul.

Aflat în legătură cu rămășițele organizației sale de pe Terra, Bunny Hentman ridică capul și, cu o expresie descompusă, îi relată lui Chuck Rittersdorf:

– Iată ce s-a petrecut. London ăla, șeful biroului CIA din San Francisco și superiorul lui Elwood, s-a prins ce se întâmplă. Monitoriza activitatea simului, probabil că era deja suspicios, fără îndoială pentru că eu am reușit să scap.

– Elwood e mort? întrebă Chuck.

– Nu, doar arestat în San Francisco. Iar Petri a reluat iar comanda.

Hentman se ridică în picioare și întrerupse temporar legătura cu Terra.

– Dar nu au recâștigat la timp comanda asupra lui Mageboom.

– Ești optimist.

– Ascultă, zise Hentman cu vigoare. Oamenii ăia din Adolfville pot fi nebuni din punct de vedere medical și legal, dar nu sunt proști, în special în ce privește menținerea siguranței lor. Au auzit propunerea și pariez că în momentul ăsta votează în favoarea ei. Din clipă în clipă, am putea primi un apel radio de la ei.

Se uită la ceas:

– Eu aș zice cam în cincisprezece minute.

Se întoarse către Feld.

– Adă-i aici pe cei doi alphani, ca să poată transmite imediat cererea către navele lor de linie.

Feld ieși în grabă. După o pauză, oftând, Hentman se reașeză.

Aprinzând un trabuc terran gros, verde, Bunny Hentman se lăsă pe spate, cu mâinile sub cap, privindu-l pe Chuck.

Clipele trecură.

– Imperiul Alphan are nevoie de comici TV?

Hentman rânji:

– La fel cum au nevoie şi de programatori de simulacre.

Zece minute mai târziu, sosi apelul din Adolfville.

– Bine, zise Hentman, dând din cap, în timp ce îl asculta pe Howard Straw.

Îi aruncă o privire lui Chuck:

– Unde sunt alphanii ăia doi? Acum e momentul, acum ori niciodată.

– Sunt aici şi reprezint Imperiul.

Era alphanul RBX 303. Intră grăbit, însoţit de Feld şi tovarăşul său alphan.

– Asigură-i încă o dată că nu vor fi trataţi ca invalizi, ci ca nişte colonişti. Ţinem foarte mult să clarificăm acest lucru. Politica alphană a fost întotdeauna...

– Nu ţine discursuri, îl întrerupse Hentman incisiv. Cheamă-ţi navele de război să coboare.

Întinse alphanului microfonul transmiţătorului, se ridică nesigur şi se duse alături de Chuck.

– Isuse, murmură, în asemenea momente el vrea să recapituleze politica lor externă din ultimii şaizeci de ani.

Clătină din cap. Trabucul se stinsese. Îl reaprinse cu gesturi extrem de atente.

– Ei bine, presupun că o să aflăm răspunsurile la cele mai importante întrebări ale noastre.

– Care întrebări?

Hentman răspunse pe scurt:

– Dacă Imperiul Alphan are nevoie de comici TV şi de programatori de simuri.

Se îndepărtă, ascultându-l pe RBX 303 străduindu-se să ridice flota de război alphană cu ajutorul transmițătorului navei. Pufăind din trabuc, cu mâinile în buzunare, aștepta în liniște. Nu s-ar crede, după expresia lui, cugetă Chuck, că viețile noastre depind de stabilirea cu succes a acestei comunicații.

Cu chipul contorsionat de nervozitate și agitație, Gerald Feld se apropie de Chuck și întrebă:

– Unde se află în acest moment Frau Doktor?

– Probabil pe undeva pe jos, zise Chuck.

Nava lui Hentman, acum pe orbită la patru sute de kilometri altitudine, nu mai avea contact decât prin radio cu evenimentele care se desfășurau pe suprafața satelitului.

– Nu poate face nimic, nu-i așa? Să dea lucrurile peste cap adică. Cu siguranță i-ar plăcea.

– Soția mea, fosta mea soție, este o femeie speriată. E singură pe un satelit ostil, așteptând o flotă terrană care probabil nu va mai sosi niciodată, deși bineînțeles că ea nu știe.

Acum nu o mai ura pe Mary. Ura dispăruse, ca multe alte lucruri.

– Îți pare rău de ea? întrebă Feld.

– Păi... aș fi vrut ca destinul să nu ne învrăjbească atât de mult. Mă refer la relația ei cu mine. Am sentimentul că, într-un fel ciudat, pe care mi-e imposibil să mi-l imaginez, Mary și cu mine am fi reușit cumva să rămânem împreună. Poate peste ani...

Hentman anunță:

– A luat legătura cu navele de linie. Am reușit.

Strălucea.

– Acum avem absolut toți sacii în căruță. Putem face chef aici pe navă. Nimic, înțelegeți voi, nu ni se mai cere nimic altceva. Am reușit. De acum, suntem cetățeni ai Imperiului Alphan. În curând, vom avea numere de înmatriculare în loc de nume, dar pe mine nu mă deranjează.

Continuându-și mărturisirea către Feld, Chuck spuse:

– Poate într-o zi, când nu va mai conta, o să pot privi înapoi și o să-mi dau seama ce ar fi trebuit să fac ca să evit toate astea, Mary și cu mine trântiți în noroi și împușcându-ne unul pe altul.

În peisajul întunecos al unei lumi străine, gândi el pentru sine. Unde nici unul dintre noi nu se simte acasă și, totuși, unde eu – cel puțin – va trebui probabil să-mi trăiesc restul vieții. Poate și Mary, reflectă sumbru.

Îi spuse lui Hentman:

– Felicitări!

– Mulțumesc! zise Hentman.

Se întoarse spre Feld:

– Felicitări, Jerry!

– Mulțumesc!

Feld se adresă lui Chuck:

– Felicitări și o viață lungă, tovarăș alphan!

– Mă întreb, se întoarse Chuck spre Hentman, dacă mi-ai putea face o favoare.

– Ce anume? Orice!

– Împrumută-mi o navetă. Lasă-mă să cobor pe suprafață.

– De ce? Ești mult mai în siguranță aici sus.

– Vreau să-mi caut soția.

Hentman ridică o sprânceană.

– Ești sigur? Mda, se citește pe fața ta. Bietul de tine. Mă rog, poate o convingi să rămână cu tine pe Alpha III M2. Dacă nu se supără clanurile. Și dacă autoritățile alphane...

– Dă-i naveta, îl întrerupse Feld. În clipa asta e teribil de nefericit, nu are timp să asculte ce ai tu de spus.

– Bine, aprobă Hentman. O să-ți dau naveta. Poți coborî și poți face toate prostiile care-ți trec prin minte – eu mă spăl pe mâini. Bineînțeles, sper să te întorci, dar dacă nu...

Ridică din umeri:

– Așa stau lucrurile.

– Ia și plasmodiul cu tine când pleci, îi zise Feld.

Jumătate de oră mai târziu își parca naveta într-un desiș de copaci subțiri, asemănători cu plopii, și ieșea în aer liber, adulmecând și ascultând. Nu auzi nimic. Era o lume mică și nu se întâmplau prea multe pe ea. Un consiliu votase, un clan păstra un scut de apărare, câțiva oameni așteptau tremurând speriați, dar probabil, ca hebii din Gandhitown, majoritatea locuitorilor își continuau psihotica rutină zilnică, fără nici o întrerupere.

– Oare sunt nebun? îl întrebă pe Lordul Moluscă Alergătoare, care alunecase câteva zeci de metri, până la un punct mai umed. Plasmodiul era acvafil. Este cel mai atotcuprinzător lucru rău dintre toate lucrurile rele posibile pe care l-aș fi putut face?

„«Nebun», răspunse ganymedeanul, este, la drept vorbind, un termen legal. Eu te consider un trăsnit; cred că Mary Rittersdorf probabil va recurge la acte de ferocitate și ostilitate față de tine imediat ce o să te zărească. Dar poate că tu asta vrei. Ești obosit. A fost o luptă îndelungată. Stimulentele alea ilegale pe care ți le-am dat nu au fost de folos. Cred că te-au făcut numai să devii mai disperat și mai epuizat. Poate ar trebui să te duci la Domeniul Cotton Mather."

– *Asta* ce mai e?

Până și numele îl făcea să se retragă cu aversiune.

„Orașul depilor. Să trăiești acolo cu ei, într-o nesfârșită beznă."

Tonul plasmodiului era ușor mustrător.

– Mulțumesc! făcu Chuck ironic.

„Soția ta nu se află prin apropiere. Cel puțin nu-i pot prinde gândurile. Hai să mergem mai departe."

– Bine.

Porni greoi înapoi spre navetă. Plasmodiul îl urmă și, când intră prin trapa deschisă, gândi:

„Rămâne întotdeauna posibilitatea, pe care trebuie s-o iei în considerare, ca Mary să fie moartă."

– Moartă! Se opri, holbându-se la el: Cum adică?

„Așa cum i-ai spus chiar tu domnului Hentman, pe satelitul ăsta este război. Au murit oameni, din fericire, deocamdată foarte puțini. Dar există aici un enorm potențial pentru moartea violentă. Ultimul lucru pe care îl știm despre Mary Rittersdorf îi implica pe cei trei mistici, așa-numitul Triumvirat Sfânt, și grețoasele lor proiecții psihice de pe cer. Așadar, sugerez să mergem cu naveta în Gandhitown, unde principalul motor al triumviratului, Ignatz Ledebur, sălășluiește – este cuvântul potrivit – în mijlocul obișnuitei mizerii, printre pisici, neveste și copii."

– Dar Ledebur niciodată n-ar...

„Psihoza e psihoză. Iar un fanatic nu e niciodată de încredere."

– Adevărat, zise Chuck cu glas strident.

În scurt timp se aflau în drum spre Gandhitown.

„Chiar mă întreb, reflectă plasmodiul, ce îmi doresc mai mult pentru tine. Din unele puncte de vedere, ți-ar fi mult mai bine dacă ea..."

– E treaba mea, îl întrerupse Chuck.

„Scuze!" gândi cu pocăință, dar cu o nuanță sumbră pe care nu o putea îndepărta din reflecțiile lui.

Naveta își continuă drumul fără vreun alt schimb de cuvinte între ei.

Ignatz Ledebur depuse o grămadă de spaghete vechi, coapte, în fața celor două oi ale sale, ridică ochii și văzu naveta coborând și aterizând pe drumul din apropierea barăcii sale. Termină de hrănit oile,

apoi se întoarse calm cu oala în baracă. Pisici de toate felurile îl urmară pline de speranță.

Înăuntru, aruncă oala printre vasele murdare stivuite în chiuvetă și se opri o clipă ca să-i arunce o privire femeii adormite pe scândurile de lemn care formau masa din sufragerie. Apucă o pisică și o dădu afară. Bineînțeles, sosirea navei nu constituia o surpriză, avusese deja o viziune a ei. Nu era alarmat, dar pe de altă parte nici nu-i făcea prea multă plăcere.

Două siluete, una dintre ele umană, cealaltă amorfă și galbenă, ieșiră din navetă. Își croiră drum cu dificultate printre gunoaie în direcția lui Ledebur.

– O să fii mulțumit să afli, le spuse Ledebur în loc de salut, că în acest moment navele de război alphane se pregătesc să aterizeze aici.

Zâmbi, dar omul din fața lui nu-i întoarse zâmbetul. Movila galbenă, desigur, nu avea cu ce să zâmbească.

– Așadar misiunea voastră, continuă Ledebur cu o urmă de tulburare, s-a încheiat cu succes.

Nu-i plăcea ostilitatea care emana dinspre bărbat. Văzu, prin puterile lui psionice mistice, mânia omului strălucindu-i în jurul capului ca un nimb roșu, prevestitor de rele.

– Unde e Mary Rittersdorf? întrebă bărbatul. Soția mea. Știi?

Se întoarse spre plasmodiul de lângă el:

– Știe?

„Da, domnule Rittersdorf."

– Soţia ta, zise Ignatz Ledebur înclinând din cap, a făcut lucruri urâte pe aici. A ucis deja un man şi...

– Dacă nu mi-o arăţi pe soţia mea, îl atenţionă Chuck Rittersdorf, te fac arşice.

Înaintă un pas către sfânt.

Mângâind pisica agitată pe care o ţinea în braţe, Ledebur spuse:

– Te rog, intră să bem o ceaşcă de ceai.

Următorul lucru de care fu conştient era că zăcea întins pe spate pe pământ. Urechile îi răsunau şi capul îi bubuia înfundat. Reuşi cu dificultate să se ridice în capul oaselor, năuc, întrebându-se ce s-a întâmplat.

„Domnul Rittersdorf te-a lovit, explică plasmodiul. Un pumn din lateral, puţin deasupra pometeului."

– Ajunge, rosti Ledebur încleiat.

Simţi gust de sânge. Scuipă şi îşi masă capul. Din nefericire, nici o viziune nu-l avertizase despre *asta*.

– E în casă, zise.

Chuck Rittersdorf trecu pe lângă el, mergând până la uşă, o deschise smucit şi dispăru înăuntru. Ledebur reuşi în cele din urmă să se salte pe picioare. Stătu un timp clătinându-se, apoi, şchiopătând puţin, îl urmă.

Înăuntru, în camera din faţă, se opri în uşă, în timp ce pisicile, libere să intre şi să iasă, săreau, alergau şi se jucau în jurul lui.

În dreptul patului Chuck Rittersdorf se aplecă spre femeia adormită.

– Mary, trezeşte-te!

Întinse mâna, o apucă de brațul atârnând dezgolit și o scutură:

– Ia-ți hainele și hai să plecăm. Haide!

Femeia din patul lui Ignatz Ledebur, care o înlocuise pe Elsie, deschise treptat ochii. Se concentră pe fața lui Chuck, apoi mai clipi o dată, devenind pe deplin conștientă. Se ridică reflex, apoi adună grămada de pături și se înveli în ele, acoperindu-și sânii mici și ridicați.

Circumspect, plasmodiul rămăsese afară.

– Chuck, zise Mary Rittersdorf cu un glas jos și egal, am venit în casa asta de bunăvoie. Așa că...

O apucă de încheietură și o săltă de pe pat. Păturile căzură și o cană de cafea sări și se rostogoli, vărsându-și conținutul rece. Două pisici care intraseră sub pat se năpustiră afară speriate, trecând pe lângă Ignatz Ledebur în graba lor.

Calmă, suplă și dezbrăcată, Mary Rittersdorf își înfruntă soțul:

– Nu mai ai nici un cuvânt de spus în privința a ceea ce fac eu.

Se întinse după haine, își culese bluza, apoi scotoci mai departe atât de liniștită pe cât permiteau circumstanțele. Începu metodic să se îmbrace, obiect după obiect; după expresia de pe chipul ei s-ar fi putut crede că era absolut singură.

– Navele alphane preiau controlul asupra acestui teritoriu. Manii sunt gata să ridice scutul ca să-i lase să intre, totul s-a terminat. În timp ce tu dormeai în...

Smuci din cap către Ignatz Ledebur:

– În patul individului ăstuia.

– Și tu ești de partea lor? întrebă Mary rece, încheindu-și bluza. Mda, sigur că ești. Alphanii au acaparat satelitul, iar tu urmează să trăiești aici, sub stăpânirea lor.

Termină să se îmbrace și începu să-și pieptene părul într-un ritm rezonabil de lent.

– Dacă rămâi aici, pe Alpha III M2, și nu te întorci pe Terra...

– Rămân aici. Am hotărât deja.

Arătă spre Ignatz Ledebur:

– Nu cu el. A fost numai pentru scurt timp, iar el știe. N-aș putea trăi în Gandhitown – nu e un loc pentru mine, oricâtă imaginație aș avea.

– Atunci unde?

– La Culmea Da Vinci.

– De ce?

Se holbă la ea incredul.

– Nu sunt sigură. Nici măcar nu am văzut orașul. Dar îi admir pe mani, îl admir chiar și pe cel pe care l-am ucis. Lui nu i-a fost nici o clipă frică, nici chiar când fugea spre tancul lui, știind că n-o să reușească. Niciodată în viața mea nu am văzut ceva asemănător, niciodată.

– Manii nu te vor lăsa să intri.

– Ba da, zise ea, înclinând din cap cu calmitate. Sigur o să mă lase.

Chuck se întoarse întrebător către Ignatz Ledebur.

– Or s-o lase, aprobă Ledebur. Soția ta are dreptate.

Amândoi, își dădu el seama, și eu, și el, am pierdut-o. Nimeni nu o poate pretinde pe femeia asta pentru prea mult timp. Pur și simplu, nu e în natura ei, în biologia ei. Întorcându-se, părăsi posomorât baraca și ieși, trecând pe lângă locul în care aștepta plasmodiul.

„Cred că i-ai arătat domnului Rittersdorf imposibilitatea a ceea ce vrea el să facă."

– Presupun că da, zise Ledebur, fără urmă de entuziasm.

Chuck apăru și el, palid și trist. Trecu pe lângă Ledebur, către navetă.

– Hai să mergem, îi spuse aspru plasmodiului, peste umăr.

Pe cât de repede îi permitea fizicul, acesta îl urmă. Intrară amândoi în navetă. Trapa se închise și naveta se înălță pe cerul dimineții.

Un timp, Ignatz Ledebur o privi îndepărtându-se, apoi reintră în baracă. O găsi pe Mary lângă congelator, căutând ceva din care să prepare micul dejun.

Își încropiră împreună masa de dimineață.

– Manii, îi atrase atenția Ledebur, sunt foarte brutali, din anumite puncte de vedere.

Mary râse.

– Și ce dacă? zise batjocoritor.

Nu avu nici un răspuns. Sfințenia și viziunile lui nu îl ajutau aici, absolut deloc.

După mult timp, Chuck vorbi:

– Naveta asta ne poate duce înapoi în Sistemul Solar și pe Terra?

„Categoric nu."

– Bine. O să localizez o navă terrană parcată în zonă. Mă întorc, o să accept orice pedeapsă au pregătit autoritățile pentru mine, apoi o să aranjez ceva cu Joan Trieste.

„Având în vedere faptul că pedeapsa va consta în condamnarea la moarte, orice aranjament cu Joan Trieste e puțin probabil."

– Atunci ce sugerezi?

„Ceva ce tu o să refuzi."

– Spune-mi oricum.

În situația în care se afla, nu-și permitea să dea cu piciorul la nimic.

„Tu...hm. E jenant, trebuie să mă exprim corect. Trebuie s-o determini pe soția ta să-ți facă un set complet și amănunțit de teste psihologice."

După un timp, reuși să vorbească.

– Ca să aflu în care așezare m-aș potrivi mai bine?

„Da, răspunse plasmodiul, dar ezitant. Asta era ideea. Nu înseamnă că ești nebun. E numai pentru a determina înclinația personalității tale în cel mai general..."

– Să presupunem că testele nu indică nici o înclinație, nici o nevroză, nici o psihoză latentă, nici o deformație a caracterului, cu alte cuvinte, nimic? Atunci ce fac?

Fără să-şi facă pe nedrept un compliment – în acel moment era departe de aşa ceva –, avea o bănuială că exact aşa vor indica testele. Nu aparţinea nici uneia dintre aşezările de pe Alpha III M2. Ar fi fost un singuratic, un naufragiat, fără nimeni care să-i semene cât de cât.

„Dorinţa ta îndelung reţinută de a-ţi ucide soţia ar putea fi foarte bine un simptom de boală emoţională ascunsă." Încerca să-i dea speranţe, însă eşuă. „Dar tot cred că merită o încercare", insistă.

– Să presupunem că înfiinţez un nou oraş.

„Un oraş compus dintr-o singură persoană?"

– Trebuie să existe ocazional şi câte un om normal pe aici. Cei care au reuşit să scape de probleme şi posibil copiii la care acestea nu s-au dezvoltat. Aici se obişnuieşte să fii clasificat drept schizofrenic polimorf până când se dovedeşte altceva. Nu-i corect.

Se gândise serios la asta, încă de când îi trecuse prin minte că ar putea fi nevoit să rămână pe satelit.

– Vor apărea unul câte unul. În timp.

„Casa de turtă-dulce din pădurea de pe satelit, cugetă plasmodiul. Cu tine înăuntru, aşteptând în umbră să-i prinzi în capcană pe trecători. În special pe copii." Chicoti: „Scuze. N-ar trebui să iau lucrurile aşa uşor. Iartă-mă!"

Chuck nu spuse nimic, pilota în continuare naveta.

„O să faci testele? Înainte să pleci să-ţi fondezi propria aşezare?"

– Bine, acceptă Chuck. Nu i se părea ceva ieşit din comun.

„Îţi închipui, având în vedere ostilitatea voastră reciprocă, că soţia ta o să facă testele corect?“

– Presupun că da.

Punctajul era ceva ce ţinea de rutină, nu de interpretare.

Plasmodiul decise: „Mai există o posibilitate care, deşi îndepărtată, trebuie luată în consideraţie. Ar putea duce la rezultate importante, deşi bineînţeles pentru asta va fi nevoie de foarte mult timp.“ Trecu la rezumatul gândurilor lui: „Poate ai putea-o convinge pe Mary să-şi facă şi ea testele.“

Ideea i se păru lui Chuck o surpriză totală, şocantă. Mai întâi – mintea lui se mişca rapid, analizând şi introspectând –, orice s-ar fi întâmplat, nu putea vedea nici un avantaj. Pentru că locuitorii satelitului nu vor primi tratament. Fusese deja hotărât, chiar ajutase la susţinerea deciziei. Dacă Mary se dovedea, în urma testelor, şi era foarte posibil, ca fiind serios bolnavă, ar rămâne pur şi simplu aşa, ar continua în acelaşi mod. Nici un psihiatru nu va apărea ca să lucreze cu ea. Aşadar, ce înţelegea plasmodiul prin „rezultate importante“?

Recepţionându-i gândurile rapide, acesta îi explică:

„Să presupunem că soţia ta descoperă, prin intermediul testelor, o latură severă de psihoză maniacală în caracterul ei. La asta s-ar opri analiza mea în cele

din urmă. Evident, și a ei. Dacă recunoaște că este la fel ca Howard Straw sau soldații din tanc, din clanul manilor, va trebui să înfrunte..."

– Chiar crezi serios că asta o va face *umilă?* Mai puțin sigură pe ea?

Categoric plasmodiul nu era o autoritate în privința naturii umane – în special a naturii lui Mary Rittersdorf. Ca să nu mai menționăm faptul că pentru un maniac, la fel ca și pentru un paran, îndoiala de sine era ceva imposibil de conceput. Întreaga lor structură emoțională se baza pe simțul certitudinii.

Ce simplu ar fi dacă imaginea naivă a ganymedeanului ar fi corectă, dacă ar fi suficient ca o persoană serios bolnavă să-și vadă rezultatele la un test ca să înțeleagă și să accepte propria-i deformație psihică. Doamne, se gândi Chuck trist. Dacă există ceva ce a demonstrat psihologia contemporană, asta este. Faptul că știi că ești bolnav psihic nu e de ajuns ca să te facă bine, așa cum faptul că știi că ai o boală de inimă nu-ți oferă o inimă sănătoasă.

În realitate, situația ar fi exact pe dos. Mary, întărită de compania celor care îi seamănă, va fi stabilizată pentru totdeauna. Tendințele ei maniacale ar beneficia de acordul social. Probabil ar ajunge amanta lui Howard Straw, poate chiar l-ar înlocui ca delegat al manilor în consiliul suprem inter-clanuri. La Culmea Da Vinci ar putea accede la putere – călcându-i în picioare pe cei din jur.

„Oricum, când o să-i cer să-ți facă testele ție, o s-o rog să le facă și pentru ea. Eu tot mai cred că o să iasă ceva bun. *Cunoaște-te pe tine însuți* e o veche zicală terrană, nu-i așa? Datează din mult lăudata antichitate greacă. Nu pot să nu mă gândesc că a te cunoaște pe tine însuți îți oferă o armă prin care voi, speciile non-telepate, vă puteți prelucra psihicul până..."

– Până ce?

Plasmodiul tăcu, era limpede că de fapt nu știa sigur.

– Dă-i testele. Și o să vedem.

O să vedem cine are dreptate, se gândi. Spera că plasmodiul.

În seara aceea, la Culmea Da Vinci, foarte târziu, după multe negocieri delicate Lordul Moluscă Alergătoare reuși s-o convingă pe dr. Mary Rittersdorf să-și facă un set complet de teste psihologice și apoi să aplice, ca profesionist, același set de teste și soțului ei.

În casa cu o arhitectură sucită și complicat decorată a delegatului manilor în consiliu, Howard Straw, cei trei stăteau față în față. Straw însuși pândea în fundal, amuzat de ceea ce se petrecea, retras și disprețuitor prin natura lui. Stătea jos și schița în creioane pastelate, rapid, o serie de portrete ale lui Mary. Era numai una dintre multiplele sale preocupări artistice și creative și chiar în aceste momente de schimbări, când navele alphane aterizau una după alta pe satelit, el nu o abandona. Tipic pentru un man, făcea mai multe lucruri în același timp, era multilateral.

Mary, având rezultatele testelor întinse în față, pe masa de lemn lucrat manual și fier forjat a lui Howard Straw, spuse:

– E îngrozitor pentru mine să admit, dar a fost o idee bună să ne supunem amândoi unor proceduri standard de testare a profilelor psihologice. Sincer, sunt surprinsă de rezultate. Evident, se vede de la sine, ar fi trebuit să mă supun la intervale regulate unor astfel de teste... având în vedere rezultatele.

Se lăsă pe spate, mlădioasă și suplă în puloverul alb pe gât și pantalonii largi de metal og titanian. Scoase o țigară cu degete tremurătoare și o aprinse.

– Nu ai nici o urmă de problemă mentală, dragule, îi spuse lui Chuck, care stătea în fața ei. Crăciun fericit! adăugă și zâmbi înghețat.

– Dar tu? zise Chuck, cu gâtul și inima strânse de tensiune.

– Nu sunt deloc man. De fapt, sunt exact pe dos, demonstrez o puternică depresie agitată. Sunt un dep.

Continuă să zâmbească. Cerea un efort puternic din partea ei, iar el îi observă curajul.

– Continua mea presiune asupra ta în legătură cu venitul a fost cu siguranță din cauza depresiei mele, a iluziei mele că totul mergea prost, că *trebuia* să facem ceva, altfel vom fi condamnați.

Stinse brusc țigara și aprinse o alta. Se întoarse către Howard Straw:

– Care este reacția ta?

– Aşadar, zise Straw cu obişnuita sa lipsă de empatie, în final nu vei locui aici. O să te muţi în Domeniul Cotton Mather. Cu veselul Dino Watters şi ceilalţi ca el.

Chicoti:

– Unii dintre ei sunt chiar mai rău, după cum o să descoperi. Te mai lăsăm pe aici vreo câteva zile, dar categoric va trebui să pleci. Pur şi simplu, nu eşti una de-a noastră.

Adăugă, cu un ton mai puţin brutal:

– Dacă ai fi putut prevedea acest moment când te-ai oferit voluntar la TERPLAN pentru postul ăsta, pentru această *Operaţiune Cincizeci de Minute*, pariez că te-ai fi gândit de două ori. Am dreptate?

O privi pătrunzător.

Ea ridică din umeri, fără să răspundă. Apoi deodată, spre surprinderea tuturor, izbucni în plâns.

– Isuse, nu vreau să trăiesc alături de nenorociţii ăia de depi, şopti ea. Mă întorc pe Terra.

Îi zise lui Chuck:

– Eu pot, dar tu nu. Eu nu sunt nevoită să rămân aici şi să-mi găsesc un loc. Aşa cum va trebui să faci tu.

Gândurile plasmodiului ajunseră la Chuck:

„Acum că ai primit rezultatele la teste, ce intenţionezi să faci, domnule Rittersdorf?"

– Să plec şi să fondez propria mea aşezare. O s-o numesc Thomas Jeffersonburg. Mather a fost dep, Da Vinci a fost man, Adolf Hitler a fost paran, Gandhi a fost heb. Jefferson a fost... căută cuvântul corect.

Un norm. Asta va fi Thomas Jeffersonburg: așezarea normilor. Deocamdată numără o singură persoană, dar am mari speranțe pentru viitor.

Cel puțin, problema alegerii delegatului la consiliul suprem inter-clanuri se rezolvă automat, își zise în sinea lui.

– Ești un mare prost, îi zise Howard Straw, pesimist. Nimeni nu va veni să trăiască în orașul tău. O să-ți petreci restul vieții în izolare, în șase săptămâni o să-ți ieși din minți, o să fii gata pentru orice alt oraș de pe satelit, bineînțeles, cu excepția acestuia.

– Poate că da.

Dar nu era la fel de convins ca Straw. Se gândi încă o dată la Annette Golding, printre alții. Cu siguranță, în cazul ei nu era nevoie de prea mult. Era foarte aproape de raționalitate, de un echilibru. Practic, nimic nu o despărțea pe ea de el. Și dacă exista aici o astfel de persoană trebuiau să se mai găsească și altele. Avea sentimentul că nu va fi pentru mult timp unicul locuitor din Thomas Jeffersonburg. Dar chiar și dacă ar fi fost...

Avea să aștepte răbdător. Oricât de mult timp ar fi necesar. Va primi ajutor la construirea așezării. Stabilise deja ceva asemănător cu o relație de lucru solidă cu reprezentantul paranilor, Gabriel Baines, și asta prevestea ceva. Dacă se putea înțelege cu Baines, probabil se putea înțelege și cu cele câteva clanuri, cu posibila excepție a manilor de tipul lui Straw și

a hebilor deteriorați și nocivi ca Ignatz Ledebur, care nu aveau simțul responsabilităților interpersonale.

– Mi-e rău, zise Mary, cu buzele tremurând. O să vii să mă vizitezi la Domeniul Cotton Mather, Chuck? N-o să fiu condamnată să trăiesc înconjurată numai de depi pentru tot restul vieții, nu-i așa?

– Ai spus... începu el.

– Nu *pot* să mă întorc pe Terra, nu bolnavă, nu cu rezultatele testelor.

– Bineînțeles! O să fiu fericit să te vizitez.

În realitate, se aștepta să petreacă mult timp în celelalte așezări. Astfel, împiedica să se adeverească profeția lui Howard Straw. Prin asta și prin multe alte lucruri.

„Data viitoare când voi intra în sporogeneză, va exista un număr considerabil mai mare de copii ale mele, iar unii dintre noi vor fi bucuroși să se stabilească în Thomas Jeffersonburg. Și ne vom feri de vehiculele în flăcări."

– Mulțumesc! O să vă fiu recunoscător. Tuturor.

Râsul batjocoritor, maniac al lui Howard Straw umplu încăperea. Ideea părea să-i fi trezit amuzamentul cinic. Oricum, nimeni nu-i dădu atenție. Straw ridică din umeri și se întoarse la schițele sale pastel.

Afară se auzi mugetul rachetelor posterioare ale unei nave de război căutându-și expert o poziție de aterizare. Ocupația alphană a orașului Culmea Da Vinci, îndelung amânată, era pe punctul să înceapă.

Ridicându-se în picioare și deschizând ușa, Chuck Rittersdorf păși în întunericul nopții, privind și ascultând. O vreme, stătu singur, fumând, ascultând sunetele care se apropiau din ce în ce mai mult de suprafața satelitului, sfârșind într-o liniște care părea permanentă. Urma să dureze mult timp înainte ca navele să decoleze din nou, poate până după ce el însuși va fi dispărut din scenă. Simți asta intens pe când stătea în întuneric, la intrarea principală a casei lui Howard Straw.

Deodată, ușa din spatele lui se deschise. Soția lui, sau mai precis fosta lui soție, ieși, închise ușa în urmă și se opri alături de el, fără să vorbească. Ascultară împreună zgomotul navelor alphane și urmăriră dârele de foc de pe cer, fiecare adâncit în propriile gânduri.

– Chuck, zise Mary brusc, mai avem de făcut un lucru important... probabil nu te-ai gândit, dar dacă o să ne stabilim aici va trebui să găsim o cale să ne aducem copiii de pe Terra.

– Așa e.

De fapt, se gândise. Aprobă din cap.

– Dar chiar vrei să-i aduci pe copii aici?

În special pe Debby, se gândi. Era extrem de sensibilă. Trăind aici, cu siguranță se va molipsi de credințele și comportamentul majorității psihopate. Problema era una dificilă.

Mary rosti:

– Dacă eu sunt bolnavă...

Nu termină, nu era necesar. Pentru că dacă ea era bolnavă, Debby deja ar fi fost expusă riscurilor subtile ale unei boli psihice în cadrul restrâns al vieții de familie. Răul, dacă era să se întâmple, se întâmplase deja.

Aruncând țigara în beznă, Chuck cuprinse cu brațul talia subțire a soției și o trase lângă el. O sărută pe creștetul capului, inspirând mirosul cald și dulce al părului ei.

– O să riscăm expunându-ne copiii acestui mediu. Poate ei vor furniza un model celorlalți copii de aici... îi putem aduce la școala comună care există aici, pe Alpha III M2. Eu sunt dispus să risc, dacă și tu vrei. Ce zici?

– Bine, răspunse Mary apatic.

Apoi, cu mai multă energie:

– Chuck, chiar crezi că mai avem vreo șansă, tu și cu mine? Să începem o nouă viață... să fim unul lângă altul pentru mai mult timp? Sau doar...

Gesticulă:

– Sau o să ajungem iar la vechile obiceiuri de ură și suspiciune și tot restul?

– Nu știu, zise, și era adevărul.

– Minte-mă! Spune-mi că putem.

– Putem.

– Chiar crezi? Sau mă minți?

– Eu...

– Spune-mi că nu mă minți.

Glasul ei era rugător.

– Nu te mint. Știu că putem. Suntem amândoi tineri și vii, nu am devenit rigizi ca paranii sau manii. Așa-i?

– Așa-i.

Mary tăcu o clipă, apoi întrebă:

– Ești sigur că nu o preferi pe fata aia poly, Annette Golding, în locul meu? Fii sincer.

– Te prefer pe tine.

De data asta nu mințea.

– Dar fata aia cu care are Alfson fotografii? Tu și Joan cum-o-cheamă... Adică, te-ai culcat cu ea.

– Tot pe tine te prefer.

– Spune-mi *de ce* mă preferi pe mine. Așa bolnavă și rea cum sunt.

– Nu pot spune exact.

De fapt nu putea explica deloc, era ceva de natura unui mister. Însă era adevărul, îi simțea în sufletul lui validitatea.

– Îți doresc succes în așezarea ta cu un singur locuitor. Un om și o duzină de plasmodii, râse. Ce enclavă nebunească. Da, sunt convinsă că ar trebui să ne aducem copiii aici. Eu mă gândeam că sunt... foarte diferită de pacienții mei. Ei erau bolnavi, iar eu nu. Acum...

Tăcu.

– Nu e chiar așa mare diferență, termină el în locul ei.

– Tu nu simți așa, nu? Că ești esențial diferit de mine... la urma urmelor, testele au arătat că tu ești sănătos, iar eu nu.

– Sunt doar nuanțe, zise, și vorbea serios.

Avusese tendințe sinucigașe, după aceea fusese motivat de impulsurile ostile, ucigașe față de ea – și totuși el ieșise satisfăcător în graficele derivate din niște proceduri de testare de mult acceptate, pe când Mary nu. Cât de mică era diferența. Ea, la fel ca și el, la fel ca oricine de pe Alpha III M2, inclusiv arogantul reprezentant al manilor, Howard Straw, se luptau pentru găsirea unui echilibru interior. Era o tendință naturală a ființelor vii. Speranța exista întotdeauna, poate – să dea Domnul – chiar și pentru hebi. Cu toate că, din nefericire, speranțele celor din Gandhitown erau slabe de tot.

Medită: speranța este destul de slabă și pentru noi, cei de pe Terra. Cei care abia am emigrat pe Alpha III M2. Și totuși există.

– M-am hotărât, anunță Mary răgușit, că te iubesc.

– Bine, acceptă el mulțumit.

Subit, întrerupându-i starea de liniște, gândul acut și foarte sofisticat al plasmodiului ajunse până la el:

„Întrucât tot e timpul confesiunilor privind faptele și sentimentele, sugerez ca soția ta să expună întregul conținut al scurtei sale afaceri cu Bunny Hentman." Se corectă: „Retrag expresia «să expună», ca fiind incredibil de nefericit aleasă. Oricum, punctul meu de vedere rămâne: era atât de doritoare ca tu să obții un post cu venituri financiare ridicate..."

– Lasă-mă să spun eu, interveni Mary.

„Te rog! Voi vorbi din nou numai dacă neglijezi ceva cu privire la conținutul total al afacerii."

– Chuck, am avut o scurtă aventură cu Bunny Hentman. Chiar înainte de a părăsi Terra. Asta-i tot.

„E mai mult", o contrazise plasmodiul.

– Detalii? zise ea, înroșindu-se. Trebuie să povestesc exact când și unde am...

„Nu asta. Un alt aspect al relației tale cu Hentman."

– Bine.

Mary dădu din cap resemnată:

– În timpul acelor patru zile i-am spus lui Bunny că, după cum evoluează lucrurile și bazându-mă pe experiența în despărțiri, prevăd – folosindu-mi cunoștințele asupra personalității tale – că vei încerca să mă omori. Dacă îți eșuează tentativa de sinucidere.

Apoi tăcu.

– Nu știu de ce i-am spus. Poate că eram speriată. Evident, simțeam nevoia să spun cuiva, iar el era atunci lângă mine.

Deci nu fusese Joan. Știind asta, se simți puțin mai bine. Și nu o putea acuza pe Mary pentru ce făcuse. Era de mirare că nu se dusese la poliție. Cu siguranță spunea adevărul, atunci când mărturisea că îl iubea. Acest lucru arunca o nouă lumină asupra ei. Pierduse ocazia să-l rănească, în momente de criză puternică.

– Poate o să mai avem copii cât timp locuim aici pe satelit, zise Mary. Ca plasmodiile... am sosit și creștem în număr, până devenim legiune. Majoritate.

Râse într-un mod ciudat, blând și, în întuneric, se sprijini relaxată de el, așa cum nu mai făcuse de ani buni.

Pe cer, navele alphane continuară să sosească, iar el și Mary rămaseră tăcuți, plănuind scheme prin care să-și recâștige copiii. Avea să fie dificil, înțelese el limpede, poate chiar mai greu decât tot ce făcuse până acum. Dar poate că rămășițele organizației lui Hentman l-ar putea ajuta. Sau vreuna dintre numeroasele relații de afaceri ale plasmodiului printre terrani și non-terrani. Existau amândouă posibilitățile. Iar agenții lui Hentman care se infiltraseră în CIA, fostul său șef, Jack Elwood... dar el se afla acum în închisoare. Oricum, dacă aveau ghinion și eforturile lor nu dădeau rezultate, după cum spusese Mary, ar fi putut avea alți copii. Nu reprezenta o compensație pentru cei pierduți, dar era un semn bun, care nu putea fi trecut cu vederea.

– Mă iubești și tu? întrebă Mary, cu buzele aproape de urechea lui.

– Da, răspunse el sincer.

Apoi exclamă:

– Au!

Fiindcă, fără nici un avertisment, ea îl mușcase, aproape retezându-i lobul urechii.

Și asta i se păru un semn.

Dar ce prevestea el deocamdată nu putea spune.

De același autor, la Editura Nemira,
au apărut:

Vânătorul de recompense
Timpul dezarticulat
Ubik
Omul din castelul înalt
Cele trei stigmate ale lui Palmer Eldritch
Furnica electrică
Substanța M